

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

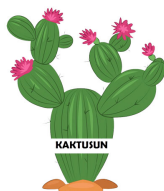
TRENDEKİ KIZ'IN YAZARINDAN

İÇİN İÇİN YANAN ATEŞ

"Tüm harika gerilim kitapları gibi ters köşelerle dolu. Aynı zamanda derinlikli, zeki ve fazlasıyla insancıl bir kitap." –LEE CHILD

PAULA HAWKINS

Çeviren: Aslıhan Kuzucan

**MİLYONLARCA OKURU BÜYÜLEYEN
TRENDEKİ KIZ VE KARANLIK SULAR'IN
YAZARI PAULA HAWKINS'TEN
ALDATMAYA, CİNAYETE VE İNTİKAMA
DAİR YEPYENİ BİR ROMAN.**

Londra'da genç bir adam korkunç şekilde öldürülmüş olarak bulununca, onu tanıyan üç kadın hakkında soru işaretleri oluşur. Laura kurbanın teknesinden çıkarken görülen son kişidir. Teyzesi Carla hem onun hem de yakın zamanda vefat etmiş bir başka aile üyesinin yasını tutuyordur. Miriam ise polisten sır saklayan meraklı bir komşudur. Kurbanla ayrı bağlantılara sahip üç kadın, içten içe kendilerine yapılan yanlışları düzeltmek için yarıp tutuşur.

İntikam söz konusu olduğunda iyi insanlar bile korkunç şeyler yapabilir. Huzuru bulmak için ne kadar ileri gidebilir? Sırlar alev alıp patlamadan önce ne kadar süre için için yanabilir?

"Kitabın sonunu yalnızca bir kâhin tahmin edebilir."

—NEW YORK TIMES

Paula Hawkins

Kurguya el atmadan önce on beş yıl gazetecilik yaptı. Uluslararası çoksatan olan *Trendeki Kız* ve *Karanlık Sular* kitaplarının yazarıdır. *Trendeki Kız* elli ülkede kırktan fazla dilde yayımlandı, dünya çapında 23 milyondan fazla sattı ve başrolünde Emily Blunt'ın oynadığı bir filme uyarlandı. Zimbabwe'de doğan Paula Hawkins, yaşamını Londra'da sürdürüyor.

İçin İçin Yanan Ateş yazarın üçüncü romanıdır.

İçin İçin Yanan Ateş
Paula Hawkins

Orijinal Adı: *A Slow Fire Burning*

İthaki Yayınları - 2235

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Yayıma Hazırlayan: *Berna Ece Gündüz*
Düzeltili: *Merve Çay*

Kapak Tasarımı: *Meighan Cavanaugh*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Mehmet Büyüktırna*
1. Baskı, Eylül 2022, İstanbul

ISBN: 978-625-8327-67-0

Sertifika No: 63989

Türkçe çeviri © *Aslıhan Kuzucan*, 2022
© *İthaki*, 2022
© *Paula Hawkins Ltd*, 2021
Harita © *Liane Payne*

Bu eserin tüm hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

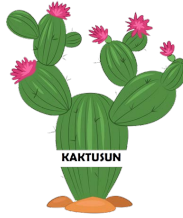
İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, 1. Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

Paula Hawkins

İÇİN İÇİN YANAN ATEŞ

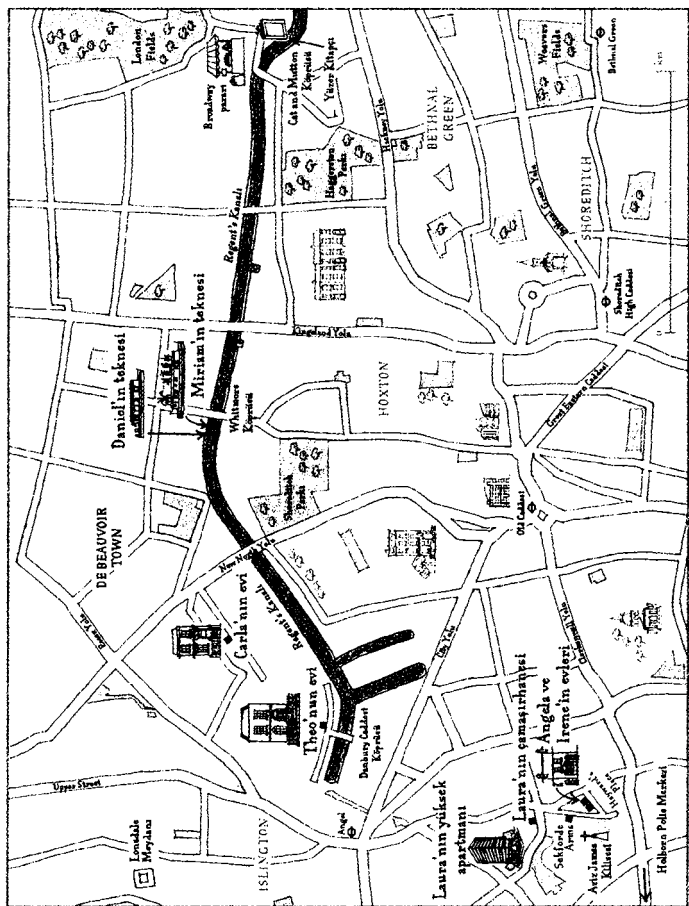
Çeviren
Aslıhan Kuzucan

*Bu kitap, ısıltısı dünyayı ısıtan Liz Hohenadel Scott'ın anısına
adanmıştır. Yokluğu her zaman hissedilecek.*

*bazılarımız dünyaya leş kargası olmak için gelmiştir,
bazılarımız ise o karganın üstünde dört döndüğü av*

Emily Skaja, “My History As”

Kan revan içindeki kız, karanlığın içine doğru sendeleyerek yürüyor. Üstündeki kıyafetleri darmadağınık, gencecik vücudundan sarkıyor, solgun eti görünüyor. Bir ayakkabısı çıkmış ve ayağı kanıyor. Çok canı yanıyor ama hissettiği acı diğer dertlerinin yanında önemini yitiriyor.

Yüzünde dehşetin maskesi var, kalbi küt küt atıyor ve toprağın içine dalan bir tilki gibi nefes nefese.

Gecenin sessizliği kısık bir uğultuyla bozuluyor. Uçak mı geçiyor? Gözlerine akan kanı silerek gökyüzüne baktığında yıldızlardan başka bir şey göremiyor.

Uğultu bir alçalıp bir yükseliyor. Vites değiştiren bir araba mı yoksa? Anayola ulaştı mı? Kalbi umutla doluyor ve derinlerinde bir yerde koşacak enerjiyi toplamayı başarıyor.

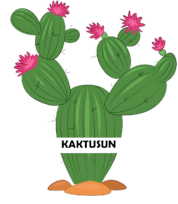
Arkasında beliren ışığı göremese de hissediyor. Bedeninin karanlığın içinde aydınlandığını fark ettiğinde arkasındakinin araba olduğunu anlıyor. Çiftlikten geliyor araba. Dönüp o yöne doğru bakıyor.

Daha hiçbir şey görmeden adamın onu bulduğunu anlıyor. Daha hiçbir şey görmeden direksiyonun başında o adamın yüzünü göreceğini anlıyor. Donakalıyor. Bir anlık tereddüdün ardından anayoldan ayrılıp koşarak önce hendeği, ardından ahşap çiti aşıyor. Bitişikteki araziye sürünüp önünü görmeden, hiç ses çıkarmadan düşe kalka koşuyor. Çılgılık atsa neye yarar ki?

Adam kızı yakaladığında saçlarını ellerine dolayıp onu yere doğru çekiyor. Kız, adamın nefesinin kokusunu alabiliyor. Ona ne yapacağını biliyor. Başına ne geleceğini biliyor çünkü

daha önce görmüştü, arkadaşının başına gelenleri görmüştü, adamın nasıl vahşice–

“Ah, Tanrı aşkına,” diye söylendi Irene yüksek sesle, kitabı pat diye kapatıp hayır amaçlı satış yapan mağazaya götürceği eşya yığınının içine fırlattı. “Deli saçması şeyler.”

1

Laura, kafasının içinde Deidre'nin sesini duydu. *Senin sorunun, Laura, dedi Deidre, kötü seçimler yapman.*

Kesinlikle haklısın, Deidre. Laura'nın söyleyeceği ya da aklının ucundan geçireceği bir şey değildi bu ama banyoda öylece dikilip kontrolünü kaybetmiş şekilde titrerken ve kolundaki kesikten sızan sıcak kan hiç durmadan akarken hayali Deidre'nın yerden göğ'e kadar haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Öne doğru eğilip alnını aynaya yasladı ki gözlerinin içine bakamasın ama aşağı bakmak daha kötüydü çünkü üstünden akan kanları görünce sersemledi ve midesi bulandı. Banyo kan gölüne dönmüştü. Kesik sandığından da derindi, acil servise gitmeliydi ama buna imkân yoktu.

Kötü seçimler.

Laura kan akışı en sonunda yavaşlayınca tişörtünü çıkarıp yere attı, kot pantolonunun içinden çıkıp külotunu sıyırdı, sutyenini açtı, metal kopça kesiğine değince dişlerinin arasından keskin bir nefes aldı ve "Kahretsin," dedi tıslar gibi.

Sutyenini de yere atıp küvete tırmandı, duşu açtı ve sicim gibi akan kaynar suyun (duştan ya çok sıcak ya çok soğuk su akıyordu, ortası yoktu) altında titredi. Buruşmuş

parmak uçlarını kalçasındaki, uyluğundaki, omzundaki ve kafasının arkasındaki o güzelim, kemik beyazı yara izlerinin üstünde ileri geri gezdirdi. *Buradayım*, dedi kendi kendine usulca. *Buradayım*.

Daha sonra, ön kolunu bir tomar tuvalet kâğıdıyla beceriksizce sardı, vücuduna eski püskü bir havlu dolayıp salondaki çirkin, gri, suni deri koltuğa oturarak annesini aradı. Karşısına sesli mesaj çıkınca kapadı. Kontörünü boşa harcamanın anlamı yoktu. Sonra babasını aradı. “İyi misin, fıstığım?” Arkadan gelen sesleri duydu, radyoda 5 Live kanalı açıktı.

“Baba.” Boğazının düğüm düğüm olduğunu hissetti ama yutkundu.

“Ne oldu?”

“Baba, bana gelebilir misin? Ben... Kötü bir gece geçirdim, bana uğrayabilir misin? Biraz uzak olduğunu biliyorum, ama—”

Olmaz, Philip. Arkada, dişlerini sıkarak konuşan Deidre’nin sesi duyuldu. *Briç oynayacağız.*

“Baba? Beni hoparlörden alır mısın?”

“Fıstığım, ben—”

“Ciddiyim, lütfen beni hoparlörden alır mısın? Onun sesini duyunca her şeyi yakasım geliyor...”

“Yapma ama, Laura...”

“Boş ver, baba, önemli değil.”

“Emin misin?”

Hayır, emin değilim, hayır, emin falan değilim. “Evet, eminim. İyiyim ben. İyi olacağım.”

Yatak odasına giderken banyoya yetişme telaşıyla koridora attığı ceketine takıldı. Eğilip ceketini yerden aldı. Kolu yırtılmıştı, Daniel’in saati hâlâ cebindeydi. Saati çıkarıp bileğine taktı. Koluna sardığı tuvalet kâğıdında kırmızı leke-

ler belirmişti, kanı akmaya devam ederken kesiğı de nazikçe zonkluyordu. Başı döndü. Banyoya girdikten sonra saati lavaboya bıraktı, tuvalet kâğıdını çıkardı ve havluyu yere attı. Yeniden duşa girdi.

Tırnaklarının arasını bir makas marifetiyle kazırken akan suyun ayaklarının dibinde kırmızıya çalışını seyretti. Gözlerini kapadı. Daniel'ın, *Senin neyin var?* diye soruşunu ve Deidre'nın sesinin, *Olmaz, Philip, briç oynayacağız*, deyişini ve sonra da kendi sesini dinledi. *Her şeyi yak. Her şeyi. Yak, yak, yak.*

2

Miriam iki haftada bir pazar günleri tuvaleti temizlerdi. Her zaman şaşırtıcı ve rahatsız edici derecede ağır olan pis su tankını kıştaki daracık tuvaletten söküp kamaradan çıkarır, yedekçi yolundan geçirerek yüz metre ötede bulunan büyük tuvalete götürerek sifonu çeker, tankı da sudan geçirerek kalıntılardan arındırırdı. Kanaldaki teknelerde yaşamının rüya gibi sayılmayacak taraflarından biriydi bu ve Miriam'ın etrafta kimse yokken erken saatte yapmayı tercih ettiği bir işti. İnsanın bokunu yabancıların, köpek dolaştıranların ve koşuya çıkanların arasında taşırken koltuklarının kabardığı pek söylenemezdi.

Miriam kış güvertesinde durmuş yedekçi yolunda bisiklet ya da şişe gibi (insanlar özellikle cumartesi geceleri geç saatlerde bir hayli asosyal olabiliyordu) herhangi bir engel olup olmadığına bakıyordu. Parlak bir sabahtı, mart ayına göre soğuktu ama çınarın ve kayının parıltılı yeni dallarındaki beyaz tomurcuklar baharı ima ediyordu.

Mart ayına göre soğuktu ve Miriam yan teknenin kamara kapılarının önceki gece gibi açık olduğunu fark etti. Tuhaf bir şeydi bu. Üstelik teknede kalan oğlanla kanalda kalma süresini geçirdiği konusunda konuşmak istiyordu. Oğlan teknesini bağlayalı on altı gün olmuştu ve bu da kendisine

tanınan süreden iki koca gün fazla demekti. Söz söylemek kendisine düşmezdi ve bu onun sorumluluğu da değildi ama Miriam çoğu insandan farklı olarak oranın demirbaşısı gibiydi, bu da ona farklı bir yardımseverlik aşlamıştı ve oğlana artık demir alması gerektiğini söyleme ihtiyacı duyuyordu.

Miriam'ın zaten daha sonra, *Dikkatinizi çeken neydi?* diye sorulduğunda Dedektif Barker'a söylediği şey de bu olmuştu. Dedektif tam karşısında oturuyordu, dizleri neredeyse Miriam'ın dizlerine değiyordu, omuzları kambur duruyordu ve sırtı eğikti. Tekne, boylu poslu bir adam için rahat bir ortam değildi ve bu adam çok uzun boyluydu, kafası bilardo topuna benziyordu, sanki bugünkü planı çocukları parka götürmek gibi eğlenceli bir şey yapmış da kendini bir anda burada bulmuş ve bundan hiç hoşnut değilmiş gibi kaygılıydı.

“Herhangi bir şeye dokundunuz mu?” diye sordu dedektif.

Dokunmuş muydu? Herhangi bir şeye dokunmuş muydu? Miriam gözlerini kapadı. Kendini mavili beyazlı teknenin penceresine hafifçe vururken düşündü. Bir cevap beklemişti: Bir ses ya da perde kıpırtısı. Hiçbir şey olmayınca eğildi, kamaranın içine bakma girişimi yıllar içinde şehrin ve nehrin pisliğiyle kaplanmış tül perde tarafından engellendi. Yeniden camı tıklattıktan kısa bir süre sonra kış platforma çıktı. *Merhaba? Kimse yok mu?* diye seslendi.

Kendini kamaranın kapısını nazikçe çekerken gördü, o esnada burnuna bir koku gelmişti, demir kokusuydu bu, eti andırıyordu, iştah kabartıcıydı. *Merhaba?* Kapıyı tamamen çekip kamaranın içine doğru birkaç basamak indi, manzarayı gördüğü sırada son merhabası boğazında takılı kaldı: Oğlan –aslında oğlan değildi, genç bir adamdı– yerde yatı-

yordu, her taraf kana bulanmıştı ve boğazına kocaman bir gülümseme kazınmıştı.

Kendini dizlerinin bağı çözülürken gördü, elini ağzına götürmüştü, uzun bir süre öne doğru uzanmaya çalıştı, başı dönmüştü, eliyle tezgâha dokundu. *Aman Tanrım.*

“Tezgâha dokundum,” dedi dedektife. “Tezgâhın şurasına, kamaraya girdiğinizde solda kalan tarafına dokundum sanırım. Onu gördüm ve dedim ki... Yani midem... midem bulandı.” Yüzünün rengi değişti. “Ama o sırada kusmadım. Dışarıda... Özür dilerim, ben...”

“Önemli değil,” dedi Barker, Miriam’ın gözlerinin içine bakarak. “Orası önemli değil. Sonra ne yaptınız? Cesedi gördünüz, tezgâha yaslandınız..?”

Koku aklını başından almıştı. Oluk oluk kanın kokusunun dışında başka bir şey daha vardı, eski bir şey, tatlı ve kokuşmuş bir şey, vazoun içinde unutulmuş zambaklar gibi. Koku ve adamın görüntüsü karşı koyması imkânsız cinstendi, cansız yüzü çok güzeldi, donuk gözleri upuzun kirpiklerle çevrelenmişti, dolgun dudakları çekilince inci gibi dişleri ortaya çıkmıştı. Gövdesi, elleri ve kolları kana bulanmış, parmak uçları yere doğru kıvrılmıştı. Yeri sıkı sıkı tutar gibi bir hâli vardı. Miriam tekneden çıkmak üzere arkasına döndüğünde gözü yerdeki bir şeye takılmıştı, oraya ait olmayan bir şeye – kararmaya yüz tutmuş yapış yapış kanın içine gömülmüş gümüşü bir parıltıya.

Basamakları sendeleyerek çıkıp ağız dolusu nefes aldı, bir yandan da öğürüyordu. Yedekçi yoluna kusup ağzını sil-dikten sonra, “Yardım edin! Biri polis çağırsın!” diye bağırdı. Ama günlerden pazardı, sabahın daha yedi buçuğuydu ve etrafta in cin top oynuyordu. Yedekçi yolunda çıt çıkmı-yordu, yukarıdaki yollar da sessizdi, jeneratörün patırtısı ve suyun içinde nazikçe süzölen saz tavuklarının ağız dalaşın-

dan başka ses yoktu. Kanalin üstündeki köprüye baktığında bir an birini gördüğünü sandı ama sonra o da ortadan kayboldu ve Miriam onu felç eden korkusuyla baş başa kaldı.

“Oradan ayrıldım,” dedi Miriam dedektife. “Tekneden çıktım ve... polisi aradım. Kustum sonra tekneye koşup polisi aradım.”

“Tamam, tamam.”

Başını kaldırıp baktığında dedektifin bakışlarını odanın içinde gezdirdiğini, ufacık, düzenli kamaraya, lavabonun üstündeki kolay sebze yemeklerine dair kitaplara, pervazdaki otlara, plastik tüplerdeki reyhanla kişnişe, mavi sırlı toprak kaptaki ağaçlaşmaya başlamış biberiyeye birer birer göz attığını fark etti. Adam ciltsiz kitaplarla dolu kitaplığa, kitaplığın hemen üstündeki tozlu kaşık çiçeğine, iri kemikli çocuklarının iki yanında duran gösterişsiz çiftin bulunduğu fotoğraf çerçevesine baktı. “Burada yalnız mı yaşıyorsunuz?” diye sordu ama bu aslında soru değildi. Miriam, dedektifin aklından geçenleri tahmin edebiliyordu: evde kalmış şişko, çevreci bozuntusu, meraklı turşucu. Burnunu herkesin işine sokar. Miriam insanların onu nasıl gördüğünü biliyordu.

“Acaba... komşunuzu tanıyor muydunuz? Daha doğrusu, komşunuz muydu? Yalnızca birkaç haftalığına geldiyse komşunuz sayılmaz herhalde, değil mi?”

Miriam omuz silkti. “Bazısı düzenli olarak gelip gider, kendi alanları vardır, nehrin belli bir kısmında yaşamak isterler, böylece onlarla tanışırsınız. İsterseniz tabii. İstemezseniz de kendi kendinize kalırsınız ve benim seçimim de bu yönde.” Dedektif tek kelime etmeden boş gözlerle ona baktı. Miriam dedektifin onu çözmeye çalıştığının, sözlerinin hükmünün olmadığını, anlattıklarına körü körüne inanmadığının farkındaydı.

“Ya o? Bu sabah bulduğunuz adam?”

Miriam başını iki yana salladı. “Onu tanımıyordum. Birkaç kez karşılaşmıştık... Ayaküstü sohbet ettiğimiz bile söylenemez. Ben *merhaba, günaydın* ya da öyle bir şeyler söylemiştim, o da karşılık vermişti. Hepsi bu kadar.”

(*Tam olarak o kadar değildi: Adamı demirlediğinden beri birkaç kez gördüğü ve amatör olduğunu şıp diye anladığı doğrudu çünkü teknesi dökülüyordu –boyası kalkmış, pervazlar paslanmış, baca yamulmuştu– oysa kendisi kanal yaşamına göre fazlasıyla temizdi. Giysileri temizdi, dişleri bembeyazdı, piercingi ve dövmesi yoktu. En azından görünürde. Dikkat çekici genç bir adamdı, bir hayli uzundu, saçları da gözleri de kahverengiydi, yüzü düz ve köşeliydi. Onu ilk gördüğünde günaydın demişti ve adam başını kaldırıp ona baktıktan sonra gülümseyince Miriam’ın tüyleri diken diken olmuştu.*)

O zaman fark etmişti bunu. Dedektife söyleyecek değildi tabii. *Onu ilk gördüğümde çok garip bir hisse kapıldım mı diyecekti? Dedektif onun kaçık olduğunu falan düşünürdü herhalde. Hem Miriam o hissin ne olduğunu şimdi anlıyordu. Önsezi ya da onun gibi gülünç bir şey de değildi, bu hissi bir yerlerden tanıyordu.*

Bir fırsat doğmuştu. Adamın kim olduğunu ilk anladığında, bunun bir fırsat olduğu fikrine kapılsa da bu fırsattan nasıl yararlanabileceğini bilememiştir. Artık adam öldüğüne göre demek böyle olması gerekiyordu. Fırsat ayağına gelmişti.

“Bayan Lewis?” Dedektif Baker soru soruyordu. “Yanında hiç birini gördünüz mü? Herhangi biriyle konuştuğunu gördünüz mü?”

Miriam önce tereddüt etti, ardından başıyla onayladı. “Bir keresinde bir ziyaretçisi gelmişti. Yoksa birkaç kez miydi? Birden fazla ziyaretçisi olmuş olabilir ama ben yalnızca

birini gördüm. Kendisinden daha yaşlı bir kadındı, benim yaşıma yakındı, ellilerinde falan olabilir. Kısacık kesilmiş gümüş rengi saçları vardı. İnce bir kadındı, sanırım epey uzundu, bir yetmiş iki, bir yetmiş üç vardır, yüz hatları köşeliydi...”

Barker tek kaşını kaldırdı. “Yani adamı dikkatle takip ettiniz, öyle mi?”

Miriam yeniden omuz silkti. “Yani, evet. Gözlemlemeyi severim. Bir gözüm hep etraftadır.” Dedektifin önyargılarını desteklercesine konuşmuştu. “Ama kadın o kadar göz alıcıydı ki bakmasanız da görürdünüz. Saç kesimi, giysileri... pahalı görünüyordu.” Dedektif başını yine onaylarcasına sallayarak her duyduğunu not aldı. Miriam dedektifin kimden söz ettiğini anlamasının uzun sürmeyeceğinden emindi.

Dedektif gittikten sonra polis memurları De Beauvoir ile Shepperton arasındaki yedekçi yolunu şeritle kapayarak adamın suç mahalli olan teknesiyle Miriam’ın teknesi hariç bütün tekneleri oradan uzaklaştırdı. İlk başta Miriam’ı da uzaklaşmaya ikna etmeye çalıştılar ama Miriam gidecek hiçbir yeri olmadığını kesin bir dille ortaya koydu. Onu nerede konaklatacaklardı? Konuştuğu üniformalı, tiz sesli ve sivilceli genç polis, sorumluluğun Miriam’ın omuzlarından kalkıp kendi omuzlarına yüklenmesi karşısında allak bulak olmuşa benziyordu. Önce gökyüzüne, ardından suya baktı, gözlerini kanalın bir yakasından öbür yakasına gezdirdikten sonra yeniden bu ufak tefek, zararsız, orta yaşlı kadına çevirip insafa geldi. Telsizden biriyle konuştuktan sonra geri dönüp ona kalabileceğini söyledi. “Kendi şeyinize... eee... konutunuza girip çıkabilirsiniz,” dedi, “ama daha fazlası olmaz.”

O öğleden sonra Miriam, solgun güneş ışığının altında teknesinin kış güvertesine oturup kapatılmış kanalın alışılmadık sessizliğinin tadını çıkardı. Omuzlarına sardığı battaniyesi ve dirseğinin yanındaki bir fincan çayıyla polislerin ve olay yeri inceleme ekiplerinin sağa sola koşuşturmalarını, getirdikleri köpekleri ve tekneleri, yedekçi yolunda ve yolun sınırlarında arama yapmalarını, bulanık suyudeşmelerini izledi.

Böyle bir gün geçirmiş olmasına rağmen tuhaf bir şekilde huzurlu hissediyordu, hatta önünde yeni bir yolun açıldığını düşünerek iyimser bile olduğu söylenebilirdi. Hırkasının cebindeki anahtarlığına geçirilmiş ufak anahtara dokunduğunda kan yüzünden hâlâ yapış yapış olduğunu fark etti. Bu, teknede yerden aldığı anahtardı, nedeni üstünde pek düşünmeden dedektifi varlığından haberdar etmediği anahtardı.

İçgüdü.

Görmüştü, adamın cesedinin yanında bir anahtarın parıldadığını görmüştü. Kuş şeklindeydi ve ahşaptan ufak bir anahtarlığın ucundaydı. Hemen tanımıştı, bunu çamaşırvanadaki Laura'nın kot pantolonunun kemerine asılı görmüştü. Deli Laura, diyorlardı ona. Miriam onun hep çok dost canlısı olduğunu, deli falan olmadığını düşünmüştü. Laura, Miriam'ın o yakışıklı adamın kolunda külüstür, ufak tekneye geldiğini gördüğü Laura. Biraz çakırkeyif olduğundan şüphelenmişti. İki gece önce miydi? Üç müydü? Not defterine yazmıştı – ilginç geliş gidişler, işte böyle yazmıştı Miriam.

Şafak sökmeye yakınken Miriam, cesedi teknenin merdiveninden çıkarıp ambulansın beklediği sokağa taşıdıklarını gördü. Yanlarından geçtikleri sırada öylece durdu, saygısından başını eğdi ve inanmadığı hâlde usulca, *Toprağı bol olsun*, dedi.

Bir de fısıldayarak teşekkür etti. Çünkü teknesini kendi teknesinin yanına demirledikten sonra vahşî bir şekilde katledilince, Daniel Sutherland, Miriam'a elinden kaçıp gitmesine izin veremeyeceği bir fırsat sunmuştu: Ona yapılan yanlışın intikamını almak.

Artık tek başına kaldığı, karanlığın ve tuhaf sessizliğin içinde elinde olmadan biraz korkuya kapıldığı için teknesine girdi, kapıyı arkasından hem sürgüledi hem de kilitledi. Laura'nın anahtarını cebinden çıkarıp kitap rafında tuttuğu ahşap incik boncuk kutusuna koydu. Perşembeleri çamaşır günüydü. O gün geldiğinde Laura'ya verebilirdi.

Ya da vermeyebilirdi.

Neyin işinize yarayacağını asla bilemezsiniz, değil mi?

3

“Bayan Myerson? Oturmak ister misiniz? İşte böyle. Nefes alın. Aramamızı istediğiniz biri var mı, Bayan Myerson?”

Carla koltuğa oturdu. İki büküm olup yüzünü dizlerine bastırdı. Köpek gibi inlediğini fark etti. “Theo,” dedi. “Theo’yu arayın, lütfen. Kocamı arayın. Eski kocamı. Telefonumda kayıtlı.” Başını kaldırıp odanın içine bakındı ama telefonu göremedi. “Nerede olduğunu bilmiyorum, ben bile nerede olduğumu—”

“Elinizde, Bayan Myerson,” dedi kadın dedektif nazikçe. “Telefonunuz elinizde.”

Carla eline baktığında telefonu deli gibi titreyen elinde tuttuğunu gördü. Başını iki yana sallayıp telefonu polise uzattı. “Aklımı kaçırıyorum,” dedi. Kadının dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi, elini bir an Carla’nın omzuna koydu. Theo’yu aramak üzere dışarı çıktı.

Bu sırada Dedektif Barker boğazını temizledi. “Anladığım kadarıyla Daniel’in annesi ölmüş, değil mi?”

Carla başını onaylarcasına salladı. “Altı... hayır, sekiz hafta önce,” dedi ve dedektifin kaşlarını eskiden saçlarının başladığı çizgiye kadar kaldırdığını gördü. “Kız kardeşim düştü,” dedi Carla, “Evde. Kazaydı...”

“Daniel’in babasının numarası sizde var mı?”

Carla başını iki yana salladı. “Sanmıyorum. Uzun zamandır Amerika’da yaşıyor. Daniel’in hayatıyla hiçbir zaman ilgilenmedi. Yalnızca...” Carla’nın sesi çatallandı, derin bir nefes alıp yavaşça verdi. “Angela ve Daniel’dan başka kimsesi yoktu. Bir de ben vardım.”

Barker başını onaylarcasına salladı. Hiçbir şey söylemeden şöminenin önünde dimdik durarak Carla’nın kendini toparlamasını bekledi. “Burada yerleşeli çok zaman olmadı mı?” diye sordu. Carla, dedektifin saygısından sustuğunu düşünmüştü. Adama düşünceli gözlerle baktı. Dedektif uzun işaretparmağıyla yemek odasının zeminindeki kutuları ve duvara yaslanmış tabloları işaret etti.

Carla gürültülü şekilde sümküydü. “Son altı yıldır o tabloları asmak istiyordum,” dedi. “Bir gün gidip çerçeveleri asmak için halka alacağım. Kutular kız kardeşimin evinden. Mektuplar falan var işte, fotoğraflar var. Elden çıkarmak istemediğim şeyler.”

Barker başını onaylarcasına salladı. Kollarını önünde birleştirip ağırlığını bir ayağından diğerine verdi, bir şey söylemek üzere ağzını açtı ama sözü ön kapının sertçe çarpılmasıyla kesildi. Carla yerinden sıçradı. Kadın dedektif Chalmers telaşla odaya girip başını özür dilercesine eğdi. “Bay Myerson yolda. Çok sürmeyeceğini söyledi.”

“Evi beş dakikalık mesafede,” dedi Carla. “Noel Yolu’nda. Biliyor musunuz orayı? Joe Orton altmışlarda orada yaşıyormuş. Oyun yazarı hani? Orada sopayla dövülerek öldürülmüş sanırım, yoksa bıçaklanmış mıydı?” Dedektifler boş gözlerle ona baktılar. “Konuyla... alakası yok,” dedi Carla. Bir an güleceğini zannedip korkuya kapıldı. Neden öyle söylemişti ki? Neden Joe Orton hakkında, dövülerek öldürülen insanlar hakkında konuşmuştu? Aklını *kaçırıyordu*. Dedektifler bunu ya fark etmediler ya da umursamadılar.

Belki de aileden birinin öldürüldüğü haberini kim alsa delirmiş gibi davranırdı.

“Yeğeninizi en son ne zaman gördünüz, Bayan Myerson?” diye sordu Barker.

Carla’nın beyni durmuştu. “Ben... Tanrım, onu en son... Angela’nın evinde gördüm. Kız kardeşimin evinde. Uzakta değil, buradan yürüyerek yirmi dakika ötede, kanalın öteki tarafında, Hayward’s Place’te. Eşyalarını düzenlediğim sırada Daniel da kendi eşyalarını almaya geldi. Yıllardır o evde yaşamadığı hâlde eski yatak odasında hâlâ birtakım eşyaları vardı, en çok da eskizleri. Çok yetenekli bir sanatçıydı. Karikatür çiziyordu. Çizgi roman.” İstemsizce irkildi. “Yani bir hafta önce miydi? İki hafta mıydı? Tanrım, hatırlayamıyorum, kafam *durdu*, ben...” Tırnaklarını kafa derisine sürüp parmaklarını kısacık kesilmiş saçlarının arasında gezdirdi.

“Hiç sorun değil, Bayan Myerson,” dedi Chalmers. “Ayrintıları sonraya bırakabiliriz.”

“Pekâlâ, ne zamandır kanalda yaşıyordu?” diye sordu Barker. “Ne zaman—”

Kapının tokmağı gürültülü bir şekilde gümbürdedi ve Carla yeniden yerinden sıçradı. “Theo,” dedi fısıldarcasına, ayağa kalkarken. “*Tanrı’ya şükür.*” Chalmers, Carla’dan önce soluğu kapıda alıp yüzü kıpkırmızı kesilen kan ter içindeki Theo’yu antreye buyur etti.

“Tanrım, Carla,” dedi, Carla’nın elini tutup onu sıkı sıkı göğsüne bastırarak. “Neler oldu böyle?”

Polisler her şeyi baştan anlatarak Carla’nın yeğeni Daniel Sutherland’ın Regent’s Kanalı’ndaki De Beauvoir Yolu yakınlarında demirlemiş olan teknesinde sabah ölü bulunduğunu, defalarca bıçaklandığını, muhtemelen bulunmasından yirmi dört ila otuz altı saat önce öldürüldüğünü, soruş-

turmanın devamında bunu daha net belirleyebileceklerini söylediler. Daniel'in işine ve arkadaşlarına dair sorular sordular, herhangi bir maddi sorunu olup olmadığını, uyuşturucu kullanıp kullanmadığını öğrenmek istediler.

Carla da Theo da bu soruların cevabını bilmiyordu. "Yakın değil miydiniz?" diye sordu Chalmers.

"Ben pek tanımazdım," dedi Theo. Carla'nın yanında oturmuş, gergin olduğu zamanlarda hep yaptığı gibi işaret-parmağıyla kafasının üstünü kaşıyordu.

"Bayan Myerson?"

"Ben de yakın değildim, hayır. Pek... yani. Kız kardeşimle pek sık görüşmeyiz de..."

"Kanalın hemen öteki tarafında yaşamasına rağmen mi?"

"Evet." Carla başını iki yana salladı. "Biz... Daniel'la çok uzun zamandır birlikte zaman geçirmedik hiç. Geçirdik diyemem. Çocukluğundan beri bu böyle. Dedğim gibi, kız kardeşim öldüğünde onu yine gördüm. Bir süredir yurtdışında yaşıyordu. İspanya'da galiba."

"Tekneye ne zaman taşındı?" diye sordu Barker.

Carla başını iki yana sallayarak dudaklarını sıktı. "Bilmiyorum," dedi. "Gerçekten bilmiyorum."

"Orada yaşadığına dair hiçbir fikrimiz yoktu," dedi Theo.

Barker keskin gözlerle ona baktı. "Oysa evinize epey yakın. Noel Yolu'ndaydı, değil mi? Ne kadar mesafe var? Teknenin bulunduğu yerden yaklaşık bir buçuk kilometre falan mı uzakta?"

Theo omuz silkip alnını daha sert ovuşturdu, saçlarının başladığı noktaya doğru olan derisi neredeyse pespembe olmuştu. Güneşte kalmış gibi görünüyordu. "Olabilir ama ben teknede yaşadığını bilmiyordum."

Dedektifler birbirine baktı. "Bayan Myerson?" Barker, Carla'ya gözlerini dikti.

Carla başını iki yana salladı. “Hiçbir fikrim yoktu,” dedi usulca.

Dedektifler bunun üzerine uzun bir süre tek kelime etmedi. Carla bir şey söylemesini beklediklerini, Theo’nun ya da onun konuşmasını umduklarını tahmin ediyordu.

Theo bir şeyler söylemek zorunda hissetti. “Kaç saat dediniz? Yirmi dört mü? Yirmi dört ila otuz altı mı?”

Chalmers başını onaylarcasına salladı. “Ölüm saatinin cuma akşamı sekiz ila pazar sabahı sekiz arasında olduğunu tahmin ediyoruz.”

“Hımm.” Theo pencereden dışarı bakarak yeniden başını ovuşturuyordu.

“Aklınıza bir şey mi geldi, Bay Myerson?”

“Bir kız görmüşüm,” dedi Theo. “Cumartesi sabahı. Erken bir saatti, altı falan mıydı acaba? Yedekçi yolundan yürüyerek evimin önünden geçti. Çalışma odamdaydım, kızı gördüğümü hatırlıyorum çünkü üstünde kan vardı. Yüzünde. Giysilerinde de vardı galiba. Kan revan içinde değildi ama... ama kan vardı.”

Carla kuşkulu gözlerle ona baktı. “Neden söz ediyorsun sen? Niye bana söylemedin?”

“Sen uyuyordun,” dedi Theo. “Ben kalkmıştım, kahve yapacaktım, sigara almak için çalışma odama girdim. Pencereden baktığımda onu gördüm. Gençti, muhtemelen yirmiden fazla değildir, yedekçi yolunda yürüyordu. Topallıyordu. Ya da sallanıyor muydu acaba? Sarhoş olduğunu düşündüm. Ben... aslında bu konuyu pek düşünmedim çünkü Londra tuhaf, sarhoş insanlarla dolup taşıyor, öyle değil mi? Günün o saatinde evlerine dönen insanları sık sık görürsünüz...”

“Üstlerinde kan mı olur?” diye sordu Barker.

“Yani, olmayabilir. Belki de kan değildi. Kızı o yüzden

hatırladım. Düşüğünü, kavgaya falan karıştığını düşünmüşüm. Bence—”

“Ama neden tek kelime etmedin?” dedi Carla.

“Uyuyordun, Carla, düşünemedim—”

“Bayan Myerson sizin evinizde uyuyordu,” diyerek sözünü kesti Chalmers, kaşlarını çatmıştı. “Doğru mu? Gece Bay Myerson’da mı kaldınız?”

Carla başını onaylarcasına yavaşça salladı, yüzüne şaşkın bir ifade yerleşmişti. “Cuma akşamı yemek yemiştik, ben de orada kalmıştım...”

“Ayrılacak da bir ilişkimiz var, sık sık—”

“O konu umurlarında değil, Theo,” dedi Carla keskin bir dille. Theo irkildi. Carla burnuna bir mendil bastırdı. “Özür dilerim. Çok özür dilerim. Ama bu önemli değil, öyle değil mi?”

“Neyin önemli olacağını asla bilemeyiz,” dedi Barker gizemli bir tavırla ve antreye doğru yürümeye başladı. Kartvizitini uzatıp Theo’ya cesedin resmi olarak teşhis edilmesiyle ve aile desteği görevlisiyle iletişim hâlinde olmakla ilgili bir şeyler söyledi. Theo başını sallayıp kartı pantolonunun cebine koyduktan sonra dedektifin elini sıktı.

“Kim yapmış?” diye sordu Carla aniden. “Yani, kim haber vermiş... onu kim bulmuş?”

Chalmers önce amirine, ardından Carla’ya baktı. “Bir kadın bulmuş,” dedi.

“Bir kadın mı?” diye sordu Theo. “Kız arkadaşı mı? Genç miymiş? İnce yapılı mıymiş? Gördüğüm kızı düşünüyorum da, kan bulaşmış olan kızı. Belki de...”

Chalmers başını iki yana salladı. “Hayır, teknelerden birinde yaşayan bir kadın bulmuş, genç değil, orta yaşlı diyebilirim. Teknenin bir süredir yerinden kıpırdamadığını fark edince gidip kontrol etmiş.”

“Yani hiçbir şey görmemiş mi?” diye sordu Theo.

“Aslını isterseniz kadın bize çok yardımcı oldu,” dedi Barker. “Çok iyi gözlemlemiş.”

“Güzel,” dedi Theo başının üstünü ovuşturarak, “çok güzel.”

“Bayan Lewis adında biri,” diye ekledi Barker.

Carla, Barker konuşmaya devam edince Theo’nun betinin benzinin attığını fark etti, “Bayan Miriam Lewis.”

4

“O başlattı, değil mi? Siz bir şey söylemeden. O başlattı.”

Eve dönmesini bekliyorlardı. Kesin bekliyorlardı çünkü marketten geldikten otuz saniye sonra evin kapısını çalmışlardı. Daha soyunup dökünememişti bile –yedinci katta oturuyordu ve asansörler yine çalışmıyordu– ama işte karşısında duruyorlardı. Bu görüntü onu sinirlendirdiği kadar gerdi de. Geri zekâlı gibi hemen konuşmaya başladı ve üstelik konuşmaması gerektiğini gayet iyi biliyordu. Başının belaya girdiği ilk sefer değildi.

Genelde farklı türden belalardı bunlar. Sarhoş olup toplumun huzurunu kaçırmak, küçük çaplı hırsızlık, başkasının mülküne izinsiz girmek, vandallık, ahlaka aykırı davranmak... Hiçbirinde alelade saldırıdan suçlu bulunmamıştı. Basit yaralamadan karara bağlanmamış bir cezası vardı.

Ama *tüm bunlar bahsettiklerinin* yanından geçemezdi. Onları hemen hemen görür görmez anlamıştı çünkü orada nefes nefese durmuş düşünmeden konuşurken, Bir dakika, demişti, *bunlar dedektif*. Dedektifler isimlerini ve rütbelelerini söylediler ama hepsini anında unuttu. Yine de sivil kıyafetleriyle önünde dikiliyorlardı işte ve bu bambaşka bir belaydı.

“İçeri girebilir miyiz, Bayan Kilbride?” dedi adam yete-

rince nazik bir dille. Boylu posluydu ve kel kafası yumur-
tayı andırıyordu. “Bunu içeride konuşsak daha iyi olur.”
Boncuk gözleriyle kötü bir şekilde üstüne tahta çakılarak
kapatılmış mutfak penceresine baktı.

Laura başını çoktan iki yana sallamaya başlamıştı bile.
“Sanmıyorum, hayır. Hiç sanmıyorum. Uygun bir yetişkine
ihtiyacım var, beni sorgulayamazsınız... Hem tüm bunlar da
neyin nesi? Bardaki adamla mı ilgili? Çünkü o çoktan sis-
teme girildi. Mahkemeden celp geldi, miknatısla buzdolabı-
ma iliştim. İsterseniz kendi gözlerinizle bakabilirsiniz...
Hayır, hayır, hayır, bekleyin. Bekleyin. İçeri girmeniz için
bir davet değildi bu, lafın gelişi söyledim...”

“Neden uygun bir yetişkine ihtiyacınız var, Bayan Kilbri-
de?” Diğeri –meslektaşından yaklaşık otuz santim daha kı-
saydı, kahverengi saçları fırça gibiydi, ufak tefek hatları ay
parçasını andıran kocaman yüzünün ortasında birikmişti-
ortadan birleşmiş kaşlarını kaldırdı. “On sekiz yaşınızdan
küçük değilsiniz ya?”

“Sizin de bildiğiniz gibi yirmi beş yaşındayım,” deyiver-
di Laura.

Ama dedektifleri durduramadı – Yumurta Kafa çoktan
koridoru yarılamıştı. Tek Kaş da, “Bunu nereden bilebiliriz
ki?” dedi yanından geçerken.

“Kim neyi başlattı, Bayan Kilbride?” diye seslendi Yu-
murta Kafa. Laura adamın sesini takip ederek mutfığa
girdiğinde onu öne eğilmiş, ellerini arkasında birleştirip
celplere bakarken gördü. Laura yüksek sesle ofladı ve biraz
su içmek üzere lavaboya doğru ayağını sürüyerek yürüdü.
Kendini toparlaması gerekiyordu. Düşünmeliydi. Arkasına
döndüğünde adamın önce ona, ardından arkasındaki pen-
cereye baktığını gördü. “Başınız belaya mı girdi?” Kaşlarını
masummuş gibi kaldırdı.

“Pek sayılmaz.”

O sırada diğer dedektif kaşlarını çatarak içeri girdi. “Laura yaralandın mı?” diye sordu.

Laura suyunu çabucak içti, öksürdü ve kadına sert bir bakış attı. “Bayan Kilbride’a ne oldu, ha? Artık arkadaş mı olduk? Kanka mıyız?”

“Bacağın, Laura.” Diğer dedektif de bu şekilde konuşmuştu. “Nasıl oldu?”

“Çocukken araba çarptı. Uyluk kemiğimde açık kırık oluştu. Kötü bir yara kaldı,” dedi parmaklarını pantolonunun fermuarına götürerek. Erkek olan dedektifin gözünün içine baktı. “Görmek ister misin?”

“Gerek yok,” dedi dedektif yumuşak bir sesle. “Ya kolun?” Parmağıyla sağ bileğindeki bandajı işaret etti. “Çocukken olmamış.”

Laura dudağını ısırды. “Anahtarımı kaybetmişim. Cuma gecesi. Eve döndüğümde pencereden girmek zorunda kaldım.” Başını arkaya atıp apartmanın dışındaki yürüyüş yoluna açılan mutfak penceresini işaret etti. “Çok iyi bir iş yapmadım.”

“Dikiş atıldı mı?”

Laura başını iki yana salladı. “O kadar kötü değildi.”

“Buldun mu peki?” Dedektif, Laura’ya bakmayı bırakıp eve fiyat biçecekmiş gibi mutfakla salonu bağlayan girintiyi ve diğer yerleri inceledi ama burası ahır gibiydi. Laura ucuz mobilyalardan, boş duvarlardan, yerde duran ve birinin ayağı takıldığı için içindeki küllerin dört bir yana savrulduğu kül tablasından utanması gerektiğini biliyordu. O kül tablası kim bilir ne zamandır orada duruyordu çünkü Laura sigara içmiyordu ve en son ne zaman birinin evine geldiğini hatırlamıyordu ama pek de umurunda değildi.

“Buldun mu?” Tek Kaş burnunu kırıstırarak Laura’yı

baştan ayağa süzdü, üstünden düşen pantolonuna, lekeli tişörtüne, soyulmuş ojelerine, yağlı saçlarına baktı. Laura bazen yıkanmayı unutuyordu ve bazen günlerce unuturdu, bazen su kaynar akardı, bazen de tıpkı şimdiki gibi hiç sıcak akmazdı çünkü su ısıtıcısının kendi fikirleri vardı, bazen çalışıyor bazen çalışmıyordu ve Laura'nın tamirci çağırarak parası olmadığı gibi oturduğu sosyal konutun sorumlularını defalarca aramasına rağmen onu umursayan kimse de çıkmamıştı.

“Neyi buldum mu?”

“Anahtarını,” dedi Tek Kaş, dudaklarında Laura'yı köşeye sıkıştırmış, yalanını yakalamış gibi bir gülümseme belirmişti. “Anahtarını buldun mu?”

Laura suyundan son bir yudum daha alıp yuttuktan sonra dişlerini emdi. Soruyu duymazdan gelmeyi tercih etmişti. “Umurunda mı?” dedi yüksek sesle, Yumurta Kafa'nın arkasından gitmek üzere Tek Kaş'ı dirseğiyle ittirerek geçerken.

“Hiç değil,” diye yanıtladı dedektif. O sırada salonda durmuş, odanın tek süsü olan çerçevelenmiş aile fotoğrafına bakıyordu: Anne babasıyla genç bir kızın fotoğrafıydı bu. Biri hiç üşenmeyip resmi mahvetmiş, babanın kafasına boynuzlar, annenin ağzına da çatalı bir dil çizmiş, çocuğun gözlerine çarpı koymuş, dudaklarını kan kırmızısına boyamıştı, resim de daha sonra çerçevelenip asılmıştı. Yumurta Kafa kaşlarını çatıp Laura'ya baktı. “Aile fotoğrafı mı?” diye sordu. Laura omuz silkti. “Baba şeytan, ha?”

Laura başını iki yana sallayıp gözlerini dedektifin gözlerine dikti. “Boynuzlu,” dedi. Yumurta Kafa dudaklarını büzüp başını onaylarcasına salladıktan sonra yeniden resme baktı.

“Pekâlâ,” dedi, “pekâlâ.”

“Ben savunmasız bir yetişkinim,” dedi Laura yeniden. Dedektif iç çekti.

“Hayır, değilsin,” dedi bıkkınlıkla. Fotoğrafı bırakıp koltuğa yavaşça oturdu. “Yalnız yaşıyorsun, Spencer Caddesi’ndeki Sunshine Çamaşırhanesi’nde yarı zamanlı çalışıyorsun ve yanında bir yetişkin olmadan polis tarafından bir dizi olay nedeniyle defalarca sorgulandığını biliyoruz, o yüzden numara yapmayı bırak, anlaştık mı?” Sesi sinirli gibiydi, giysileri buruşmuştu ve zor bir gün geçirmiş ya da gece hiç uyuyamamış gibi yorgun görünüyordu. “Otursana. Bana biraz Daniel Sutherland’dan bahset.”

Laura odanın köşesinde duran ve televizyon izlerken yemeğini yediği ufak masaya oturdu. Bir an rahatlamıştı. Omuzlarını kulaklarına doğru çekti. “Ne anlatayım?” diye sordu.

“Onu tanıyorsun, değil mi?”

“Belli ki tanıyorum. Belli ki size gelip beni şikâyet etmiş. Saçmalık bu, onu söyleyeyim çünkü hiçbir şey olmadı ve zaten bunu o başlattı.”

Yumurta Kafa gülümsedi. Gülümsemesi şaşırtıcı derecede sıcaktı. “Hiçbir şey olmadı ama bunu o başlattı, öyle mi?” diyerek tekrar etti.

“Öyle.”

“Peki bu hiçbir şey ne zaman oldu?” dedi Tek Kaş mutfaktan çıkıp salonda dolanarak, “Hani onun başlattığı bu şey?” İki kişilik çirkin, suni deri koltukta meslektaşının yanına oturdu. Yan yana komik görünüyorlardı – deveye cüce gibilerdi, adam uzun ve inceydi, kadın da Addams Ailesi’ndeki Lurch’ün yanındaki şişko, minik Fester’a benziyordu. Laura zoraki bir gülümseme takındı.

Tek Kaş bundan hoşlanmadı, yüzünde aksi bir ifade belirdi, “Komik bir şey mi var?” diye çıkıştı. “Bu yaşananların eğlenceli olduğunu mu düşünüyorsun, Laura?”

Laura başını iki yana salladı. “Fester,” dedi gülümseye-

rek. “Fester Amca’ya benziyorsun ama onun saçlısısın. Sana daha önce bunu söyleyen oldu mu?”

Kadın tam bir şeyler söylemek için ağzını açmıştı ki ruh-suz Yumurta Kafa söze girdi. “Daniel Sutherland,” dedi yeniden, bu kez daha yüksek sesle, “bize senden bahsetmedi. Bizim seninle konuşmaya gelme nedenimiz Daniel’in teknesinde bulduğumuz camdan aldığımız ve ona değil, sana ait olan iki parmak izi örneği.”

Laura bir anda buz kesti. Parmaklarıyla köprücük kemiğini ovuşturup boğazını temizledi. “Örnek mi? Parmak izi örneği mi? Neler oluyor böyle?”

“Bize Bay Sutherland ile olan ilişkiden söz eder misin, Laura?” dedi Tek Kaş.

“İlişki mi?” Laura kendini tutamayıp güldü. “Bu biraz iddialı oldu. Onunla iki kez yattım, cuma gecesi. Buna pek ilişki denmez.”

Tek Kaş, ya onaylamadığından ya da inanmadığından, başını iki yana salladı. “Peki onunla nasıl tanıştın?”

Laura kendini kontrol etmeye çalıştı. “Onunla tanışmamın nedeni ara sıra Irene’e yardım etmem, hani şu Hayward’s Place’te yaşayan kadın, kilisenin orada. Ufak Tesco’ya giderek ona yardım ediyordum. Onunla birkaç ay önce tanıştım ve dediğim gibi ara sıra ona yardım ediyorum çünkü kadın yaşlı, eklemlerinde biraz sorun var ve çok unutkan, bir süre önce düşüp bileğini mi ne burktu, her zaman markete gidemiyor. Bunu para için yapmıyorum ama ara sıra bir beşlik verdiği oluyor, ona zaman ayırıyorum diye, kibar bir kadın işte... Her neyse. Evet, Dan –Daniel Sutherland– eskiden Irene’in yan komşusuydu, uzun zamandır oraya hiç uğramamıştı ama annesi hâlâ orada yaşıyordu, en azından ölene kadar. Dan ile tanışmamız da o zamana dayanıyor.”

“Onunla annesi öldüğünde mi tanıştın?”

“Sonrasında,” dedi Laura. “Nalları diktiğinde odada değildim.”

Tek Kaş, diğer dedektife baktı ama diğer dedektif ona değil, yüzünde üzgün bir ifadeyle yine aile fotoğrafına bakıyordu.

“Tamam,” dedi Tek Kaş, “tamam. Cuma gecesi Bay Sutherland ile birlikteydin, değil mi?”

Laura başını onaylarcasına salladı. “Baş başa buluşmuştuk,” dedi, “bu da Dan’e göre Shoreditch’te bir barda iki kadeh içki içip seks yapmak için o köhne teknesine gitmek demekti.”

“Ve... sana zarar mı verdi? Ya da... seni bir şey yapmaya mı zorladı? *Başlattığı şey neydi?*” diye sordu Yumurta Kafa öne eğilerek. Dikkatini artık tamamen Laura’ya vermişti. “Bir şey başlattığını söyledin. Neydi o?”

Laura gözlerini kırptırdı. Üstüne atladığı sırada Daniel’in yüzündeki şaşkınlık ifadesini garip bir şekilde çok net hatırlıyordu. “Her şey yolunda gidiyordu,” dedi. “Güzel zaman geçirmiştik. En azından ben öyle olduğunu düşünmüştüm.” Bir anda yüzü kızardı, göğsünden boynuna ve oradan yanaklarına doğru yayılan yoğun bir ısı patlaması hissetti. “Sonra Daniel bir anda, soğudu mu ne olduysa artık, sanki orada olmamdan birden rahatsız oldu. Çok... saldırganlaştı.” Sürüdüğü bacağına bakıp iç çekti. “Benim özel bir durumum var. Ben savunmasız bir yetişkinim. Öyle olmadığımı söylediğinizi biliyorum ama öyleyim. Savunmasızım.”

“Yani onunla tartıştın mı?” diye sordu Tek Kaş.

Laura başını onaylarcasına salladı. Ayaklarına bakıyordu. “Evet, öyle de denebilir.”

“Kavga mı ettiniz? Fiziksel bir kavga mıydı?”

Spor ayakkabısında, sol ayağının serçe parmağının hemen üstünde leke vardı. Koyu kahverengi bir leke. Sol aya-

ğını sağ ayak bileğinin arkasına taktı. “Hayır, öyle olmadı... Yani. *Ciddi* bir şey sayılmazdı.”

“Yani işin içinde şiddet vardı ama bunun ciddi bir şiddet olmadığını mı söylüyorsun?”

Laura sol ayağını sağ baldırına yasladı. “Önemli bir şey değildi,” dedi. “Yalnızca... ufak bir tartışmaydı.”

İşaretparmağıyla ince dudaklarını ovuşturan Yumurta Kafa’ya baktı, Yumurta Kafa Tek Kaş’a baktı ve Tek Kaş da ona baktı. İkisinin arasında sözsüz bir anlaşma yaşanmıştı sanki. “Bayan Kilbride, Daniel Sutherland’ın cesedi pazar sabahı teknesinde bulundu. Onu en son ne zaman gördüğünüzü tam olarak söyleyebilir misiniz?”

Laura’nın ağzı aniden berbat şekilde kurudu, yutkunamadı, kulakları uğuldadı, gözlerini sımsıkı kapadı. “Bir dakika...” Ayağa kalkıp masadan destek alarak dengesini sağladı, dünya yana yatmış gibiydi. Yeniden oturdu. “Bir dakika,” dedi bir kez daha, “*Cesedi* mi? Yani..?”

“Yani Bay Sutherland öldü,” dedi Yumurta Kafa sakın ve pürüzsüz bir sesle.

“Ama... öldü mü yani?” Laura kendi sesinin çatallaştığını duydu. Yumurta Kafa yavaşça başını onaylarcasına salladı. “Pazar sabahı mı? Pazar sabahı mı dediniz?”

“Doğru,” diye yanıtladı Yumurta Kafa. “Bay Sutherland’ın cesedi pazar sabahı bulundu.”

“Ama...” Laura, boğazında zonklayan şahdamarını hissedebiliyordu, “ama ben onu cuma gecesi gördüm ve teknedен cumartesi sabahı ayrıldım. Cumartesi sabahı teknedен çıkıp gittim. Yedi miydi, belki yediden de erkendi. *Cumartesi sabahıydı*,” diye tekrarladı son kez, iyice vurgulamak için.

Tek Kaş bir şey söylemek üzere ağzını açtığında sesi komik bir hikâye anlatıyormuş da tam kapanış cümlelerine geçmiş gibi hafif ve müzikal çıktı. “Bay Sutherland aşırı kan kaybından öldü, göğsünde ve boynunda bıçak yaraları

vardı. Ölüm zamanı resmi olarak belirlenecek ama adli tıp uzmanımız, Bay Sutherland'ın cansız bedeninin bulunmasından yirmi dört ila otuz altı saat önce hayatını kaybettiğini düşünüyor. Şimdi siz de Bay Sutherland ile cuma gecesi birlikte olduğunuzu söylüyorsunuz, öyle mi?"

Laura'nın yüzü âdeta yanıyor, gözleri batıp acıyordu. Tam bir geri zekâlıydı. "Evet," dedi sakince. "Ben cuma gecesi onunlaydım."

"Cuma gecesi. Ve onunla birlikte tekneye gittiniz, değil mi? Onunla seks yaptığınızı söylemişsiniz. İki kez miydi? Peki, cumartesi sabahı Bay Sutherland'ın teknesinden ayrıldığınızda tam olarak saat kaçtı?"

Tuzak. Tuzak soruydu bu ve Laura hemen tuzağa düşmüştü. Salak. Dişlerini altdudağında gezdirip sertçe ısırdı. *Sakın bir şey söyleyeyim deme*, diyeceğini düşündü bir avukatın. *Kimseyle konuşma*. Başını iki yana salladı, boğazının derinlerinden istem dışı cılız bir ses yükseldi.

"Neydi o? Laura? Bir şey mi söyledin?"

"Ölmesine ve tüm olanlara çok üzüldüm," dedi kafasının içinden gelen tavsiyeyi yok sayarak, "ama ben bir şey yapmadım. Beni duyuyor musunuz? Ben hiçbir şey yapmadım. Ben kimseyi bıçaklamadım. Öyle bir şey yaptığımı söyleyen varsa yalan söylüyordur. Daniel... Bilmiyorum, bana birtakım sözler söyledi, hiç hoşuma gitmeyen sözler. Ben hiçbir şey yapmadım. Ona vurmuş olabilirim belki, ama belki..." Ağzındaki kan tadını aldı, zar zor yutkundu. "Sakın... bunu benim yaptığımı söylemeye çalışmayın çünkü benim bu olanlarla hiçbir ilgim yok. Biraz itişip kakışmış olabiliriz ama hepsi bu kadar, anlıyor musunuz? Sonra gitti, bu kadar yani. Bu kadar. Benim hatam değil, anlıyor musunuz? Benim hatam değil, hatta... kavga mı denir, her ne denirse, o da benim hatam değil."

Laura kendi sesinin susmadan konuşmaya devam ettiğini, gittikçe yükseldiğini duyabiliyordu, nasıl görüldüğünün de farkındaydı, yüksek perdeden konuşan bir çılgın gibi, caddenin köşesinde durup sağa sola bağırان o deliler gibi görünüyör olmalıydı, bunun farkındaydı ve kendini durduramıyordu.

“Gitti mi?” dedi Tek Kaş. “‘Sonra gitti,’ dedin. Ne demek istedin, Laura?”

“Çekip gitti. Tekneden çıkıp gitti, ne olacaktı başka? Kavga ettikten sonra –tam anlamıyla kavga sayılmaz da yani– pantolonunu giydi, tekneden çıkıp beni bir başıma bıraktı.”

“Evinde... teknesinde seni yalnız mı bıraktı?”

“Evet. Sanırım herkese güvenen tiplerdendi,” dedi Laura, ardından güldü ve bu kahkahasının çok uygunsuz olduğunu bilse de kendini tutamadı çünkü komikti, Daniel’in herkese güvenen bir tip olması fikri komikti, değil miydi? Hem de o şartlar altında? Ağız dolusu gülecek kadar komik değildi belki ama yine de komikti. Bir kez gülmeye başladıktan sonra kendini durduramadı, yüzünün boğuluyormuş gibi kıpkırmızı olduğunu hissetti. Dedektifler birbirlerine baktılar.

Tek Kaş kaşlarını çatı. “Ben gidip bir bardak su getireyim,” dedi en sonunda.

Sonra Laura dedektifin mutfak yerine banyodan seslendiğini duydu. “Amirim, bir dakika buraya gelebilir misiniz?”

Kel dedektif ayağa kalktığı sırada Laura göğsünden yükselen telaş dalgasının kahkahasını boğduğunu hissetti. “Bir dakika bekle, oraya gitmenize izin vermedim,” dedi ama iş işten geçmişti. Banyonun eşiğine kadar peşlerinden gitti ama Tek Kaş eşikte durup önce Laura’nın (hiç kuşkusuz

Daniel Sutherland'a ait ve arkasına isminin baş harfleri kazınmış) saatini bıraktığı lavaboyu, ardından Laura'nın banyonun köşesinde top hâline getirilip atılmış kan lekeli tişörtünü işaret etti.

"Bir yerimi kestim," dedi Laura, yüzü alev alev yanarken. "Söyledim ya. Pencereden tırmanırken oldu."

"Evet, onu söyledin," dedi Yumurta Kafa. "Saatten de söz etmek ister misin?"

"Aldım," dedi Laura surat asarak, "*Belli zaten. Aldım. Ama düşündüğünüz gibi değil. Onu sinirlendirmek için yaptım. Ben... Bilmiyorum, kanala atacaktım ve ona suya atlayıp saati çıkarmasını söyleyecektim. Ama sonra... Bilmiyorum, önemli olabileceğini düşündüm, arkasındaki oy-maları görünce şey dedim, ya saati ölmeden önce annesi verdisse, ya yerine hiçbir şey koyamayacağı bir saatse bu? Ona geri verecektim.*"

Yumurta Kafa üzgün gözlerle sanki çok kötü bir haber verecekmiş gibi Laura'ya baktı. Gerçekten de ona kötü bir haber verecekti. "Şimdi seni birkaç soruya daha cevap vermen için merkeze götüreceğiz," dedi. "Sorguya çekileceksin ve konuşmama hakkın var, anlıyor musun? Senden olay yerinde bulunanlarla karşılaştırmak için birtakım örnekler de alacağız."

"Örnekler mi? Ne demek bu?"

"Merkezdeki bir polis tırnak aralarını kazıyacak, saçlarını tarayarak lif toplayacak falan. Sana zarar verecek, endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok..."

"Ya istemezsem?" Laura'nın sesi titriyordu, birinin ona yardım etmesini istiyordu ama aklına kimse gelmiyordu. "Hayır diyebilir miyim?"

"Sorun değil, Laura." Tek Kaş yatıştırıcı bir sesle konuşmaya başlamıştı. "Her şey çok kolay olacak, korkacağın bir şey yok."

“Yalan bu,” dedi Laura. “Yalan olduğunu biliyorsun.”

“Yapacağımız bir şey daha var,” dedi Yumurta Kafa, “evini aramak için izin çıkartılmasını talep edeceğiz ve bu şartlar altında iznin çıkmasında hiçbir sorun yaşamayacağımızı tahmin ediyorsundur. O yüzden bilmemiz gereken herhangi bir şey varsa şu an söylemen en iyisi olur, tamam mı?”

Laura soruyu bir an düşündü, onlara anlatması gereken bir şey olup olmadığını hatırlamaya çalıştı ama zihni bomboştu. Tek Kaş onunla konuşuyor, koluna dokunuyordu. Laura irkildi. “Giysilerin, Laura? Cuma gecesi üstünde ne olduğunu bize gösterebilir misin?”

Laura, odasında yerde duran rastgele giysileri toplayıp o gece giyip giymediği belli olmayan kot pantolonunu onlara uzattıktan sonra havaya bir de sutyen savurdu. Tuvalete girip iki dedektifi koridorda yalnız bıraktı. Yumurta Kafa, Tek Kaş’ın söylediklerini dinlemek üzere başını eğmişti. Laura banyonun kapısında durduğunda kadının *kazınmış ve tuhaf* ardından *aklı başında değil gibi, değil mi?* dediğini duydu.

Laura tuvalete oturup külotunu ayak bileklerine indirerek kendi kendine keder içinde gülümsedi. Daha kötü ithamlarla karşılaşmıştı. Akli başında değil gibi, ha? Bu tanım hiçbir şeydi, yıllar boyunca işittiği mankafa, ucube, salak, beyinsiz, aptal, kaçık gibi ithamlardan sonra iltifat sayılırdı.

Ruh hastası, demişti Daniel Sutherland, Laura üstüne tekme tokat saldırdığında. Daniel onu tutup başparmaklarını üst kollarına batırmıştı. “Seni ruh hastası, seni... man-yak *orospu*.” Her şey bir anda olup bitmişti. Laura, Daniel’in yatağında yatmış sigara içerken birdenbire kendini yüzü kanlar içinde yedekçi yolunda bulmuştu ve cebinde de Daniel’in saati vardı.

Dedektifler merdivenden onunla birlikte inerken Laura’nın merak ettiği şey onlara gerçekleri anlatıp anlata-

mayacağıydı: saati inadına almıştı, evet, ama bir umudu da vardı. Onu cezalandırmak istemişti ama geri dönmek, onu bir kez daha görmek için bir bahanesi olsun istemişti.

Ama artık bu imkânsızdı, değil mi?

5

Merkeze gittiklerinde bir polis memuru –yüzünde nazik bir gülümsemesi olan genç bir kadındı– Laura’nın tırnak aralarını kazıdı, yanak içinden sürüntü aldı, saçlarını yavaşça ve nazikçe taradı. Bu his Laura’yı epey yatıştırmıştı, çocukluğunu öyle derinden hatırladı ki gözleri doldu.

Kafasının içinde yeniden Deidre konuşmaya başladı. *Senin kendine saygın yok, sorunun da bu, Laura.* Annesi onları terk edip gittikten sonra kalbi kırık babasının kollarında teselli aradığı o cılız, sert yüzlü kadın, Deidre, başı sıkıştığında Laura’nın bütün sorunlarını birer birer sıralamaya bayılırdı. Onu kendine saygısı olmamakla itham etmek en sevdiğiydi. *Kendine yeterince değer vermiyorsun, Laura. Aslında senin sorunun bu. Kendine biraz daha değer versen, sana ilgi gösteren herkesin peşine takılıp gitmezsin.*

Laura on üçüncü yaş gününden birkaç gün sonra bir arkadaşının evindeki partiye gitmişti. Babası onu sabahın altısında eve gizli gizli girerken yakalamış, omuzlarından tutup oyuncak bebek gibi sarsmıştı. “Neredeydin sen? Akli-mi kaçırıacaktım, bir şey oldu sandım! Bunu bana yapamazsın, fıstığım. Lütfen bunu bana yapma.” Laura’ya sımsıkı

sarılmıştı, Laura başını babasının geniş göğsüne dayamış, kendini yeniden çocuk olmuş gibi, yeniden normalmiş gibi hissetmişti. “Üzgünüm, baba,” demişti usulca. “Çok üzgünüm.”

“Zerre kadar üzgün değil,” demişti Deidre bir saat kadar sonra, kahvaltı sofrasında oturdukları sırada. “Baksana şuna. Şuna bir bak, Philip. Zevkten dört köşe olmuş.” Laura yulaf kâsesinin arkasından sıırtmıştı. “Şu hâline bak,” demişti Deidre dudaklarını tiksintiyle büzerek. “Şu hâline bak. Dün gece kimleydin?”

Laura daha sonra babasıyla üvey annesinin tartıştığını duymuştu. “Kendine saygısı yok,” diyordu Deidre. “Sorunu bu. Sana söylüyorum, Phil, daha on beşine gelmeden hamile kalacak. Bir şeyler yapmalısın. Laura konusunda bir şeyler yapmalısın.”

Babasının sesi yalvarır gibiydi: “Ama onun hatası değil, Deidre, bunu biliyorsun. Onun hatası değil.”

“Ah, onun hatası değilmiş. Tabii ya. Hiçbir şey hiçbir zaman Laura’nın hatası değildir zaten.”

Aradan biraz daha zaman geçmişti, Deidre, Laura’nın üst kattaki odasına çıkıp onu akşam yemeğine çağırırken, “Korundun mu bari?” diye sordu. “Lütfen bana prezervatifsiz yapacak kadar aptal olmadığını söyle.” Laura yatağında uzanmış tavanı seyrediyordu. Deidre’ya hiç bakmadan komodindeki saç fırçasını alarak üvey annesine fırlattı. “Lütfen siktir olup git, Deidre,” dedi.

“Ah, evet, ne tatlı, değil mi? Eminim o pis ağzın da senin hatan değildir.” Odadan çıkmak üzere arkasına döndüğünde aklına başka bir fikir geldi. “Laura, senin sorunun ne, biliyor musun? Kendine yeterince değer vermiyorsun.”

Düşük özsaygı gerçekten Laura’nın sorunlarından biriydi ama tek sorunu da değildi. Buna eşlik eden daha bir yığın sorunu vardı ve bunlardan bazıları seks bağımlılığı, uygun-

suz sosyal davranış, zayıf dürtü kontrolü, öfke patlamaları, kısa süreli hafıza kaybı ve topallaması epey göze çarpan bir bacaktır.

“İşte,” dedi kadın polis işi bittikten sonra. “İşin bitti.” Laura’nın ağladığını görünce elini sıktı. “Her şey yoluna girecek, fıstığım.”

“Annemi aramak istiyorum,” dedi Laura. “Annemi arayabilir miyim?”

Annesi telefonuna yanıt vermedi.

“Birini daha arayabilir miyim?” diye sordu Laura. Yanındaki polis başını iki yana salladı ama Laura’nın hoşnutsuzluğunu görünce sağına soluna baktı ve başını bu kez onaylarcasına salladı. “Ara madem,” dedi. “Çabuk ol.”

Laura babasını aradı. Telefonun birkaç kez çalışını dinledi ama yanıt geldiğinde Deidre’nın sesini duyunca bütün umutları suya düştü. “Alo? Alo? Kimsiniz?” Laura telefonu kapadığında polisin sorgulayan bakışlarını omuz silkerek karışladı. “Yanlışı numara,” dedi.

Polis Laura’yı ortasında masa bulunan havasız, ufacık bir odaya götürdü. Bir bardak su verdikten sonra birazdan birinin çay getireceğini söyledi ama o çay hiçbir zaman gelmedi. Oda aşırı sıcaktı, tuhaf ve kimyasal bir şey kokuyordu; Laura’nın derisi kaşındı, zihni yorgunluktan allak bullak olmuştu. Başını kavuşturduğu kollarının üstüne koyarak uyumaya çalıştı ama zihninde annesinin, Deidre’nın ve Daniel’in sesi yankılanıyordu, yutkunduğunda ağzına metal ve pas tadı geldi.

“Neyi bekliyoruz?” diye sordu en sonunda polise. Kadın başını eğip omuz silktilti.

“Savcıyı, sanırım. Bazen gelmeleri uzun sürebiliyor.” Laura yaptığı mutfak alışverişini düşündü, son on sterliniyle aldığı dondurulmuş pizzalar ve köri soslu hazır yemekler mutfak tezgâhında yavaşça çözünüyor olmalıydı.

Saatler gibi gelen oysa muhtemelen on dakikalık bir sürenin ardından dedektifler yanlarında savcı olmadan geri döndüler. “Sizce ne kadar sürer?” diye sordu Laura. “Yarın uzun bir mesaim var ve yorgunluktan ölüyorum.”

Yumurta Kafa, sert gözlerle uzun uzun ona bakıp hayal kırıklığına uğramış gibi iç çekti. “Biraz sürebilir, Laura,” dedi. “Bu... yani durum pek iç açıcı görünmüyor, değil mi? Üstelik bu konuda sabıkalısın da, değil mi?”

“Sabıkalı falan değilim. Ne sabıkası? Neden söz ediyorsun? İnsanları bıçaklamıyorum ben, ben–”

“Warren Lacey’yi bıçaklamışsın,” diyerek araya girdi Tek Kaş.

“Çatalla. Elinden. Tanrı aşkına, ikisi aynı şey değil,” dedi Laura ve gülmeye başladı çünkü gerçekten gülünçtü bu, elmalarla armutları karıştırıyorlardı, ikisinin birbiriyle hiçbir ilgisi yoktu ama aslında Laura gülmek istemiyordu, ağlamak istiyordu.

“İlginç,” dedi Tek Kaş, “ne olursa olsun, bence bunu *komik* bulman çok ilginç, Laura. Çünkü çoğu insanın –yani, senin durumundaki çoğu insanın– bunu hiç de komik bulacağını sanmam...”

“Komik falan değil. Komik olduğunu düşünmüyorum, ben...” Laura hayal kırıklığı içinde iç çekti. “Bazen zorlanıyorum,” dedi, “dışa yansıyan tavırlarımla duygusal durumumu birbirine uydurmakta zorlanıyorum. Bunun komik olduğunu düşünmüyorum,” dedi yeniden ama gülümsemesine hâlâ engel olamıyordu. Tek Kaş da ona korkunç bir gü-

lümsemeyle karşılık verdi. Laura başka bir şey daha söyleyeceği sırada uzun zamandır bekledikleri hırpani görünümü, gri suratlı, nefesi kahve kokan ve pek güven vermeyen savcı en sonunda belirdi.

Herkes yerini aldıktan, tanışıldıktan ve formaliteler geride bırakıldıktan sonra, Tek Kaş sözüne devam etti. “Biraz önce,” dedi, “dışa yansıyan tavırla duygusal durumunun nasıl da birbirine uymadığından bahsediyordun. Böyle söylemiştin, değil mi Laura?” Laura başıyla onayladı. “Kayda geçmesi için yüksek sesle konuşman gerek, Laura.” Laura ağzının içinde geveleyerek kabul etti. “Yani kendini her zaman kontrol edemediğini söylersek yanlış olmaz, değil mi? Kontrol edemediğin duygusal patlamalar yaşıyorsun, değil mi?” Laura, öyle olduğunu söyledi. “Bunun nedeni de çocukken geçirdiğin kaza mı? Doğru mu bu?” Laura yeniden onayladı. “Kaza hakkında biraz daha konuşabilir misin, Laura?” diye sordu Tek Kaş tatlı ve güven veren bir sesle. Laura kadının yüzüne tokadı yapıştırmamak için ellerini bacaklarının altına sıkıştırdı. “Kazanın üstünde bıraktığı etkilerden konuşabilir misin? Fiziksel etkileri kastediyorum.”

Laura savcıya bakıp sessizce, *Mecbur muyum?* diye soran bir ifade takınmak istedi ama savcının yüzünü okuyamıyordu. Laura ağır ağır iç çekip tekdüze bir sesle yaralarından bahsetmeye başladı: “Kafatasında kırık, leğen kemiğinde kırık, distal uylukta bileşik kırık. Kesikler, ezikler. On iki gün komada, üç ay da hastanede kaldım.”

“Travmatik beyin hasarın da var, değil mi Laura? Bize biraz bundan bahsedebilir misin?”

Laura yanaklarını şişirip gözlerini devirdi. “Google’dan baksana işte? Tanrım. Yani gerçekten buraya bunları konuşmak için mi geldik? On yaşındayken başıma gelenleri konuşmak için mi? Bence artık eve gitmem gerek gerçekten.

Elinizde hiçbir şey yok, değil mi? Beni suçlamak için hiçbir kanıtınız yok.”

Dedektifler onu ruhsuz gözlerle izledi, yaşadığı patlama onları hiç etkilememişti. “Kafana aldığın darbeden söz edebilir misin?” diye sordu Yumurta Kafa nazik ve sinir bozucu ses tonuyla.

Laura yeniden iç çekti. “Beyin hasarı oluştu. Bu hasar konuşmamı geçici olarak etkiledi, hatırlamamı da aynı şekilde...”

“Hafızanı mı?” diye sordu Tek Kaş.

“Evet, hafızamı.”

Tek Kaş durdu – Laura bunun göstermelik olduğunu düşündü. “Bu tür yaralanmalar duygusal ve davranışsal sonuçlar da doğurur, değil mi?”

Laura dudağını sertçe ısırıldı. “Küçükken öfke yönetimi sorunlarım oldu,” dedi gözlerini kadının gözlerinden ayırmayıp kendisine yalancı demesi için kışkırtmaya çalışarak. “Depresyon. Dezinhibisyonum var, ki bu bazen uygunsuz ya da yaralayıcı şeyler söyleyebileceğim anlamına geliyor. Tıpkı sana bir keresinde çirkin dediğim gibi.”

Tek Kaş gülümsedi ve sorularına devam ederek konunun üstüne gitti. “Dürtü kontrol sorunların var, değil mi Laura? Elinde değil, insanları eleştiriyorsun, onları kırmaya çalışıyorsun. Söylemeye çalıştığın da bu, değil mi?”

“Yani ben...”

“Yani cuma gecesi teknedeyken, Bay Sutherland seni reddettiğinde –senin sözlerinle, soğuk ve saldırgan davranıldığında– kendini kaybettin, değil mi? Ona saldırdın, değil mi? Daha önce ona vurduğunu söylemiştin. Ona gerçekten zarar vermek istedin, değil mi?”

“O iğrenç boğazını parçalamak istedim,” dediğini duydu Laura kendi sesinin. Hemen yanında oturan savcı irkildi. Ve

işte, söylediği gibi, polisin elinde *bir bok yoktu* çünkü elinde *Laura* vardı tabii ki. Silaha ihtiyaçları yoktu, değil mi? Dumanı tüten bir tabancaya ihtiyaçları yoktu. Gerekçeleri, fırsatları ve er ya da geç gerçekten aptalca bir şey söyleyebileceğini bildikleri Lauraları vardı.

6

Irene kitap okumayı en çok sevdiği yer olan ön odadaki berjerde geç kalan Laura'yı bekliyordu. Bir zamanlar çiftin bir parçası olan ama partneri çoktan çöp konteynerini boylamış olan berjer ön odanın penceresine doğru itilmişti. Burası sabahın büyük bir kısmında ve öğleden sonra güneş alan noktaydı; Irene'in dünyanın dönmeye devam edişini seyrettiği ve dünyanın da onun bir ihtiyardan beklediklerini gerçekleştirmesini seyredebildiği noktaydı: Tek başına bir odanın içinde koltukta oturup geçmiş, eski görkemini, kaçırılan fırsatları, eskiden her şeyin ne kadar da farklı olduğunu düşünmek. Ölenleri düşünmek.

Irene bunların hiçbirini yapmıyordu. Yani tek yaptığı bunlar değildi. Genelde Laura'nın haftalık market alışverişinden dönmesini bekliyor, bu sırada da Carla Myerson'ın onun için bıraktığı küf kokulu üç kutuyu karıştırıyordu. Kitaplar ölmüş birine aitti – Angela'ya. Angela, Carla'nın kız kardeşi ve Irene'in komşusuydu, aynı zamanda da Irene'in en yakın arkadaşıydı.

"Hiçbir değerleri yok," dedi Carla Irene'e, geçen hafta bir ara kitapları bırakmaya geldiğinde. "Karton kapaklı kitaplar işte. Onları hayır amaçlı satış yapan bir mağazaya götürecektim ama sonra..." Irene'in salonuna hızlıca göz gezdirdi,

burun kemiğinde bir kırışıklık belirirken, “Senin zevkine hitap edebileceklerini düşündüm,” dedi.

Gizli bir hakaret, diye düşündü Irene. Umurunda falan değildi. Carla her şeyin fiyatını bilip de değerini bilmeyen bir kadındı. O kitapların hiçbir değerinin olmadığını söyleyerek hiçbir şey bilmediğini göstermişti.

Irene’in Penguins yayınevinden çıkmış bu kitapların daha eski olanlarını eline aldığında parlak turuncu kapaklarının yırtık pırtık olduğu, sayfaların parmak uçlarının altında ufalandığı doğrudu. İçin için yanan ateşe şimdiden yenik düşüyor, asitleşen kâğıt sayfaları yiyip bitiriyor, onları çıtır çıtır bir kıvama sokup kırılğanlaştırıyor, içeriden yok ediyordu. Tüm o sözcükleri, yavaş yavaş kaybolan tüm o hikâyeleri şöyle bir düşününce insanın içi cız ediyordu. O kitapları zaten atması gerekecekti. Ama geri kalanları zevkine çok daha hitap ediyordu – öyle ki birkaç tanesini çoktan okumuştur bile. Angela’yla sürekli kitaplarını değiş tokuş ederlerdi; cinayet romanlarındaki (kanlı olanlar değil, Barbara Vine ya da P. D. James gibi akıllıca olanlar) ve Carla Myerson’ın kesinlikle burun kıvracağı türdeki popüler kurgulardaki tercihleri aynıydı.

Irene’in bunların çoğunu okumuş olması konuyla alakasızdı. Önemli olan –ve Carla’nın muhtemelen bilmediği şey, bahsedilen onun *kendi kız kardeşi* olduğu hâlde– Angela’nın kitaplar konusunda tam bir vandal olduğuydu: kitapların sırtlarını çatlatır, sayfaların ucunu kıvrır, kenarlara notlar alırdı. Mesela, Angela Sutherland’ın *Tepedeki Ev* kitabının sayfaları arasında gezinince birtakım satırların (*zavallı kızdan ölümüne nefret ediyordu; kendini asmıştı bu arada*) altını çizdiğini fark edebildiniz; Angela’nın okunmaktan kenarları yıpranmış *Karanlıktaki Gözler* kitabının sayfalarını çevirdiğinizde, Vera’nın kız kardeşine beslediği hislerle nasıl

bütünleştğini görebilirdiniz: *Aynen bu!* yazmıştı cümlelerinin kenarına, *Birini küçük görmek kadar iğrenç bir şey yok ve onu deli gibi küçük görüyorum.* Ara sıra Angela'nın geçmişinden ufak tefek izlere de rastlayabiliyordunuz – mesela bir kitap ayracına, tren biletine ya da üstünde sigara, süt, makarna gibi ihtiyaçların yazılı olduğu bir alışveriş listesine. *İhtiyarlara Yer Yok* kitabının içinden V&A müzesinden satın alınmış bir kartpostal çıkmıştı ve bu kartpostalın üstünde beyaz kazık çitli bir ev fotoğrafı vardı; *Ormanın Derinliklerinde Bir Şey Var*'ın arasına sıkıştırılmış kâğıt parçasına el ele tutuşmuş iki çocuk resmedilmişti. *Beton Bahçe*'de üstünde tekne resmi olan mavili beyazlı, buruşmuş ve dokunulmaktan incelmış bir doğum günü kartı bulmuştu. *Sevgili Daniel'a*, yazıyordu notta, *onuncu yaş gününde sana sevgilerimi yolluyorum. Öpüyorum, Carla teyzen.*

Hiçbir değerleri yok mu? Carla'nın hiçbir şey bilmediğini gösteriyordu bu. Daha önce Angela Sutherland'a ait olan ve onun tarafından okunmuş bir kitabı okuduğunuzda, bir sohbetin parçası hâline gelirdiniz. Maalesef Angela ile artık sohbet edemediği için de bu kitaplar Irene için çok değerliydi. *Paha biçilemezdi.*

Laura'nın nerelerde olduğu konusunda içine bir kurt düşmüş olmasaydı Irene'in keyfi yerinde olurdu, sabah ışığında bir kertenkele gibi güneşlenir, kitapları ayıklar, ofis çalışanlarının ve çocuklu annelerin yoldan hızla gelip geçişini izlerdi.

Irene'in nohut oda bakla sofa evi, şehrin merkezinde daracık bir yol olan Hayward's Place'teydi. İki geniş yolun arasındaki bir kaldırımdan farksız olan Hayward's Place'in bir tarafında beş tane, birbirine benzeyen küçük ev vardı (Irene'in iki numaraydı), öteki tarafında ise Red Bull Tiyatrosu bulunuyordu (burası Büyük Londra Yangını'nda tama-

men yanmış olabilirdi de olmayabilirdi de ve artık etkileyici sayılmayacak bir ofis alanı hâline getirilmişti). İşe yarar bir kestirmeydi ve en azından hafta içi gece gündüz kalabalıktı.

Laura *neredeydi*? Salı demişlerdi, değil mi? Genelde sahlıları gelirdi çünkü o günlerde çamaşırhanedeki mesaisi daha geç başlıyordu. Bugün salı mıydı? Irene salı olduğunu düşündü ama kendinden şüphe etmeye başlamıştı. Koltuğundan temkinli bir şekilde kalkıp –ayak bileğini burkalı çok olmamıştı, öncelikle alışveriş konusunda yardıma ihtiyaç duymasının nedenlerinden biri de buydu– yerdeki okunmuş ve okunmamış, beğenilmiş ve hayır kurumunun dükkânına gönderilecek diye ayırdığı kitap yığınlarının arasından zar zor sıyrılıp içinde yalnızca berjerle ufak bir koltuğun bulunduğu salona gitti. Büfenin üstünde modaya hiç uygun olmayacak kadar küçük ve nadiren izlediği bir televizyon, onun üstünde de kitap rafı duruyordu, kitap rafında da radyosu vardı. Radyoyu açtı.

Saat on olduğunda, haber spikeri günlerden gerçekten salı olduğunu doğruladı: Tam olarak 13 Mart Salı günüydü. Spiker konuşmaya devam ederek Başbakan Theresa May'in Rusya başbakanına eski bir ajanın Salisbury'de nasıl zehirlendiğini açıklaması için gece yarısına kadar süre tanıdığını, bir İşçi Partisi milletvekilinin kadın üyelerden birinin poposuna şaplak attığını reddettiğini, genç bir kadının Daniel Sutherland cinayetiyle bağlantılı olarak sorgulandığını, yirmi üç yaşındaki adamın cansız bedeninin pazar günü Regent's Kanalı'ndaki bir teknede bulunduğunu söyledi. Spiker başka şeyler de söyledi ama Irene kulaklarına akın eden kanın sesi yüzünden onu duyamamıştı.

Aklından bir şeyler geçiriyordu. Öyle *olmalıydı*. Daniel Sutherland mı? Olamazdı. Elleri titriyordu, radyoyu kapayıp yeniden açtı ama spiker artık başka bir konudan, soğuk hava dalgasının yurda giriş yaptığından söz ediyordu.

Belki de başka bir Daniel Sutherland'dı bu? Kaç tane Daniel Sutherland vardı? Bugünlerde pek bir şey okumuyordu ve o sabah da gazete almadığı için bunu kontrol edemezdi. Cep telefonundan bir şeyler bulmanın mümkün olduğunu duymuştu ama nasıl yapacağından tam olarak emin değildi ve zaten telefonunu en son nerede gördüğünü de hatırlamıyordu. Muhtemelen üst katta bir yerdeydi ve muhtemelen şarjı da bitmişti.

Hayır, her şeyi eski usul yapmalıydı, gazete bayiine gidip gazete almalıydı. Zaten Laura gelmiyorsa süt ve ekmek de alması gerekcekti. Koridora yürüyüp paltosunu sırtına geçirdikten sonra çantasını ve evin anahtarını kaptı, tam kapıyı açacağı sırada ayağında terlik olduğunu fark etti. Ayakkabılarını giymek üzere salona gitti.

Unutkandı, hepsi bu. Bugünlerde evden çıktığında kendini gergin hissetmesi komikti ama – eskiden hep dışarıda gezerdi, alışverişe, kütüphaneye giderdi, anacadde üzerindeki Kızıl Haç'ın dükkânında gönüllü çalışırdı ama insan bir süre eve bağımlı kalınca alışkanlıklarını çabuk unutuyordu. Buna dikkat etmeliydi. Kapıdan dışarı burnunu uzatmaktan ödü kopan o yaşlılardan olmak istemezdi.

Sabırsız, düşüncesiz, dalgın gençlerle dolup taşan süpermarkete gitmekten kurtulduğu için mutlu olduğunu kabul etmeliydi. Gençleri sevmiyor değildi. Sert, kendini yeniliklere kapatmış, pazar eklerinin arka sayfalarından sipariş edilmiş bej renkli yaşlı sandaletleriyle hâlimden memnun *türdeki* o yaşlılardan da olmak istemezdi. New Balance marka, cırt cırtlı, mavili turunculu spor ayakkabılarını giydi. Bunlar Angela'nın Noel hediyesiydi. Irene gençlerden hoşlanmıyor değildi, kendisi de bir zamanlar gençti. Yalnızca gençler önyargılıydı, değil mi? Bazı gençler tabii. Yaşlıların sağır, kör, zayıf olduğu önyargısına sahiplerdi. Bunlardan

bazıları doğru olabilirdi (bazıları da doğru olmayabilirdi – Irene bir yarasa kadar iyi duyuyordu. Hatta evinin duvarları kâğıt kadar ince olduğu için kulaklarının bu kadar iyi duymamasını tercih ederdi). Ne var ki insanı yaralayan da bu önyargılardı.

Market alışverişini bitirip evine döndüğünde gazetede Daniel Sutherland’a dair bir şey olmadığını gördü (üstelik kızmış ekmeğine sürmelik reçel almayı da unuttuğu için markete boşuna gitmiş gibi hissetti). En sonunda telefonunu buldu (banyodaymış) ama şarjı (tahmin ettiği üzere) bitmişti ve şarj aletini nereye koyduğunu da hiçbir şekilde hatırlayamadı.

Sinir bozucu.

Ama aklını kaçırmıyordu. Bunama falan değildi. Yaşlandığınızda ve bir şeyleri unutmaya başladığınızda insanların çıkarımı hemen bunama oluyordu, sanki gençler anahtarlarını kaybetmiyor ya da alışveriş listesindeki bazı şeyleri almayı unutmuyormuş gibi. Irene bunun bunama olmadığından emindi. Sonuçta masa örtüsü diyeceği yerde tost makinesi demiyordu, süpermarketten eve dönerken kaybolmuyordu. Sohbet sırasında konuyu (sık sık) unutmuyor, uzaktan kumandayı buzdolabına koymuyordu.

Arada sapıttığı oluyordu. Ama *kesinlikle* bunama değildi, doktoru ona böyle söylemişti. Kendini yorarsa, yeterli miktarda su içmeyi ve düzenli yemek yemeyi unutursa gücü tükeniyor, hâl böyle olunca da aklı karışıyordu ve daha farkına varmadan kendini kaybediyordu. “Kaynaklarınız tükenmiş, Bayan Barnes,” demişti doktor, en son böyle bir şey yaşadığında. “*Ciddi anlamda tükenmiş*. Kendinize daha iyi bakmalısınız, sağlıklı beslenmelisiniz, bol su içmelisiniz. Bunları yapmazsanız elbette aklınız karışır ve başınız döner! Ve yine düşersiniz. Böyle olmasını istemeyiz, değil mi?”

Yumuşacık sesli, nemli mavi gözlü bu nazık (biraz tepeden bakıyormuş gibi hissettirse bile) genç adama bazen aklının karışmasına engel olmak *istemediğini* nasıl anlatabilirdi? Her ne kadar korkutucu olsa da bu hissin durumuna göre aynı zamanda *heyecan verici* de olduğunu ona nasıl anlatabilirdi? Birinin eksik olduğu ve sabırla beklerse döneceği hissini yeniden içine doğması umuduyla zaman zaman bilerek öğün atladığını ona nasıl anlatabilirdi?

Çünkü o anlarda, sevdiği adamın, kırk yıldan uzun bir süre aynı yatağı paylaştığı William'ın öldüğünü unutuyordu. Ölümünün üzerinden altı yıl geçtiğini unutabiliyor ve kendini onun yalnızca işe gittiği ya da bir pub'da arkadaşıyla buluştuğu hayaliyle kaybedebiliyordu. En sonunda William'ın sokağın köşesinden gelen o tanıdık ışığını duyabiliyor, elbisesini düzelterip saçlarını şekle sokabiliyor ve bir dakika içinde, yalnızca bir dakika içinde William'ın kapının kilidine soktuğu anahtarının sesini duyabiliyordu.

Irene, Laura ile tanıştığında William'ı bekliyordu. Angela'nın cansız bedeninin bulunduğu gündü.

Hava buz gibi soğuktu. Irene uyandığında William'ı göremediği için endişelenmişti ve nereye gittiğini de anlayamamıştı. Neden eve dönmemişti? Aşağı inip sabahlığını giydikten sonra dışarı çıktı, havada *dondurucu* bir soğuk vardı ve William ortalarda görünmüyordu. Evin önündeki yolda da in cin top oynuyordu. Herkes nereye *kaybolmuştu*? Irene eve girmek için arkasına döndüğünde kapının arkasından kapandığını gördü ama sorun yoktu çünkü anahtarı cebine atmadan dışarı çıkmazdı, bu hatayı bir daha yapmış olamazdı, hele anahtarını o son unutuşundan sonra. Ama o esnada –ve komik olan da buydu– anahtarı kilide sokamadığını fark etti. Elleri buz tutmuştu ve kapıyı *açamıyordu*, anahtar

sürekli elinden düşüyordu ve bu çok aptalcaydı ama birden kendini gözyaşları içinde buldu. Hava çok soğuktu ve Irene tek başınaydı, William'ın nerede olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu. Bağırды ama kimse gelmedi, sonra aklına Angie geldi. Angela yan evde yaşamıyor muydu? Kapıyı yavaşça çalarsa oğlanı uyandırmazdı.

Öyle de yaptı. Angela'nın bahçe kapısını açıp evin kapısını yavaşça çalarak, "Angela! Benim!" diye seslendi. "Ben Irene. Eve giremiyorum. Kapımı açamıyorum. Yardım edebilir misin?"

Cevap gelmeyince bir kez daha çaldı ama yine cevap veren yoktu. Bir kez daha anahtarını tutmaya çalıştı ama parmakları acıyordu! Nefesi yüzünün önünde buhar olup yükselmiş, ayakları uyuşmuştu ve geri döndüğü sırada bahçe kapısına doğru tökezledi, kalçasını çarptı ve ağlamaya başladı, yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"İyi misin? Tanrım, iyi değilsin, tabii değilsin. İşte, işte, bir şeyin yok, sana yardım edeyim." Bir kız sesiydi bu. Üstünde tuhaf giysiler olan tuhaf bir kızdı, pantolonunda çiçek desenleri vardı ve gümüş renkli ceketi üstüne büyük duruyordu. Ufak tefek, incecik bir kızdı, sarı saçları beyaza çalıyordu, burun kemiği çillerle kaplıydı. Kocaman, mavi gözleri vardı, gözbebekleri birer siyah delikten ibaretti. "Oha dostum, *donuyorsun* lan sen..." Irene'in iki elini de avuçlarına alıp nazikçe ovuşturdu. "Ah, çok üşüyorsun, değil mi? Burası senin evin mi? Kapıda mı kaldın?" Irene kızın nefesindeki alkol kokusunu alabiliyordu – içki içebilecek yaşta olup olmadığından emin değildi ama bugünlerde hiçbir şey belli olmuyordu. "İçeride biri var mı? Merhaba!" diye bağırды, bahçe yolunu yürüyüp Angela'nın kapısını çalarak. "Hey! Bizi içeri alın!"

"Of, o kadar bağırma," dedi Irene. "Saat çok geç, o küçük çocuğu uyandırmak istemem."

Kız, Irene'e garipser gibi baktı. "Sabahın altı buçuğu," dedi. "Çocukları varsa çoktan uyanmışlardır."

"Ah... Hayır," dedi Irene. Bu doğru olamazdı. Saat sabahın altı buçuğu olamazdı. Bu, William'ın eve hiç gelmediği, bütün gece dışarıda olduğu anlamına gelirdi. "Ah," dedi, donmuş parmaklarını ağzına götürerek. "Nerede bu? William nerede?"

Kız kederlenmişe benziyordu. "Üzgünüm, canım, bilmiyorum," dedi. Cebinden buruşuk bir mendil çıkarıp Irene'in yüzüne hafifçe dokundu. "Halledeceğiz, tamam mı? Halledeceğiz. Ama önce seni içeri sokmam gerek. Buz kesmişsin sen."

Kız Irene'in ellerini bırakıp Angela'nın kapısına dönerek yumruğunun kenarıyla kapıya sertçe vurdu, ardından çömelip yerden çakıl taşı aldı ve pencereye fırlattı.

"Tanrım," dedi Irene.

Kız onu duymazdan geldi. Kapının önünde diz çökmüştü, parmaklarını postaların içeri atıldığı kapağa bastırdı. "Merhaba!" diye bağırdı, sonra aniden geriye doğru zıpladı ve havada kısacık bir an asılı kalmasının ardından kemikli kıcı döşeme taşlarının üstüne düştü. "Ah, lanet olsun," dedi, inanılmaz derecede büyümüş gözleriyle Irene'e bakarak. "Tanrım, burası senin evin mi? Ne zamandır... Tanrım. Kim o?" Ayağa kalkmaya çalışırken bu kez Irene'in ellerini sertçe yakaladı. "İçerideki kim?"

"Burası benim evim değil, Angela'nın evi," dedi Irene kızın garip tavrı karşısında bir hayli şaşırarak.

"Sen nerede yaşıyorsun?"

"Yani tahmin edeceğin üzere yan evde," dedi Irene ve anahtarını havaya kaldırdı.

"Nereden tahmin edeyim lan ben bunu?" dedi kız ama yine de anahtarı alıp kolunu Irene'in omzuna dayayarak

ona kendi evine doğru eşlik etti. Kapının kilidini hiç sorun yaşamadan açtı. “Haydi o zaman, içeri gir, sana hemen bir fincan çay yapayım. Battaniyeye falan sarın, tamam mı? Isınman gerek.” Irene salona girip her zamanki berjerine oturarak kızın vadettiği gibi bir fincan çay getirmesini bekledi ama o çay gelmek bilmedi. Antreden sesler geldiğini duydu: Kız koridorda birilerini arıyordu.

“William’ı mı arıyorsun?” diye sordu Irene.

“Polisi arıyorum,” dedi kız.

Irene kızın, “Evet, evde biri var,” ve “Hayır, hayır, imkânı yok, olamaz, kesinlikle, yüzde yüz. Kokusunu duyabiliyorsunuz,” dediğini duydu.

Sonra kız evden çekip gitti. Ama hemen değil –önce, Irene’e içine iki şeker attığı çayını getirdi, sonra ayaklarının dibinde diz çöküp ellerini avuçlarının arasına alarak ona polis gelene kadar yerinde oturmasını söyledi. “Geldiklerinde onlara yan eve gitmelerini söyle, tamam mı? Kendin gitme sakın. Anlaştık mı? Sonra William’ı bulmana yardım edebilirler, tamam mı? Yalnızca... sakın bir daha dışarı çıkma, söz mü?” Güçlkle ayağa kalktı. “Benim voltamı almam gerek, üzgünüm, ama geri döneceğim.” Yeniden eğildi. “Adım Laura. Daha sonra seni görmeye geleceğim. Moralini bozma, tamam mı?”

Polis geldiğinde –üniformalı iki genç kadın polis gelmişti– Irene kızın adını çoktan unutmuştu. Çok da önemli değil gibiydi çünkü polis onunla ilgilenmiyordu, onların ilgilediği tek şey yan evde olup bitenlerdi. Irene polislerin tıpkı kızın yaptığı gibi eğilip posta kapağından içeri bakmalarını ve tıpkı kız gibi doğrulup onun evine dönmelerini kapısının eşiğinden izledi. Küçük telsizlerine bir şeyler söylediler, Irene’in salona dönmesini sıkı sıkı tembihlediler, biri su

ısıtıcısını çalıştırdı ve üst kattan battaniye getirdi. Bir süre sonra parlak renkli ceket giymiş genç bir adam belirdi ve Irene'in ateşini ölçüp en son ne zaman yemek yediği, günlerden hangi gün olduğu ve başbakanın ismi gibi birtakım sorular sordu.

Irene sonuncusunu biliyordu. “Ah, o May denen korkunç kadın,” dedi kaba bir dille. “Ona bayıldığım söylene-
mez. Siz de bayılmıyorsunuzdur herhalde, değil mi?” Adam başını iki yana sallayarak gülümsedi. “Hayır, hiç sanmıyorum, hele ki Hint olduğunuzu hesaba kattıktan sonra. ”

“Ben Wokingliyim,” dedi genç adam.

“Ah, pekâlâ.” Irene buna ne cevap vereceğini bilememişti. Yanaklarının kızardığını ve kafasının karıştığını hissetti. Genç adamın yakışıklı, çok yakışıklı olması, kahverengi gözleri ve upuzun kirpikleri de cabasıydı. Yumuşacık elleri öylesine nazikti ki bileğine dokunduğunda yüzünün kızardığını hissetti. Tatlı bir gülümsemesi vardı ve nazikti, kendine dikkat etmediği için onu nazikçe uyarırken bile nezaketi elden bırakmamıştı, vücudunun susuz kaldığını ve bol bol elektrolitli su içmesi gerektiğini söylemişti ve kendi doktorunun söylediği de tam olarak buydu.

Yakışıklı adam evden ayrıldığında Irene kendisine söylenen yapıp bir dilim ekmeğin üstüne bal sürerek yedi ve evde elektrolitli su olmadığı için iki büyük bardak elektrolitsiz su içti, en sonunda kendine gelir gibi olduğunda dışarıdan berbat bir çarpışma sesi duydu, korkutucu bir gürültü kopmuştu, yüreği ağzına gelerek salonun penceresine doğru hızlı adımlarla yürüdü. Dışarıdaki üniformalı adamlar ellerindeki metal koçbaşıyla Angela'nın kapısını kırmaya çalışıyordu. “Aman Tanrım,” dedi Irene yüksek sesle, Angela'nın bundan hiç hoşlanmayacağını –ahmak gibi– düşünerek.

Angela'nın artık herhangi bir şeyden hoşlanacak durum-

da olmadığını nedense bir türlü idrak edememişti. Üstünde üniforma olmayan başka bir kadın polis yanına gelip onu oturtarak Angela'nın öldüğünü, merdivenlerden düşüp boynunu kırdığını söylediğinde Irene neler olup bittiğini ancak anlayabildi.

Kadın polis Irene'e Angela'nın günlerdir, hatta bir *haftadır* orada öylece yattığını söylediğinde Irene utançtan tek kelime edemedi. Zavallı Angela, duvarın hemen öteki tarafında öylece tek başına yatarken, kendisi o *sapıttığı* dönemlerinden birindeydi ve allak bullak aklına teslim olan Irene onu özlememişti bile.

“Bağırma,” dedi Irene en sonunda sesi yerine geldiğinde. “Bağırsaydı duyardım. Bu duvarlar kâğıt kadar ince.” Kadın polis nazikti, Irene'e Angela'nın büyük ihtimalle düşer düşmez öldüğünü söyledi. “Ama ne zaman öldüğünü *tespit* edebilirsiniz, değil mi?” Irene okuduğu kitaplardan adli tıbbı dair az çok bir şeyler öğrenmişti. Ama kadın, kaloriferin çalıştığını ve ayarının çok yüksek olduğunu, Angela'nın cesedinin en alt merdivenin oradaki radyatörün dibinde bulunduğunu, bu nedenle ölüm zamanını tam olarak söylemenin imkânsız olduğunu anlattı.

Kimse hiçbir zaman tam olarak ne olduğunu bilemeyecekti. Polis bunun bir kaza olduğunu söylemiş, Irene yine de bu işte bir tuhaflık sezmiş, çarçabuk sonuca bağlandığını hissetse de bunu kabul etmişti. Angela'nın hayatında bir sürü çatışma vardı: kız kardeşiyle kavga etmişti, oğluyla kavga etmişti – ya da Irene'e göre, birinden biri ona nutuk çekmek için gelmiş ve onu üzmüştü, Angela da kendini içkiye vermişti. Irene, polise tartışmaların gerekçelerinden bahsetti –paradan, Daniel'dan– ama bunlar polisin hiç ilgisini çekmemişti. Angela alkolikti. Çok fazla içmiş ve düşerek boynunu kırmıştı. “Düşündüğünüzden daha sık karşı-

laşılan bir durum,” dedi nazik kadın polis. “Ama aklınıza başka bir şey, konuyla ilgisi olabileceğini düşündüğünüz bir şey gelirse,” dedi, Irene’e üstünde telefon numarasının yazılı olduğu kartını uzatarak, “beni aramaktan çekinmeyin.”

“Onu bir erkekle görmüştüm,” dedi Irene aniden, polis tam evden çıkacakken.

“Tamam,” dedi polis dikkatlice. “Ne zaman peki?”

Irene bunun ne zaman olduğunu söyleyemedi. Hatırlamıyordu. Zihni bomboştu. Hayır, boş değıldi, *pusluydu*. Zihninde bir şeyler vardı –anılar vardı, önemli anılar– ama her şey bir sis dumanı içinde oradan oraya hareket ediyordu ve Irene dikkatini hiçbirine veremiyordu. “İki hafta önce miydi acaba?” dedi riske girerek, umut dolu bir sesle.

Polis dudaklarını büzdü. “Tamam. Bu erkekle ilgili başka bir şey hatırlayabiliyor musunuz? Bana onu tarif edebilir misiniz? Ya da...”

“Sokakta tartışıyorlardı,” dedi Irene. “Bir sorun vardı. Angela ağlıyordu.”

“Ağlıyor muydu?”

“Evet. Ama,” Irene duraksadı, sadakatsizliğe direnmekle gerçekleri söyleme arzusu arasında sıkışıp kalmıştı. “Azıcık içmeyegörsün, hemen gözleri dolar ve... melankolik olur.”

“Peki.” Polis başını onaylarcasına sallayıp gülümsedi. “Adamın eşkalini hatırlamıyorsunuz, değıl mi? Uzun muydu, kısa mıydı, şişman mıydı, zayıf mıydı..?”

Irene başını iki yana salladı. Adam yalnızca... normaldi, *ortalama* bir tipti. “Köpeğı vardı!” dedi en sonunda. “Küçük bir köpek. Siyah ve taba tonlarında. Airedale teriyeri olabilir. Yok, Airedaleler daha büyük oluyor, değıl mi? Fox teriyer miydi acaba?”

Sekiz hafta önceydi. Önce Angela ölmüştü, şimdi de oğlu.

Irene'in polisin dışarıda Angela'nın yanında gördüğü ada-
mı soruşturup soruşturmadı ına dair hiçbir fikri yoktu;
soruşturdularsa sonuç alamamış olmalılardı       ölümü
kayıtlara kaza olarak geçmişti. Kazalar yaşanır ve genelde
sarhoşların başına gelir. Ama sekiz hafta arayla hem anne-
nin hem oğlunun ölmesi ne demek oluyordu?

Romanlarda böyle bir şeyin üstü asla kapatılmaz.

Theo'nun yatak odası duvarlarla çevrili ufak bir bahçeye bakıyordu ve kanal da bu duvarın hemen ardındaydı. Böyle bir bahar gününde manzara yeşillerden örülü bir paleti andırıyordu: çınarların ve meşelerin üstünde biten yeni sürgünlerin parlak yeşili, yedekçi yolunda salkımsöğütlerin yumuşak yeşili, kanalın yüzeyini kaplayan su mercimeklerinin limon yeşili.

Carla dizlerini çenesinin altına çekerek pencerenin kenarına oturmuş, çok uzun zaman önce gittikleri Juan-les-Pins'teki Belles Rives Hotel'den araklanmış Theo'ya ait borozu gevşek bir şekilde vücuduna sarmıştı. Bu evden taşınalı neredeyse altı yıl olmuştu ama kendini en çok kendi gibi hissettiği yer burasıydı. Bu ev, Theo'nun evi, Lonsdale Meydanı'nda büyüdüğü bundan çok daha büyük olan evden de, yolun aşağısındaki ufacık, kasvetli daireden de çok daha fazla yuva hissi veriyordu.

Theo yatakta yatıyordu, örtüleri itmişti, kitap okuyup sigara içiyordu.

"Sigarayı azalttığını söylemiştin sanki," dedi Carla Theo'ya bakarak, dişleri altdudağını hafifçe sıyırmıştı.

"Azalttım," dedi Theo hiç Carla'ya bakmadan. "Artık yalnızca seks sonrası, yemek sonrası ve kahve yanında içiyo-

rum. Yani seks yaptığımı varsayarsak, ki maalesef bunun artık hiçbir şekilde olağan bir durum olduğunu söyleyemem, bu durumda günde en fazla beş sigara içmiş oluyorum.

Carla kendini tutamayıp gülümsedi. “Artık kendine özen göstermeye başlamalısın,” dedi. “Ciddiyim.”

Theo yüzünde tembel bir gülümsemeyle Carla’ya baktı. Elini gövdesinden aşağı doğru kaydırarak, “Formdan düştüğümü mü düşünüyorsun?” diye sordu.

Carla gözlerini devirdi. “Formdan düşmüşsün,” dedi, çenesiyle karnını işaret ederek. “Ne düşünüp düşünmediğimle ilgisi yok. Bir köpek daha almalısın, Theo. Köpeğin olduğunda daha çok egzersiz yapıyorsun, köpek insanı evden çıkarıyor, biliyorsun bunu, aksi hâlde bütün gün evde oturup yemek yiyor, sigara içiyor ve müzik dinliyorsun...”

Theo yeniden telefonuna döndü. “Dixon geri gelebilir,” dedi usulca.

“Theo.” Carla ayağa kalkıp yeniden yatağa girdi, Theo’nun önünde diz çöktüğünde sabahlığının önü açıldı. “Dixon kaybolalı altı hafta oldu. Çok üzgünüm ama zavalılık eve dönmeyecek.”

Theo hüzünlü gözlerle ona baktı. “Belli olmaz,” dedi ve uzanıp elini nazikçe Carla’nın beline koydu.

Hava kahvaltıyı verandada edecek kadar sıcaktı. Kahve ve kızarmış ekmek. Theo bir sigara daha yakıp editöründen dert yandı. “Çocuk zırcahıl,” dedi. “On altı yaşında falan. Dünyaya dair hiçbir şey bilmiyor. Politik olan her şeyi çıkarmamı istiyor, şöyle bir düşününce, bu politik kısım zaten romanın tam merkezi. Hayır, hayır, merkez demek yanlış. Romanın kökü. Kökü. Bu kökü söküp atmamı istiyor. Sökmemi ve duygusallık denizine fırlatıp atmamı istiyor! Söyledim mi sana? Çocuk Siobhan’ın onu insanlaştıracak

bir romantizme ihtiyacı olduğunu düşünüyor. Siobhan zaten insan! Şu âna kadar yazdığım gerçeklerin en çok farkında olan insan...”

Carla sandalyesini arkaya yaslayıp çıplak ayaklarını önündeki sandalyeye uzattı, gözlerini kapayıp Theo’ya yarım yamalak kulak verdi. Daha önce bu konuşmayı ya da bunun bir çeşidini duymuştu. Kendi fikrini söylemesinin pek bir işe yaramadığını öğrenmişti çünkü eninde sonunda Theo’nun burnunun dikine gidiyordu. Bir süre sonra Theo sustu, birlikte sessizce oturup etraftan gelen sesleri dinlediler: sokakta bağırان çocuklar, yedekçi yolundaki bisikletin çın çın eden zili, ara sıra vaklayan su kuşu. Masadaki telefonun sesi. Carla’nın telefonu. Carla telefonu eline alıp baktıktan sonra iç çekip yeniden masaya koydu.

Theo kaşını kaldırdı. “Davetsiz misafir mi?”

Carla başını iki yana salladı. “Polis.”

Theo uzun bir süre gözlerini Carla’dan alamadı. “Polisin telefonunu açmıyor musun?”

“Açacağım. Sonra.” Dudağını ısırđı. “Ben yalnızca... bunu tekrarlamak, görüp durmak istemiyorum. Gözümde canlandırıp durmak istemiyorum.”

Theo elini Carla’nın ellerinin üstüne koydu. “Sorun değil. İstemiyorsan onlarla konuşmak zorunda değilsin.”

Carla gülümsedi. “Bence konuşmak zorundayım.” Ayaklarını sandalyeden sarkıtıp Theo’dan ödünç aldığı fazla büyük terlikleri giydi. Öne doğru eğilip kendine yarım fincan kahve koydu, bir yudum aldığıında soğuduğunu fark etti. Ayağa kalkıp kahvaltı sofrasını toplamaya başladı, gümüş kahve demliğini ve fincanları tepsiye yerleştirip hepsini mutfağa doğru giden taş basamaklardan çıkardı. Bir süre sonra geri döndüğünde omzunda Daunt Kitapçısı’ndan aldığı eski bir heybe vardı. “Ben gidip üstümü değiştireceğim,” dedi.

“Hayward’s Place’e geri dönmeliyim.” Eğilip dudaklarını kısacık bir an Theo’nun dudaklarına dokundurdu.

“Oradaki işin hâlâ bitmedi mi?” diye sordu, Carla’nın bileğini tutup göz göze gelmeye çalışarak.

“Sayılır,” dedi Carla, gözkapaklarını kapattı, arkasına dönüp kendini ondan kurtardı. “Bitti sayılır.”

“Peki yapacak mısın?” diye seslendi Carla başını arkaya çevirerek, evin içine girerken. “Siobhan’ı *insanlaştıracak* mısın? Ona bir sevgili vermektense köpek verebilirsin belki. Küçük bir Staffordshire teriyeri olabilir, kurtarılmış zavallı bir kuçu.” Theo güldü. “Doğru ama, değil mi? Karakterine önemseydiği bir şey vermelisin.”

“Önemseydiği bir sürü şeye sahip. İş var, sanatı var...”

“Ah, ama bu yeterli değil, değil mi? Sevecek bir kocası, çocuğu ya da yavru köpeği olmayan bir kadın soğuktur, değil mi? Soğuk ve trajik, bazı açılardan işlevsiz...”

“Sen öyle değilsin,” dedi Theo.

Carla mutfak kapısının eşiğinde duruyordu. Dönüp Theo’ya baktığında dudaklarında hüznünlü bir gülümseme vardı. “Sen öyle düşünmüyorsun, değil mi, Theo? Hayatımın trajik olduğunu düşünmüyorsun?”

Theo ayağa kalktı, çimenleri geçip Carla’nın yanına çıkarak ellerini avuçlarının arasına aldı. “Hayatının bunlardan *ibaret* olduğunu düşünmüyorum.”

Theo evlendikten üç yıl sonra, İkinci Dünya Savaşı sırasında bir Sicilya kasabasında geçen trajikomedik kitabını yayımlamıştı. Kitap ödüle aday gösterilmişti (gerçi kazanamamıştı) ve çok satanlar arasında yerini almıştı, ardından vasat bir film uyarlaması gelmişti ve Theo epey yükünü tutmuştu.

O zamanlar Carla kitabın evliliklerinin sonunu getirip getirmeyeceğini merak ediyordu. Theo hiç evde değildi;

turneye çıkıyor, bir sürü alımlı genç gazeteciyle festivallere katılıyor, övgülere boğulan ilk kitabının tanıtımını yapan hevesli yirmiliklerle içli dışlı oluyor, Hollywood'un inanılmaz havalı iş geliştirme yöneticileriyle partilerde buluşuyordu. Carla o sıralar bir bankanın satış departmanındaki fon operasyon sorumlusu için çalışıyordu. Akşam yemeği partilerinde insanların bakışları mesleğini söylediğinde donuklaşıyordu; kokteyl partilerindeyse daha heyecan verici sohbet arkadaşları arıyorlardı.

Theo'nun başının dönüp dönmediği konusunda endişe etmesine gerek yoktu. Theo bu turne hayatından, parlak genç şeylerin cezalandırıcı coşkusundan kısa sürede sıkılmıştı. Gerçekten yapmak istediği tek şey Carla ile evde oturup yazmaktı – bu başarılı romanına tanıtıcı bir giriş planlıyor, kahramanının annesinin Birinci Dünya Savaşı'ndaki deneyimlerini kayıt altına alıyordu. Carla hamile kaldıktan sonra seyahat etmekten iyice uzaklaştı, bebek doğduktan sonra bu seyahat işi iyice askıya alındı.

Theo iki teslim tarihini kaçırmıştı ve üçüncüyü de kaçırma yolunda ilerlerken oğlunun üçüncü yaş gününden hemen sonra, Carla bir satış konferansı için Birmingham'a gitmesi gerektiğini söyledi. İşe daha yeni dönmüştü ve artık anne olduğu için kariyerinde yükselmesinin önünü kapamazlarsa bu tür seyahatler yapmasının hayati olduğunu söyledi.

“Belki ben de seninle gelebilirim?” dedi Theo. “Sen, ben ve Ben – bunu hafta sonu tatiline çevirebiliriz belki?”

Carla'nın canı buna biraz sıkıldı – kimse tarafından rahatsız edilmeden küvette yatarak, yüzüne maske yaparak, mini bardan kokteyl alarak tek başına geçireceği saatlerin uzun zamandır hayalini kuruyordu. “Çok güzel olur,” dedi dikkatlice, “ama bunun dışarıdan nasıl algılanacağından

emin değilim. Biliyorsun işte, peşimde kocam ve çocuğumla gelsem nasıl görünürüm? Ah, bana öyle bakma, Theo! Bunun nasıl bir şey olduğunu *tahmin bile edemezsin*. Sen işine Ben ile birlikte gitsen sana Yılın Babası ödülünü verirler. Bunu ben yaparsam başa çıkamadığımı, dikkatimi işime veremediğimi, bundan daha fazlasını yapamayacağımı söylerler.”

Teslim olmak, yalnızca, *Ah, peki o zaman sevgilim, ben Ben ile Londra’da kalırım, sen işine konsantre ol*, demek yerine, Theo Ben’i annesiyle babasına bırakabileceklerini söyledi.

“Northumberland’a mı? Cumadan önce onca yolu tepip onu Alnmouth’a nasıl götüreceğim?”

“Herhalde onlar gelip Ben’i alabilirler. Hoşlarına gider, Carla, annemin ona ne kadar bayıldığını biliyorsun...”

“Ah, *Tanrı aşkına*. Benimle gelmek konusunda ısrar edersen Ben’i kız kardeşime bırakmak zorunda kalırız. Asma yüzünü öyle, Angie de ona bayılıyor, üstelik beş dakikalık mesafede oturuyor ve başka bir şey ayarlayacak zamanım da yok.”

“Ama...”

“Bu kez Angie’de kalsın, bir dahaki sefere annene de gidebilir.”

Bir dahaki sefer hiç olmadı.

Pazar sabahı otel odalarındayken telefon geldi. Bavullarını topluyor, Londra’ya dönmek üzere hazırlanıyor, hangi yoldan gidecekleri konusunda aralarında konuşuyorlardı. Telefondaki adam onlardan resepsiyona gelmelerini istedi, ardından fikrini değiştirip başka biriyle konuştu ve aslında odalarında beklemeleri gerektiğini, birilerinin yanlarına geleceğini söyledi.

“Neler oluyor böyle?” diye sordu Carla ama cevap alamadı.

“Kesin pislüğün teki arabamızı soymaya kalkmıştır,” dedi Theo.

Odalarına biri kadın biri erkek olmak üzere iki polis geldi. Carla’nın kız kardeşinin evinde bir kaza olduğunu söylediler. Ben, evin birinci katındaki balkondan aşağıdaki bahçenin basamaklarına düşmüştü.

“Ama kardeşim çalışma odasının kapısını kapalı tutar,” dedi Carla salak gibi. “Balkonun tırabzanları kırık olduğu için kapısı hep kapalıdır.”

Kapı kapalı değildi ve küçük Ben zar zor yürüyerek tırabzanların arasından sıyrılmış, altı metre yüksekten aşağıdaki taş basamaklara düşmüştü. Onu, bahçede oynayan sekiz yaşındaki kuzeni bulmuş ve hemen ambulansı aramıştı.

“Düzelecek mi? Düzelecek mi?” diye sorup durdu Carla aynı soruyu ama Theo çoktan dizlerinin üstüne çökmüş, bir hayvan gibi inliyordu. Kadın polisin gözleri yaşlıydı, elleri titriyordu. Başını iki yana sallayıp çok üzgün olduğunu, sağlık görevlilerinin dakikalar içinde geldiğini ama onu kurtarmak için ellerinden hiçbir şey gelmediğini söyledi. “Ama düzelecek mi?” diye sordu Carla yeniden.

Carla ile Angela’nın annesi çok genç yaşta meme kanserinden öldükten sonra babaları Lonsdale Meydanı’ndaki her yeri dökülen üç katlı aile evinde kalmıştı ama bu evin ona fazla büyük olduğu apaçıktı, birinci kattaki çalışma odasından ikinci kattaki yatak odalarına çıkarken basamaklar sanki uzadıkça uzuyor, gittikçe tehlikeli bir hâl alıyordu. Bahçe, balta girmemiş ormana dönmüş, yağmur olukları tıkanmış, çatı akmış, pencere çerçeveleri çürümeye başlamıştı. Çalışma odasının küçük Fransız balkonunun ferforje tırabzanları pas içindeydi.

Babaları ölümünden altı ay önce bir bakımevine yerleşti-

rildi ve Carla o sırada Theo ile yaşadığı için eski evle Angela ilgilendi. Ev için büyük planları vardı, yıllarca baş ağrıtabilecek tadilatlar öngörmüş, koridorlara ve merdivenin yukarısına çizeceği duvar resimlerini tasarlamıştı. Ama öncelikle en önemli tadilat işlerinin yapılması gerekiyordu ve listenin birinci sırasında çatı vardı. Tabii bunun sonucunda elinde avucunda ne varsa harcadı ve diğer bütün onarım işleri askıya alındı.

Paslı tırabzanları ihmal ettiği sırada Daniel doğdu. Emeklemeye başladığında Angela çalışma odasının kapısını kilitleyip öyle bıraktı. Kural, çalışma odasının kapısının kapalı kalmasıydı ve öyle de oldu.

“Angela neredeymiş?” Carla ve Theo, polis arabasının arka koltuğunda oturuyordu; ikisi de araba kullanabilecek durumda değildi. “Neredeymiş?” Carla’nın sesi fısıltıdan farksızdı, gözlerini sıkı sıkı kapamıştı. “Ben... ben anlayamıyorum. Angela neredeymiş?”

“Yatak odasındaymış,” dedi kadın polis. “Üst kattaymış.”

“Ama... Neden ambulansı Daniel’in araması gerekmiş? Kız kardeşim ne yapıyormuş?”

“Kaza yaşandığında uyuyormuş,” dedi kadın polis.

“Uyumuyordu,” dedi Theo, “Sızmıştı. Değil mi?”

“Bilmiyoruz,” dedi Carla, elini Theo’nun eline doğru uzatarak.

Theo elini yanmış gibi Carla’nın elinden çekti. “Bilmiyor muyuz?”

Polis, onları doğrudan Whittington Hastanesi’ne götürdü. Orada aile destek polisi tarafından karşılandılar ve bu polis onları cesede bakmamaya ikna etmeye çalıştı. “Oğlunuzun en mutlu anlarını hatırlamanız,” dedi kadın, “çok daha iyi olur. “Sağda solda koştururken ya da bisiklete binerken...”

Onu dinlemediler. İkisi de onu bir daha görmemeye göz yummazlardı, kendilerinden bunu istemek saçmalıktı.

Soğuk ve parlak ışıklı bir odada bir saatten uzun oturup oğullarıyla kaldılar. Tombul parmaklarını, ayak tabanlarını öptüler. Soğuk etini elleriyle ve gözyaşlarıyla ısıttılar.

Daha sonra polis onları Noel Yolu'ndaki, Theo'un annesiyle babasının onları beklediği evlerine götürdü. "Nerede o?" oldu Theo'nun annesine sorduğu ilk soru.

Annesi başını yana eğerek merdiveni işaret etti. "Üst katta," dedi, yüzü ve sesi davul gibi gergindi. "Misafir odasında."

"Theo," dedi Carla, "lütfen."

Carla, Theo'nun bağırdığını duydu. "Yine sızmıştın, değil mi? Akşamdan kalmaydın, değil mi? Onu bıraktın, onu bir başına bıraktın, kapıyı açık bıraktın, onu bıraktın. Onu bıraktın. Onu bıraktın." Angela inliyor, acı içinde ağlıyordu ama Theo merhamet etmedi. "Evimden defol! Sakın bir daha da geri geleyim deme! Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Carla, Daniel'ın da bağırdığını duydu. "Onu rahat bırak! Theo amca! Lütfen! Onu rahat bırak!"

Angela ve Daniel, el ele alt kata indiler. Angela kız kardeşine sarılmaya çalışsa da Carla buna izin vermedi; arkasına dönüp omuzlarını kulaklarına kadar çekerek kamburlaştı, yırtıcılardan korunmaya çalışan bir hayvan gibi tortop oldu.

Herkes gittikten ve evin kapısı kapandıktan sonra Theo'nun annesi Carla'ya döndü, "Neden bana gelmesine izin vermedin? Ben ona bakardım."

Carla ayağa kalktı, ellerini yumruk yapıp mutfağa giderek oğlunun üç tekerlekli bisikletinin yan şekilde çimenlerin ortasında yattığı bahçeye çıktı ve bağırmaya başladı.

Carla ve Theo hem kendilerini hem birbirlerini hiç durmadan suçladılar; her cümleleri eğer ile başlıyordu.

Eğer konferansa gitmeseydin...

Eğer gelmekte ısrar etmeseydin...

Eğer *başkalarının ne düşüneceğini* bu kadar dert etmeseydin...

Eğer onu annemle babama götürmüş olsaydık...

Kalpleri paramparçaydı ve sonsuza dek öyle kalacaktı. Ne kadar derin, ne kadar ateşli olursa olsun, hiçbir sevgi miktarı onların yarasına merhem olamazdı.

8

Polis Laura'yı alıp götürdükten yirmi üç saat sonra evine gidebileceğini söyledi. Haberi veren Yumurta Kafa'ydı. "Laura muhtemelen seninle yeniden konuşmamız gerekecek," dedi, "o yüzden bir yere kaybolma."

"Ah, tamam, sorun değil, planladığımı Disney World seyahatini iptal ederim, dert etmeyin," diye cevapladı Laura.

Yumurta Kafa başını onaylarcasına salladı. "İptal et," dedi ve kötü bir şey olacağının habercisi o hüzünlü gülümsemesini takındı.

Polis merkezinden çıkıp kendini soğuk ve kesintisiz bir çisentinin içinde bulduğunda saat onu geçmişti. Gray's Inn Yolu'na giden otobüse binip alt kattaki tek boş koltuğa kendini yorgunluk içinde bıraktı. Yanındaki geniş kalçalı, sık giyimli kadın burnunu kırıştırdı, otobüse yeni binen bu ıslak ve kokulu kızla temasını olabildiğince aza indirmek için iyice pencereye doğru kaydı. Laura başını arkaya yaslayıp gözlerini kapadı. Kadın dişlerini emdi. Laura onu yok sayıp yüzünü başka tarafa çevirdi. Kadın iç çekti. Laura, çenesini ve yumruklarını sıkıldığını hissetti. *Ona kadar say, derdi babası, Laura bunu denedi, Bir, iki, üç, bir, iki, üç – üçü geçemiyor, hiçbir yere varamıyordu.* Kadın yeniden iç çekip şişman kışını kıpırdattı. Laura kadına bağırarak

istiyordu, *Benim hatam değil, benim hatam değil, benim hatam değil.*

Ayağa kalktı. “Biliyorum,” deyiverdi, komşusuna gözlerini devirerek, “leş gibi kokuyorum. Biliyorum. Yirmi dört saattir polis merkezindeydim, ondan önce market alışverişimi yapıyordum ve ondan önce de sekiz saat boyunca işteydim, o yüzden iki gündür falan banyo yapamadım. Benim hatam değil. Ama bir şey söyleyeyim mi? Yarım saat sonra ben gül kokacağım ama sen hâlâ aptal, şişko bir inek olacaksın, anlıyor musun?”

Laura arkasına dönüp otobüsten üç durak erken indi. Evine yürürken kadının o yaralı ifadesi, utançtan kızarmış yüzü gözünün önünden gitmiyordu, ağlamamak için yanagını ısırdı.

Asansör hâlâ kullanım dışıydı. Sürüne sürüne yedi kat yukarı çıkarken gözyaşlarına hâkim olmaya çalışıyordu: yorgundu, bacağı ağrıyordu, kolundaki kesik zonkluyordu, *açlıktan ölüyordu*. Polis merkezindeyken ona yemek vermişlerdi ama içini saran kaygı yüzünden bir lokmasını bile yutamamıştı. Kurt gibi açtı, açlıktan başı dönerken yedek anahtarını kilide soktu, çevirdi ve kapıya açılması için dil döktü. Mutfak yağmalanmış gibi görünüyordu – galiba polis tarafından altı üstüne getirilmişti. Çekmeceler ve dolaplar açıktı, tavalar ve tabaklar etrafa saçılmıştı. Hepsinin ortasında, cebinde kalan son parayla süpermarketten aldığı bozulmuş malzemeler duruyordu.

Hepsine sırtını çevirdi. Işıkları kapayıp duş almadan ve dişlerini fırçalamadan odasına çekildi. Yatağına girip sessizce hıçkırırken ensesini okşayarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. Bir derdi olduğunda ya da ağrısı olduğunda babası onu uyutmak için böyle yapardı.

Laura'nın fazlasıyla derdi ve ağrısı olmuştu. Londra'nın pis güneyinde geçen çocukluğunun ilk yılları sakindi. O kadar sakindi ki daracık bir caddedeki bitişik nizam evin zihninde canlandırdığı sepya tonlarındaki görüntü, yazın ayaklarına değen kuru, kaşındıran çimenlerin hissi dışında pek bir şey hatırlamıyordu. Anıları ancak dokuz yaşına gelip de annesiyle babasının Sussex'teki ufak bir kasabaya yerleşmesiyle canlanıyordu. Bütün sorunları orada başlamıştı.

Kasabada bir sorun yoktu. Laura kasabayı sevmişti, taş evleri ve çimenlerde oynanan kriketiyle ilginç ve hoş bir yerde burası, sarışın çocukları ve Labradoodle köpekleri olan nazik komşuları vardı. Laura'nın annesi Janine, burasının *kasavetli* olduğunu söylüyordu ve belli ki bu kötü bir şeydi. Laura kasabadan mutluydu. Okulunu sevmişti, sınıfında yalnızca on beş kişi vardı, öğretmenler okuma yazmasının çok ileri derecede olduğunu söylemişti. Ebeveynleri yanında olmadan daracık kasaba yollarında böğürtlen arayarak bisiklete binmeyi çok seviyordu.

Laura'nın babası Philip, yakındaki bir kasabada iş bulmuştu. Tiyatrolarda sahne tasarımı yapma hayallerinden vazgeçmişti ve muhasebeci olarak çalışıyordu. Bu, ne zaman bahsi geçse Janine'in gözlerini devirdiği bir olaydı. "*Muhasebeci* ha," diyordu, sigarasından derin bir nefes çekip köylü giysisinin kollarını çekiştirerek. "Kulağa pek eğlenceli gelmiyor sanki?"

"Hayat her zaman eğlenceden ibaret değildir, Janine. Bazen birinin yetişkin olması gerekir."

"Ve Tanrı yetişkinlerin eğlenmesini yasaklamış mıdır, Philip?"

Laura, annesiyle babasının her zaman böyle olmadığını düşünüyordu. Annesinin daha mutlu olduğu zamanları hayal meyal hatırlıyordu. Akşam yemeğinde sofraya otu-

rup kollarını göğsünde birleştirmedeği, yemeğini çatalının ucuyla tırtıklamadığını, babasının bütün sorularına suratını asarak karşılık vermediği zamanları hatırlıyordu. Bir zamanlar annesi sürekli gülerdi. Hatta şarkı bile söylerdi!

“Londra’ya dönebiliriz,” demişti Laura. Annesi bir an gülümseyip saçlarını okşamış, sonra dalgın gözlerle uzaklara bakmıştı. Ama babası cevap vermişti –fazla coşkulu ve biraz fazla canlı bir şekilde– “Geri dönemeyiz fıstığım, benim artık burada bir işim var. Evimiz de çok güzel, değil mi?”

Gece olduğunda, Laura ikisinin tartıştığını duymuştu.

“Evet, burada bir işin var,” diye çıkmıştı annesi korkunç bir sesle, “o da mali müşavirlik! Tanrı aşkına, Philip, *gerçekten* hayatta yapmak istediğin şey bu mu? Her gün başkalarının parasını saymak mı?”

Ve:

“Gerçekten yaşayacağımız hayat bu mu? *Sıradan* bir hayat mı? *Kasabada* mı? Sussex’te? Çünkü benim imzamı attığım şey bu değil.”

Ve:

“*İmzanı atmak* mı? Bu bir evlilik, Janine, iş anlaşması değil.”

Umut dolu bir çocuk olan Laura, kavgaları duymazdan geliyordu ve çok çabalayıp çok uslu durursa annesini mutsuz eden her şey ortadan kalkacaktı. Laura, annesini memnun etmek için çok çalıştı, öğretmenlerinin övgülerini anlatması ya da annesine okulda yaptığı çizimleri göstermesi çok zamanını almamıştı.

Öğleden sonraları evdeyken annesinin dizinin dibinden ayrılmıyordu. Temizlik yapılması gerekiyorsa annesine yardım ediyor, annesi kitap okurken yanında oturuyor, yorulmak nedir bilmeden evin içinde gezinip dururken annesinin peşinden sessizce oda oda dolaşıyordu. Annesinin

yüzündeki ifadeleri okumaya, aklından içini çekmesine ya da gözüne giren kâküllerini üflemesine neden olan nelerin geçtiğini hayal etmeye, bir gülümsemeyi hak etmek için neler yapabileceğini keşfetmeye çalışıyordu ve bunu bazen başarsa da annesi ara sıra, “Tanrı aşkına, Laura, beni bir dakika rahat bırak, olmaz mı? Yalnızca bir dakika kendimle kalabileyim, tamam mı?” diye bağıyordu.

Sonbahar geldiğinde Janine sanat dersleri almaya başladı. Noel tatili geldiğindeyse bir şeyler değişti. Doğudan esen dondurucu rüzgâr müthiş derecede güzel mavi gökyüzünü, keskin bir soğuğu ve aniden ortaya çıkan aile samimiyesini beraberinde getirmişti. Sanki ateşkes ilan edilmişti. Laura’nın bunun nedenine dair hiçbir fikri yoktu ama kavgalar sona erdiğine göre bir şeyler değişmişti. Babası artık ürkek ve yorgun görünmüyordu. Annesi bulaşık yıkarken gülümsüyor, akşam televizyon izlerken berjerinde kendi başına oturup kitap okumaktansa Laura’ya sokuluyordu. Londra’yı bile gezmişlerdi, bir keresinde Hamleys’e bir keresinde de hayvanat bahçesine gitmişlerdi.

Yeni yıl bir iyimserlik parıltısıyla başlamıştı, annesi sabahları dudaklarında tebessümle onu okula uğurluyordu. Kar yağarsa hafta sonu ailecek kızak kaymaya gitmek konusunda sözleşmişlerdi.

Kar yağdı ama kızak kaymaya gitmediler.

O cuma günü bir saatten kısa sürede altı santim kar yağdı, futbol antrenmanlarının iptal edilmesi için yeterli bir miktardı bu. Saat üçü geçmişti, Laura eve doğru tepeden aşağı pedal çevirmeden iniyordu ve trafik yoğunluğu nedeniyle yolun tam ortasındaki kar erimişti. Laura, yolun ortasında kayan arabayı ne gördü ne de duydu. Sanki bir anda karşısına çıkmıştı.

Üç metre öteye savrulup sırtüstü yere düştü, asfalta çar-

pan kaskının çatırtısını evin önündeki garaj yolunda bekleyen annesi bile duydu. Kafatası çatlamıştı, bacağında ve leğen kemiğinde ciddi kırıklar vardı. Ona çarpan arabanın sürücüsü durmadı.

Sonra dertler ve ağrılar başladı. Altı ameliyat, hastanede geçen aylar, saatler süren ağrılar, yorucu fizik tedavi, konuşma terapisi, travma danışmanlığı. Eninde sonunda hepsi iyileşmişti. Az çok. Ama ok yaydan bir kere çıkmıştı ve her şey iyiye gitmiş olsa da Laura daha kötü hâldeydi. Artık daha yavaş, daha sinirli ve daha az sevimliydi. Çaresiz bir hayal kırıklığıyla bir zamanlar sınırsız olan ufkunun daralmasını izlerken içine acı bir karanlık çöküyordu.

Sabah olduğunda Laura çözünmüş bütün yemekleri mikrodalga fırına koyup hepsini ısıttı. Midesi aldığı kadarını yedikten sonra kalanı çöpe atıp işe gitmek üzere giyindi.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?” dedi, Laura’nın çamaşırvanadaki patronu Maya, arka odadan geldiğinde Laura’nın paltosunu çıkararak tezgâhın arkasındaki askıya astığını gördüğünde.

“Vardiya günüm,” dedi Laura. “Çarşamba bugün.”

“Evet, dün salıydı ve dün de vardiya günündü ama sen gelmedin, değil mi?” Laura tam bir şey söyleyecek olduğunda Maya elini kaldırdı. “Hayır, ilgimi çekmiyor. Üzgünüm ama bu kez ilgimi çekmiyor, Laura. Bu kez bahanen umurunda bile değil, kesinlikle burama kadar geldi...”

“Maya, çok üzgünüm...”

“Dün nasıl geçti, biliyor musun? Fikrin var mı? Torunun beşinci yaş günüydü ve annesi onu hayvanat bahçesine götürdü. Benim de gitmem gerekiyordu ama gidemedim çünkü buradaydım, senin yerine bakıyordum ve sen zahmet edip beni aramadın bile.”

“Arayamadım, Maya. Çok üzgünüm, gerçekten üzgünüm, seni yüzüstü bıraktığım için çok üzgünüm...”

“Arayamadın mı? Neden? Kodese mi tıktılar seni?” Laura başını öne eğdi. “Ah, taşak geçiyorsun herhalde! Ağzımı bozduğum için kusura bakma ama yine mi *tutuklandın*?” Maya teslim olurcasına her iki elini havaya kaldırdı. “Üzgünüm, fıstığım ama ben buna daha fazla katlanamam. Yapamam. Benden bu kadar. Senin saçmalıklarını yeterince dinledim. Üstelik seni uyardım, öyle değil mi? Defalarca. Geç kalıyorsun, güvenilmezsın, müşterilere karşı kaba-sın...”

“Ama Maya...”

“Biliyorum! Ne söyleyeceğini biliyorum. Senin hatan değildi. Hiçbir zaman senin hatan değil ki. Belki de gerçekten değil ama kesinlikle benim de değil, öyle değil mi?”

Laura çamaşırhanenin önündeki kaldırıma kustu. Her yer balık fileto ve pizza olmuştu. “Bilerek yapmadım!” diye bağırdı pencerenin ardından, ağzı açık vaziyette dehşet içinde onu izleyen Maya’ya. Bilerek yapmamıştı. Talep üstüne kusmak gibi bir yeteneği yoktu – yalnızca kartını çamaşırhanenin hemen yanındaki kapının orada duran bankamatiğe sokup hesabında yedi pound elli yedi peni kaldığını görmüştü. Cüzdanındaki bozuk dört poundu da kattığında dünyadaki tek parası buydu. Şimdi bir de kovulmuştu. Tam o sırada karın boşluğuna sıkı bir yumruk yemiş gibi bir gerçeği idrak etti: Kovulmak demek ceza almak demektir. Aldığı kira yardımı kesilebilirdi, tanıdığı insanların başına gelmişti, hem de bazen aylarca. Cinayetten hüküm giymediği sürece evsiz kalacağını düşündü. İşte o zaman kusmuştu. Ağzını silip altdudağını ısırarak oradan uzaklaşırken yeni boşalan midesinden yükselen telaşı yatıştırmaya çalıştı.

Eve varır varmaz annesini aradı çünkü annesi onu ne kadar büyük bir hayal kırıklığına uğratmış olsa da, kaç kez yüzüstü bırakmış olsa da, Laura onu sevmekten, bu kez her şeyin farklı olacağına inanmaktan kendini alamıyordu.

“Anne? Beni duyabiliyor musun?” Hatta cızırtı, arkada gürültü vardı. “Anne?”

“Laura! Nasılsın, fıstığım?”

“Anne... iyi değilim. Beni görmeye gelebilir misin?” Uzun bir sessizlik oldu. “Anne?”

“Duyamadım, canım?”

“Dedim ki, yanıma gelme şansın var mı?”

“Şu anda İspanya’dayız, yol biraz dolambaçlı olur!” Güldü, kısık sesli ve gırtlaktan gelen bu kahkaha Laura’nın kalbine saplandı. “Ama birkaç hafta sonra döneceğiz, belki o zaman gelirim.”

“Ah. Birkaç hafta mı? Ben... neredesin sen?”

“Sevilla. Portakalların şehri işte.”

“Evet, Sevilla’yı duymuştum.” Zar zor yutkundu. “Anne, bak, kötü bir şey oldu ve başım biraz belada...”

“Ah, Laura! Yine mi?”

Laura dudağını ısırıldı. “Evet, yine. Üzgünüm. Ben... üstesinden gelebilmem için biraz borç verebilir misin diye merak etmiştim. Şansım pek yaver gitmedi, gerçekten benim hatam değildi.”

“Laura...” Hat yeniden cızırdadı. “Şu anda bu hiç iyi bir fikir değil, bizim için de işler yolunda gitmiyor.”

“Sevilla’da mı?”

“Evet, Sevilla’da. Richard’ın buradaki sanat fuarında birkaç eseri var ama eserlerin sergilenmesi için para ödediğin türden bir fuar bu...”

“Hiçbir eserini satamadı mı?”

“Henüz satamadı.”

“Peki.”

Uzun bir sessizlik oldu ve hat yeniden cızırdadı. Laura annesinin iç çektiğini duyduğunda hat yeniden cızırdadı. Hayal kırıklığının kalbini bir yumruk gibi sarıp sıkıldığını hissetti.

“Laura ağlıyor musun? Ah, Laura, yapma. *Lütfen*. Yapma böyle. İnsanların beni duygusal olarak manipüle etmeye çalışmasına hiç katlanamadığımı biliyorsun.”

“Öyle bir şey yapmıyorum,” dedi Laura ama artık hıçkırıklara boğulmuştu. “Yapmıyorum.”

“Dinle beni,” dedi annesi, iş konuşur gibi ciddi bir sesle. “Güzelce bir ağla, ondan sonra beni geri ara, olur mu? Richard ile para konusunu konuşacağım, tamam mı? Laura? Kendine iyi bak.”

Laura kısa bir süre ağladıktan sonra bütün duygularından arınınca babasını aradı ama babası açmayınca mesaj bıraktı. “Baba, merhaba. Evet, dün tutuklandım, cinayetle suçlandım, ceza vermeden beni salıverdiler ama tutuklu olduğum için işe gidemediğimden kovuldum, marketten aldığım bütün yiyecekler bitti ve meteliğe kurşun atıyorum. Beni arayabilir misin? Teşekkürler. Ben Laura, bu arada.”

CANINI ZOR KURTARAN KIZ

O sabah uyandığında gününün nasıl geçeceğini, nasıl sonlanacağını, yaşayacağı tüm o iniş çıkışları tahmin bile edemiyor. Arkadaki banyonun kirli aynasında musluktan akan paslı suyla, dört bir yanını sarmış bok kokusunun ortasında tıraş olurken bu kadar tatlı bir kızla tanışacağını tahmin edemiyor.

Nereden bilecek ki? Kızın onunla dalga geçeceğini, ona kur yapacağını, duygularıyla oynayacağını ve sonra başparmağını kaldırıp koşarak geri döneceğini, yardım isteyeceğini, yanında olmasını isteyeceğini, arabanın ön koltuğunda o yumuşacık bacağına elini koymasını isteyeceğini tahmin bile edemiyor.

O sabah uyandığında daha sonra yaşayacağı o sert ve allak bullak duyguyu, bu duygunun heyecanını, beklentiye tahmin bile edemiyor.

9

Miriam, haftada dört gün, kanalın Broadway pazarının hemen ardında kalan kısmındaki yüzer kitapçıda çalışıyordu. Hem yeni hem de kullanılmış kitaplar satan dükkân, yıllardır iflasın eşiğinde geziniyordu. Sahibi olan Nicholas, teknesini yüzdürmeye devam edebilmek için kısa süre önce, kendi deyimiyle, hipsterların nezaketine (kitlesele fonlama) güvenmeye zorlanmıştı. (Bu kesinlikle doğruydı: Hipsterlar tekne su almaya başladığında gövdedeki hasarın onarılması için kitlesele olarak fon oluşturmuşlardı.)

Miriam'ın işlevi büyük ölçüde idareyle ilgilenmekti – hesaplar ondaydı, yöneticiyi her şeyden haberdar ediyordu, rafları yerleştiriyor ve dükkânı temizliyordu. Artık müşterilerle ilgilenmesine izni olmadığı gibi (fazla kabaydı), dükkân çalışanlarının satışa çıkan son kitaplar hakkında görüşlerini belirttikleri ufak yazıları yazmaya da izni yoktu (dilinin kemiği yoktu). Üstelik iticiydi. Nicholas hiç öyle söylememişti ama söylemesine gerek de yoktu. Miriam pek bakılası biri olmadığını, insanların gözüne hitap etmediğini, cazibe denen şeyin tam zıddının kendisinde fazlasıyla bulunduğunun farkındaydı. Tüm bunları biliyordu ve yüzleşmeye de hazırды. Neden yüzleşmesindi ki? Başka seçeneği mi vardı? Gerçekler olduklarından

farklıymış gibi davranmak, kendisini olduğundan *farklı* görmeye çalışmak anlamsızdı.

Nicholas çarşamba günleri terapistine gittiği için dükkânı Miriam açıyordu. Her zaman vaktinde gelir, asla bir dakika bile gecikmezdi, bunu göze alamazdı. O sabah Cat and Mutton Köprüsü'nün altından saat tam dokuza çeyrek kala geçtiğinde bir müşterinin dükkânın önünde beklediğini görünce şaşırdı. Adam ellerini gözlerine siper etmiş, pencereden içeriyi görmeye çalışıyordu. Turist olduğunu düşündü, sonra adam bir adım geri gidip Miriam'a doğru bakınca Miriam vücudunu saran adrenalinle donakaldı. Theo Myerson.

Kendini toparladı ve sessiz atın çiftesi pek olur, diye geçirdi içinden. Derin bir nefes alıp bir altmışlık boyuyla iyice dikleşti ve özgüvenli bir tavırla Theo'ya doğru yürüdü. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye seslendi.

Theo'nun yüzü asıldı, dönüp Miriam'a baktı. "Aslında bunun bir yolu var," dedi.

Aksi gibi yaya trafiğinde anlık bir durgunluk vardı, kendilerini yedekçi yolunda baş başa buldular. Köprü arkasında, tekne önünde, Theo Myerson ise tam yolunun üstündeydi. "Henüz açmadık," dedi ve Theo'nun yanından geçip gitmeye çalışarak suya doğru ilerledi. "Dokuzda açıyoruz. Biraz dolanıp gelmen gerekecek."

Myerson, Miriam'ın gittiği yöne doğru dönerek yolunu bir kez daha kapadı. "Ben buraya kitaplara bakmaya gelmedim," dedi. "Seni uzak durman konusunda uyarmaya gelmedim. Ailemi rahat bırak."

Miriam titreyen ellerini ceplerine soktu. "Benim ailenle hiçbir ilgim yok," dedi. "Tabii... eğer yeğenini kastetmiyorsan?" Theo'nun gözlerinin içine baktı. "Korkunç bir şey bu." Çantasından dükkânın anahtarını çıkarıp en sonunda

dirseğiyle Theo'yu iterek yoluna baktı. "Ben tanıgım, bunu sana söylediler mi? Polis benimle görüşmeye geldi, bir sürü soru sordu, ben de cevap verdim."

Yüzünde gergin bir gülümsemeyle dönüp Theo'ya baktı. "Başka türlüünü yapmama izin verecek miydin?" Elini çantasına sokup cep telefonunu çıkardı. "Arayayım mı onları? Dedektifin numarası telefonumda var, bir şey hatırlar ya da tatsız bir şey fark edersem aramamı söyledi. Arayayım mı şimdi? Beni görmeye geldiğini söyleyeyim mi?" Miriam, Theo'nun yüzünde dehşetin gölgesini gördü, içini yoğun ve epey beklenmedik bir zevk kaplamıştı. "Bay Myerson?"

Demek, diye geçirdi içinden Miriam, güç böyle bir şeymiş.

O akşam Miriam işten çıkıp evine gittiğinde, kendine bir çay bile koymadan ya da ellerini bile yıkamadan içinde incik boncuklarının durduğu ahşap kutusunu şöminenin üstündeki raftan alıp mutfak masasına koydu. Kutuyu açıp içindekileri çıkardı, kaygılarını dindirmek için ara sıra yaptığı bir ritüeldi bu, kendini sakinleştirmenin, düşüncelerini düzene sokmanın, onun için gerçekten önemli olana odaklanmanın bir yoluydu.

Tuhaf biri olduğunun farkındaydı, ne olduğunu ve insanların onu nasıl gördüğünü biliyordu. Miriam'a bakan herkes şişman, orta yaşlı, beş parasız, kocasız ve güçsüz birini görüyordu. Kanaldaki bir teknede yaşayan dışlanmış biriydi, giysilerini yardım mağazalarından satın alıyor, saçlarını kendi kesiyordu. Bazı insanlar ona bakıp onu görmezden geliyor, bazıları ona bakıp güçsüz olduğunu ve hiçbir şey yapamayacağını düşünerek ondan istediklerini alabileceklerini sanıyorlardı.

Miriam, önünde duran kutudan bir A4 kâğıt çıkarıp

önce ikiye, ardından dörde katladı; sonra açıp önüne koydu, elinin ayasını antetli kâğıdın üstünde gezdirdi. Sözcükleri yeniden okudu, çok sık okuduğu için artık neredeyse ezberlediği ya da en azından en saldırgan kısımlarını ezberlediği sözcüklerdi bunlar.

Bayan Lewis,

Bunları Theo Myerson'ın yayımcıları Harris Mackey'in avukatı olarak 4 Şubat tarihli mektubunuza cevaben yazıyorum. Hem şirketin hem de bu mektubun içeriğini onaylamış olan Bay Myerson'ın adına sizinle iletişime geçiyorum. Öncelikle, Bay Myerson'ın mektubunuzda sözünü ettiğiniz telif hakkı ihlali tamamen reddettiğini belirtmek isteriz; iddianız mesnetsizdir.

Bay Myerson tarafından kaleme alınmış ve Caroline MacFarlane mahlasıyla yayımlanmış olan Canını Zor Kurtaran Kız romanının anı kitabınızın “konularından ve olay örgüsünün anlamlı bir kısmından” intihal olduğu iddianız birçok nedenden ötürü yersizdir.

Geçerli bir telif hakkı iddiasında bulunulması için iddia sahibinin eseriyle intihal yapıldığı iddia edilen eser arasında sıradan bağlantılar olmalıdır; anı kitabınızın Bay Myerson'ın Canını Zor Kurtaran Kız romanında kullanıldığını kanıtlamalısınız.

Bay Myerson, ondan yazdıklarınızı okumasını istediğinizi, işlerinin çok yoğun olmasına ve zamanından hatırı sayılır bir süre talep etmenize rağmen bu isteğinizi yerine getirmeyi kabul ettiğini beyan etmiş. 2 Aralık'ta Bay Myerson'ın evine gittiğinizde, kendisinin de anlattığı üzere, bir edebiyat festivali için Buenos Aires'e gideceği zaman yazınızı bavuluna koyduğunu, maalesef bavulunun British Airways tarafından kaybe-

dilip bulunamadığını size açıklamış. Bu nedenle, Bay Myerson yazdıklarınızı okuyamamış.

Canını Zor Kurtaran Kız ile sizin anı kitabınız arasındaki benzerlikler genel konulardan ve fikirlerden fazlası değil...

Yapmaya çalıştığınız en mukavemetsiz kıyaslamayı bile göndermenizin ne mantıklı ne de gerekli olduğunu düşünüyoruz...

Bay Myerson'a karşı ciddi ve sahte ithamlarda bulunduğunuz...

Herhangi bir yasal girişiminiz yersiz ve mantıksız olacağı gibi Bay Myerson'ın şiddetli savunmasıyla karşılaşılacaktır; yukarıda yazılanlar ışığında, mahkemenin kabul edeceğinden şüphemiz olmayan tüm yasal masrafları da sizden tahsil etmeye çalışacaktır.

Her şey yazılı olarak gözlerinin önündeydi. Ona yönelttikleri bütün hakaretlerin, bütün o acı veren nahoş suçlamaların, kendi iddialarının tamamen mesnetsiz, çarpıtılmış, zayıf, yalan, uygunsuz, mantıksız olarak nitelendirilerek görmezden gelinmesinin sonucunda, kaynaya kaynaya ortaya özü çıkan gerekçe o son cümlede gizliydi: Para bizde olduğu için güç de bizde. Senin elin bomboş.

Miriam elleri titreyerek mektubu yeniden katlayıp kutunun dibine koyduğunda kanala gelip gidenleri not ettiği o küçük siyah not defterini buldu. O tekne altı yıldır yaşıyordu ve uyanık olması gerektiğini öğrenmişti. Çeşit çeşit insan vardı burada: iyisi, düzgünü, çok çalışanı ve cömerdiyle, uyuşturucu kullananıyla, sarhoşuyla, hırsızıyla ve diğerleriyle bir arada yaşıyordu. Tetikte olmanız gerekiyordu. Gözlerinizi dört açmalıydınız. Yırtıcılara dikkat etmeliydiniz. (Miriam bunu çoğundan çok daha iyi biliyordu.)

Bu yüzden birtakım notlar almıştı. Mesela cuma akşamı çamaşırhanedeki Deli Laura'nın Daniel Sutherland ile saat kaçta geldiğini not almıştı; çocuğun teyzesi Carla Myerson'ın zevkli saç kesimi, sık paltosu ve düzgün dişleriyle ne zaman gelip kapıyı çaldığını da not almıştı. Geçen çarşambaydı. Daniel'in ölümünden iki gün önce. Elinde bir şişe şarap vardı.

Sonra anahtarı aldı –Deli Laura'nın anahtarıydı bu, ölen adamın teknesinde yerde bulduğu anahtardı– ve parmaklarının arasında gezdirip kandan hâlâ yapış yapış olan kenarlarını hissetti. Miriam, her ne yapmış olursa olsun, Laura'nın korunması gerektiğini düşünüyordu. Sonuçta güzeldi, gözleri pırıl pırıldı ve incecikti ama yoksuldu ve sorunluydu da. Bir tuhaflığı vardı: Topallayarak yürüyordu ve zihninde de bir sorun vardı. Pek akli başında değil gibiydi. İnsanlar Laura gibi ufak tefek, güçsüz bir gençten yararlanabilirdi, tıpkı Miriam'dan yararlandıkları gibi.

Ama güç el değiştirmez miydi hiç? Bazen beklenmedik şekilde olurdu bu. Güç el değiştirirdi ve sessiz atın çiftesi pek olurdu.

Ya o küçük defterine yazdığının tam tersi olduysa ve Miriam, Laura'yı hiç görmediyse? Ya polise söylediği gibi yalnızca Carla Myerson'ı Daniel Sutherland ile gördüyse? Şimdi düşününce, ya Carla Myerson'ı birden fazla gördüğü sonucuna vardıysa? Dedektif ona aklına bir şey gelirse aramasını söylememiş miydi? Aklına bir şey geldiyse, bu küçük bir şey bile olsa önemsiz olduğu anlamına gelmezdi, değil mi? Ya –ah, işte hatırlamaya başlamıştı!– bir şeye kulak misafiri olduysa –seslerin yükseldiğini duyduğunda önce eğlendiklerini düşünmüştü ama belki de başka bir şeydi, bir tartışmaydı?

Miriam kendine bir fincan çay koyup ayaklarını suya

soktu, dedektife ne söylemesi gerektiğini düşünürken yarım paket lifli bisküvi yiyerek metodik bir şekilde akıl yürütüyordu. Mesela o sabah Myerson ile karşılaştığından söz etmeli miydi? Yoksa bu kartını öne sürmeden başka bir zamana mı saklamalıydı? Olaylara nasıl yaklaşacağı konusunda dikkatli olması, pervasız olmaması, eline geçen bu yeni gücün başını döndürmesine izin vermemesi gerektiğinin farkındaydı.

Dedektifin cep telefonunu arayıp sesli mesaj notunu dinledi.

“Merhaba, Dedektif Barker? Ben Miriam Lewis. Aklıma bir şey gelirse sizi aramam gerektiğini söylemiştiniz. Şey... Hani gördüğümde bahsettiğim, hani şu yaşlı olan kadın var ya? Onu cuma gecesi gördüğümü hatırladım. Ben perşembe sanıyordum çünkü onu gördüğümde işten yeni dönmüştüm ve kadının elinde bir şişe şarap vardı. Bu önemli olmayabilir ama işten yeni dönmüş olmam önemli. Biraz midem ağrıdığı için geçtiğimiz perşembe işe gitmedim, bu da benim için olağan dışı çünkü genelde domuz gibiyimdir. Her neyse, perşembe günü kendimi iyi hissetmediğim için onun yerine cuma günü işe gittim...”

Miriam telefonu kapadı. Paketten bir bisküvi daha almak üzere öne eğildiği sırada bunu yapmaktan vazgeçip bacaklarını da kaldırıp banka uzattı. Myerson’a karşı bunu koz olarak kullanmak ne kadar tatmin ediciydi! Bir an o koca adamı çalışma odasında elinde telefonla hayal etti – dedektifler aramış olabilirdi mesela ve pek değerli Carla’sını soruşturulmak üzere içeri aldıklarını söyleyebilirlerdi. Myerson’ın nasıl da telaşa kapıldığını hayal etti. Böyle bir işkence ona neler yapmazdı ki? O art niyetli basını bir düşünsenize!

Kendisine ait olmayan bir şeyi almanın ne demek oldu-

ğunu öğrenmiş olurdu. Miriam'a bir hiçmiş gibi, istediği gibi kullanıp atabileceği bir malmış gibi davranmanın ne demek olduğunu öğrenmiş olurdu.

Carla da acı çekerse, eh, bunu elbette istemezdi ama düşmanınızın düşmanı nasıl dostunuz oluyorsa, bazen düşmanınızın arkadaşı da düşmanınız olurdu ve bunun bir çaresi yoktu, dünya böyle bir yerdi. Eşyanın tabiatı böyleydi, adil değildi. Bütün çatışmalarda kurunun yanında yaş da yanıyordu.

Miriam not defterini kapadı. Yeniden kutusuna koydu, Laura'nın anahtarını üstüne yerleştirdi ve Lorraine'in altın halka küpelerini, babasının on dört yaşındayken kiliseye kabul edildiğinde hediye ettiği gümüş haçı ve üstünde Dixon adının yazılı, köpek tasmalarına iliştirilen kimliği maun kutunun yanına koydu.

CANINI ZOR KURTARAN KIZ

Hıçkırıklar dinmişti. Şimdi farklı bir gürültü var.

Kız bu yeni sesleri kendine siper ederek pencereyi kırıyor. Sonra elini çabuk tutarak dışarı tırmanmadan önce kırık camları mümkün olduğunca temizliyor. Sert etini kare şeklindeki küçücük pencereden geçirmeye çalışırken omuzları, gövdesi ve uylukları fena hâlde kesiliyor.

Sırtını duvara vererek kalçasının üstüne oturuyor. Yaralarından akan kan ayaklarının altındaki sıkı toprağı ıslatıyor. Kaçtığında arkasında iz bırakacak. Tek kurtuluşu adam peşine düşmeden kasabaya varmak: Şimdi koşarsa belki bir şansı olur.

Hava kararmış, ay yok. Bir kurbağanın ritmik sesi dışında çıt çıkmıyor. Yine de içeriden seslerinin geldiğini duyabiliyor. Adamın çıkardığı gürültüler ve bunun karşılığında kadının çıkardığı gürültüler.

Gözlerini kapayıp gerçeği kendi kendine itiraf ediyor. Kurtulmanın bir yolu daha var: Ön kapıdan yeniden eve girip mutfaka geçerek eline bir bıçak alabilir. Onu şaşırtabilir. Boğazını kesebilir.

Bir an arkadaşının ne kadar rahatlayacağını düşünüyor. Birbirlerine nasıl sokulacaklarını. Polise neler olduğunu an-

lattığını, okulda bir kahraman olarak karşılanacağını, arkadaşının ailesinin ne kadar minnettar olacağını düşünüyor!

Ne kadar minnettar olacaklar?

Arkadaşının güzelim yüzünü, upuzun bacaklarını, nazik anne babasını, pahalı giysilerini gözünde canlandırıyor. Onun hayatını, onun mutluluğunu düşünmekten yorgun düşüyor.

Kız kendini elinde bıçakla odaya girerken hayal ediyor. Adamın arkasına dönüp onu yakaladıktan sonra boğazına yumruk attığını hayal ediyor. Adamın üstüne çullandığını, dizlerini göğsüne bastırıldığını hayal ediyor, adamın ağırlığını üstünde hayal ediyor, bıçağını köprücük kemiğine, yanağına, dudağına dayadığını hayal ediyor.

Mutfakta bıçak olup olmadığını bile bilmiyor.

Yardım etmeye, dövüşmeye çalışabilir. Ya da adamın o güzel arkadaşını tercih etmiş olmasından faydalanabilir. Kaçabilir.

Onun hatası değil. Arabaya binmek bile istememişti.

Üzgün. Gerçekten üzgün. Üzgün ama kaçıyor.

10

Dedektif Barker, keli parlak güneş ışığında madeni para gibi parlarken üniformalı kadın polisin Carla'nın ağzına plastik bir çubuk sokup yanağının içini sıyırdıktan sonra çubuğu geri çekip şeffaf bir plastik torbanın içine koyuşunu izledi. Kadının işi bittiğinde hoşnut bir tavırla başını salladı ve ona arabada beklemesini söyledi. Daniel Sutherland'ın kaldığı tekne, Barker'ın daha önce Carla'ya anlattığı gibi kiralıktı ve leş gibiydi. Üstünde en az on, muhtemelen daha fazla kişinin izi vardı, bu nedenle, mümkün olduğunca çok kişiyi eleyebilmek için bütün DNA'larla parmak izlerini topladıklarını söyledi.

Salondaki yemek masasında oturan Carla, mendille ağzını sildi. "Pekâlâ," dedi, omurgasının üst kısmındaki gerilimi rahatlatmak için omuzlarını geriye doğru yuvarlayarak, "aralarında benimkini de bulacağınıza hiç şüphe yok. "Dedektif Barker kaşlarını kaldırıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Yalan söyledim," diye devam etti Carla, "Daniel'ın tek nede yaşadığını bilmediğimi söylerken yalan söyledim. Onu görmediğim yalandı." Barker tek kelime etmedi; odanın diğer tarafına yürüyüp masada Carla'nın karşısına oturarak parmaklarını birbirine kenetledi. "Ama siz biliyordunuz, değil mi? Biri size bir şeyler anlattı, öyle değil mi? Bu yüz-

den gelmediniz mi buraya? Biri beni mi görmüş?” Barker yine tek kelime etmedi. Karşısındakini konuşturmak, o kişiyi sessizliği doldurmak için zorlamak eski bir numaraydı.

Bu kadar bariz olması can sıkıcı olsa da Carla direnemecek kadar yorgundu – dedektiflerin beş gün önceki son gelişinden beri en fazla bir-iki saat uyumuştı. Sürekli bir şeyler gördüğünü sanıyor, gölgelerden korkuyor, gözlerinin önünde siyah noktalar hareket edip duruyordu. O sabah bir aynanın önünden geçerken kız kardeşinin çökmüş yanaklar ve korku dolu bir ifadeyle kendisine baktığını fark edince olduğu yerde donakalmıştı.

“Daniel eşyalarını toplamaya geldiğinde bana tekne kiraladığını söylemişti. Bir gün uğramamı istedi. Pek bir şey beklemememi söyledi. Ben de oraya gittim. İki kez. Tam olarak ne zaman gittiğimi sormayın çünkü gerçekten söyleyemem.” Durdu. “Size yalan söyledim çünkü Theo’nun önünde oraya gittiğimi kabul etmek istemedim.”

Barker sandalyesine hafifçe yaslandı. “Neden,” dedi, parmaklarının kemiklerini iğrenç bir şekilde çıtlatarak gererken, “Neden peki?”

Carla bir an gözlerini kapayıp nefesinin sesini dinledi. “Oğluma ne olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu dedektife.

Dedektif yüzünde ciddi bir ifadeyle başını evet dercesine salladı. “Biliyorum,” dedi. “O zamanlar okumuştum. Korkunç bir şey.”

Carla gergin bir şekilde başını onaylarcasına hafifçe salladı. “Evet. Kaza sırasında ona kız kardeşim göz kulak oluyordu, bunu bildirip bildirmediyelerinden emin değilim. Ne olursa olsun, kız kardeşimin oğluma bakıyor olması gerekiyordu. Theo onu hiçbir zaman affetmedi. Oğlumun öldüğü günden kardeşimin öldüğü güne kadar onun

yüzüne bile bakmadı. Onu hayatımıza kabul etmedi. Yani, o dönemde aynı zamanda *benim de* hayatım sayılan *kendi* hayatına. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Kız kardeşimle ve Daniel ile gizli gizli görüşüyordum. Elbette Theo ara sıra kardeşimle görüştüğümden şüphelendi ve bu konuda tartışmalar yaşadık ama boşandık ve ben buraya taşındım, artık bir önemi kalmamış gibiydi. Ama yine de onlardan asla Theo'ya söz etmedim. İşte böyle. Theo'ya hayatımın o kısmı hakkında o kadar uzun süre yalan söyledim ki ne zaman gerekli ne zaman gereksiz olduğunu bazen unutuyorum. Daniel'ı teknesinde ziyaret ettiğimi bilmesini istemedim.”

Dedektif kaşlarını çattı. “Yani bize, polise, *polis soruşturması boyunca*, yalnızca eski kocanızın yeğeninizle görüştüğünüzü bilmesini istemediğiniz için yalan mı söylediniz?” Avuçlarını Carla'ya doğru açıp parmaklarını birbirinden ayırdı. “Bu bana sıra dışı göründü...” Kaşlarını kaldırdı. “Bayan Myerson, eski kocanızdan korkuyor musunuz?”

“Hayır.” Carla, başını kısacık bir hareketle iki yana salladı. “Hayır, ben yalnızca... onu üzmem istemiyorum,” dedi sakince. “Theo'yu üzmemek için elimden geleni yapıyorum ve Daniel ile ilişkim olması onu üzer.”

“Bay Myerson sinirli biri midir?”

Carla başını yeniden iki yana salladı. “Hayır,” diye ısrar etti bitkin bir şekilde, “Öyle... öyle değil.”

“Nasıl peki?” diye sordu Barker. Bu duydukları gerçekten *ilgisini çekmiş* gibiydi, ona nadir bulunan bir parçaymış gibi bakıyordu. “Bay Myerson kaybettiğiniz çocuğunuzun yerini doldurmaya çalıştığınızı mı düşünüyordu? Yeğeninizle? Daniel ile ilişkinizin olması bu yüzden mi onu üzerdi?” diye sordu.

Carla başını bir kez daha iki yana salladı ama bir şey söylemedi. Yüzünü başka yöne çevirip içinde asma kilitli

bir kulübeyle saksılarının içinde ölüp kararmış bitkiler bulunan hüznölü, taş döşeli arka bahçeye baktı.

Kulübenin içinde parlak mavi püskülleri gidondan sarkan üç tekerlekli küçük, kırmızı bir bisikletten başka bir şey yoktu. Ben'in üçüncü yaş günü hediyesiydi bu. Noel Yolu'ndaki evlerinde aile içinde parti vermişlerdi – Theo'nun anne babası, Angela ve Daniel, Theo'nun ağabeyiyle karısı, çocukları vardı. Pastadan ve mumlardan sonra üç tekerlekli bisikleti yedekçi yoluna çıkarmışlardı. Carla, Ben'in bisiklete binme denemelerini izlerken için titremişti. Ben, tombul bacaklarıyla pedalları var gücüyle ittiriyordu. Theo'nun yüzü! *Gururu*. “Doğuştan yetenekli, gördün mü?” Angela da sigarasını içerek tek kaşını havaya kaldırmıştı. “Bu, üç tekerlekli bir bisiklet, Theo. Herkes buna binebilir.” Alacakaranlık çökerken ve kalabalık dağılırken evin yolunu tuttukları sırada, Daniel bir yandan Ben'i ittiriyordu. Theo'nun annesi, “Dikkatli ol, Daniel, çok hızlı itme,” diyor, Ben ve Daniel onu duymazdan geliyor, ikisi de köşeden neredeyse devrilerek dönerken kahkahalara boğuluyordu.

Ben öldükten, cenaze sona erdikten ve yas tutan korkunç insanlar en sonunda uzaklaştıktan sonra, Carla yatağına girdi. Theo yatağına nadiren geliyordu. Ateşli ve öfkeli bir şekilde uyanık kalıyordu; Carla, ilaçlı sersemliğinin arasında onu çalışma odasında volta atarken, merdivenden sert adımlarla aşağı inerken ve mutfaktan geçip sigara içmek üzere bahçeye çıkarken, ardından yeniden merdiveni sertçe çıkarken duyuyordu. Radyoyu açıp kapadığını, televizyonda kanallar arasında gezdiğini, iğneyi plağın üstünde sektirmeden önce şarkıların yarısını dinlerken duyuyordu.

Bazen üst kata çıkıp kapının eşiğinde dikiliyor, Carla'ya hiç bakmadan, elini yüzüne koyup parmaklarını kirli saka-

lının üstünde gezdirerek karşı taraftaki pencereden dışarıyı izliyordu. Bazen ağzında bir şeyler geveliyordu, asla tam anlamıyla ulaşamadıkları sorulara doğru yönlendirilmiş ifadeleri andırıyordu bu söyledikleri. Bazen Angela hakkında, çocukken nasıl biri olduğu hakkında konuşuyordu. “Kolay sinirlendiğini söylemiştin,” diyordu, ya da: “Sen her zaman onun o çılgın hayal gücünden söz ederdin. *Canavar* gibi, derdin. *Canavar* gibi bir hayal gücü olduğunu söylemiştin.”

Ara sıra dolaysız sorular soruyordu. “Kıskanıyor muydu sence? Ben’i kıskanıyor muydu?”

Ben hayattayken, kendi aralarında Angela’nın, Carla ile Theo’nun oğluyla kendi oğlunu kıyaslamamasının ne kadar zor olduğunu konuşuyorlardı. Ben, bütün yetilerine erkenden kavuşmuştu, konuşkan ve atikti, empati kurabiliyordu ve üç yaşını doldurmadan sayı saymayı çözmüştü. *Dördünü doldurmadan okumayı çözecek*, diyordu Theo herkese. Carla’nın ona fazla böbürlenmemesini söylemesi gerekmişti.

Daniel öyle değildi. Mızımız bir bebektir, uyumak bilmiyordu, emeklemesi bile çok uzun sürmüştü, iki buçuk yaşında anca konuşmaya başlamıştı. Sakar, yılgın bir ufaklıktı, abartılı öfke nöbetleri geçirmeye meyilliydi.

“Sence,” diye sormuştu Theo, “Ben’in özel olması canını sıkıyor mudur? Çünkü Dan biraz tuhaf bir çocuk, değil mi? Objektif olmadığımı biliyorum, kimse çocuğu konusunda objektif olamaz ama yine de, bu durumda, objektif konuşmam gerekirse, Ben dünyanın en müthiş çocuğuydu. O—”

“Ne diyorsun?” Carla’nın sesi sanki başka birine, yaşlı bir kadına aitti. “Ne söylemeye çalışıyorsun?”

Theo kıpkırmızı olmuş yüzüyle gözlerini kocaman açıp yatağa yaklaştı. “Angela’nın kıskanç olduğunu düşünüp düşünmediğini soruyorum. Eğer biraz olsun—”

Carla yatak çarşaflarını sıkı sıkı tutup kendini büyük bir acıyla çekerek oturur pozisyona geçti. “Kız kardeşimin

kapıyı bilerek açık bırakıp bırakmadığını mı soruyorsun? Oğlumuzun kendi oğlundan çok daha özel olduğunu düşündüğü için, öyle mi? Ben'in ölmesini isteyip istemediğini mi soruyorsun bana?"

"Hayır! Tanrım, hayır. Ölmesini isteyecek değil, hayır. Tanrım. Herhangi bir şeyi kasten yaptığını söylemiyorum, yalnızca bilinçaltında bir yerde—"

Carla yeniden yan dönüp kendini yatağa bıraktı, yorganı omuzlarına ve başına kadar çekti. "Beni yalnız bırak, Theo. Lütfen beni yalnız bırak."

Carla'nın her gün kalkıp duş aldıktan sonra giyinme alışkanlığını yeniden kazanmasından bir yıl önceydi. Kız kardeşini gizli gizli yeniden görmesinden on sekiz ay önceydi. Theo'ya yoga kursuna yazılmaya karar verdiğini söyledi, güçsüz, tombul bedenine eşofman altıyla tişört giyip kız kardeşinin Hayward's Place'teki evine yürüdü. Angela kapıyı açtığı anda Carla şok içinde sarsıldı: kız kardeşi on sekiz ay değil, onlarca yıl yaşlanmış gibiydi. Kaşık kadar kalmıştı, sararmış derisi kafatasında gerilmişti. İçi boşalmış, kurumuş gibi görünüyordu.

Angela'nın saçları bir gecede beyazlamıştı. Yani, en azından kendisi öyle söylemişti. İki kardeşin saçları genç yaşta beyazlamıştı ama Angela salı gecesi koyu renk saçlı bir kadın olarak yatıp çarşamba sabahı saçları hemen hemen bembeyaz biri olarak uyandığını iddia ediyordu. Birdenbire olmuştu. Saçlarını uzatıyordu ve boyamıyordu. "Peri masallarındaki büyücülere benziyorum, değil mi?" dedi. "Süpermarkette çocukları korkutuyorum." Şaka yapıyordu ama Carla bunu komik bulmamıştı. Carla da saçlarını boyamıyordu, beyazlamaya başladığında kısacık kestirmişti. "Şanslısın," dedi Angela ona, Carla irkil-

di. “Kafanın şekli çok güzel. Ben bütün saçlarımı kessem uzaylı gibi görünürüm.”

Bu bir iltifat olsa da Carla’nın canı sıkılmıştı. Şanslı sözcüğünü kız kardeşinin ağzından duymaktan hoşlanmadığı gibi şansın kendisine atfedilmesi de hoşuna gitmemişti. “Saçların bir gecede beyazlayamaz,” dedi terslenerek. “Araştırdım. Bu bir efsane.” Doğruydu bu ama tarifsiz acılarla karşı karşıya kalmış kendisinden ve kız kardeşinden çok daha genç kadınların, İkinci Dünya Savaşı’nda vatanları için savaşan kadınların saçlarının bir gecede beyazladığını okuduğu da doğruydu. Korkunç manzaralar gördüğü için kör olan Kamboçyalı kadınları da okumuştı.

“Benim başıma geldi,” dedi Angela. “Deneyimlediğim bir şeyi deneyimlemediğimi söyleyemezsin. Nereden bileceksin ki? Yanımda değildin.”

“Yoga kursu” haftalık bir şeye, Carla açısından kararlı bir egzersize dönüştü. Sıkı çalışmaya inanıyordu; aslında ona göre, en değerli amaçlar gerçekleştirmesi en zor olanlardı. Bir şey üstünde yeterince çok çalışırsanız, genelde onu başaracağınıza inanıyordu. On bin saat teorisiydi bunun adı: Kız kardeşini affetmek için on bin saat çalışırsa başarır mıydı? Bunu bilmenin yolu yoktu ama mantıklı bir eylem planıydı. Sonuçta annesiyle babası ölmüştü, oğlu ölmüştü. Dünyada ona değerli çok az şey kalmıştı: yalnızca Angela, minik Daniel ve her ne kadar Theo ile başlarına gelenlerden sağ çıkamayacaklarını kalbinin en üzgün köşesi ona söylese de, bir de Theo vardı.

Bir keresinde Carla, Angela’yı ziyarete geldiğinde, kapıya yaklaşırken birtakım gürültüler, yükselen sesler duymuştu. Kapı daha çalması bitmeden açılmış, kız kardeşi kapıyı menteşelerinden ayırmak istercesine çekmişti. “Ah, Tanrım,” dedi Carla’yı gördüğünde. “Bugünün buluşma günümüz ol-

duğunu unutmuşum. Daniel okula gitmedi. O..." Bir anda durup omuz silkti. "Yalnızca... okula gitmedi işte."

Her zamanki gibi salonda oturdular, bir süre sonra Daniel merhaba demek için aşağı indi. On sekiz aylık ayrılıkları sırasında Angela onlarca yıl yaşlanmışken Daniel hiç değişmemişti. Dokuz yaşında olmasına rağmen hâlâ daha küçük görünüyordu, karanlık ve belirsizdi. Etrafta gizli gizli dolanıp bir anda ve hiç uyardıktan ortaya çıkmak, ellerini karnının önünde birleştirmek gibi bir huyu vardı. "Küçük bir hayvan gibi," dedi Carla gülümseyerek.

"Biraz vahşi," dedi annesi.

O gün Daniel bir anda kapı eşiğinde ortaya çıkıp, "Merhaba, Carla teyze," dediğinde, Carla'ya ağız dolusu metal gösterdi.

"Tanrım, Daniel, yapma şunu!" diye çıkıştı Angela. "Lanet olası diş telleri," dedi. "Artık normal gülümseyemiyor. Çoğu çocuğa tel takıldığında dişlerini saklamaya çalışır. Daniel öyle değil, sürekli o korkunç ifadeyi takınıyor."

"Angela," dedi Carla, Daniel geldiği gibi sessiz bir şekilde yanlarından uzaklaşırken, "Daniel seni duyabiliyor."

Kalbi, kalbinden geriye kalan küçücük bir parça Daniel'in hâlini görünce paramparça olmuştu.

Bir dahaki gelişinde ona kocaman bir renkli kalem seti getirip odasına çıkardı. Hediyeği görünce Daniel'in gözleri parladı. "Ooo," dedi, kelimelerle anlatılamayacak kadar sevinerek, "Carla teyze!" İğrenç gülümsemesini takınıp incecik kollarını Carla'nın beline sardı.

Carla donup kaldı. Bir çocuğun bedeninin uzun zamandır ilk kez ona dokunmasına hiç hazırlıklı değildi; nefes alamıyor, Daniel'in minicik kafasına, saçlarının yoğun kestane rengine, üstünde iki tane yara olduğunu fark ettiği ensesine bakmayı içi kaldırmıyordu. Bu yaralar birkaç santim bü-

yüklüğündeydi, sanki biri onu sertçe yakalayıp fena hâlde çimdiklemişti. Carla başını kaldırıp baktığında kız kardeşinin onları izlediğini gördü.

“Sürekli okulda kavgaya karışıyor,” dedi Angela başını başka yöne çevirerek. Carla kardeşinin merdivenlerden sertçe indiğini duydu, bu kadar hafif birine göre adımları tuhaf şekilde ağırdı.

Carla çocuğun ona biraz daha sarılmasına izin verdikten sonra kollarını belinden nazikçe ayırdı ve göz göze gelebilmek için eğildi. “Daniel, bu doğru mu?” diye sordu. “Kavgamı ettin?”

Daniel bir süre Carla’ya bakmadı. Baktığında ise yüzünde ciddi bir ifade vardı. “Bazen,” dedi sessizce, “bazen insanlar... onlar...” Şişirdiği yanaklarının arasından sertçe iç çekti. “Ah, önemli değil.”

“Önemli, Dan. Önemli.”

“Hayır, değil,” dedi başını nazikçe iki yana sallayarak, “çünkü ayrılıyorum. Yeni bir okula gideceğim. Artık orada yaşayacağım, burada değil.” Yeniden Carla’ya sarıldı ama bu kez kollarını boynuna doladı. Carla, Daniel’in nefesinin köşeye sıkıştırılmış bir av gibi hızlı ve hafif olduğunu duydu.

Angela bunu doğruladı; Daniel yatılı okula gidecekti. “Parasını babası ödüyor. O da aynı okula gitmiş, Oxfordshire yakınlarında bir yerlerde. Epey iyi bir okula benziyor.”

“*Oxfordshire’da bir yer mi? Angie emin misin?*”

“Hayatımın ne kadar zor olduğuna dair en ufak bir fikrin yok, Carla.” Sesini alçalttı. “Daniel’in ne kadar zor olduğunu bilmiyorsun.” Sesinde yine o aksi ton vardı. “*Sakın. Sakın bana öyle bakma. Görmüyorsun, sen... Sen buraya haftada bir gün geliyorsun, baş başa kaldığımızda nasıl davrandığını görmüyorsun... Daniel travma geçirdi. Başına gelenler sonucunda ciddi bir travma geçirdi.*”

Carla başını sertçe iki yana salladı. “Bunu duymak istemediğini biliyorum ama bunlar gerçekler,” dedi Angela. Sigaralarına uzanıp paketten beceriksizce bir tane çıkardı. Angela’nın elleri artık devamlı titriyordu. Eskiden, iki gece öncesinin içki sersemliği yüzünden biraz sarsak olurdu ama artık bu devamlı hâle gelmişti, sürekli hareket eden, kendini meşgul etmek için bardak, kitap ya da çakmak gibi bir şeyler arayan elleri daima titriyordu.

“Evet, tabii ki travma geçirdi.”

“Psikolog,” dedi Angela sigarasını yakıp bir nefes çekerken, “Daniel’in artık onu gördüğünü... onu düşerken gördüğünü, Ben’i düşerken gördüğünü anlatmaya başladığını söyledi. Ben’i yalnızca bulmamış, aynı zamanda görmüş.” Gözlerini kapadı. “Çılgılık atıp durduğunu ama kimsenin gelmediğini söylüyor. Ayrıca—”

Carla elini havaya kaldırdı – Angela haklıydı, bunu duymak istemiyordu. “Lütfen,” dedi. Nefesinin düzelmesi için biraz bekledi. “Ama elbette travmasının çözümü onun annesinden ayırmak olduğunu ne psikoloğu ne de sen düşünüyorsundur, değil mi?”

“Bütün sorunu zaten *annesi*,” dedi Angela yarısını içtiği sigarasını kül tablasında ezerek. “Beni suçluyor, Carla, olanlar yüzünden beni suçluyor.” Kız kardeşine bakarken yanaklarından süzülen gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. “Psikoloğuna yaşananların benim hatam olduğunu söylemiş.”

Senin hatandı, diye düşündü Carla. Tabii ki senin hatandı.

Ağzınızı biraz daha açar mısınız beyefendi? Çevik ve üniformalı genç bir kadın ona doğru eğilip plastik çubuğu ağzına soktu; bu çubuğun davetsiz bir misafir gibi rahatsız edici olması gerekirken, Theo bunu heyecan verici bulduğunu hayal kırıklığı içinde itiraf etti. Gözlerini kapadı ama böylesi daha kötü oldu. Kadın parmak izlerini alırken ona bakmamaya çalıştı ama en sonunda genç kadınla göz göze geldiğinde kadının bir şey sezdiğini, huzurunu kaçıran bir şey sezdiğini anladı ve kendini bombok hissetti. Kadına, *Çok üzgünüm, gerçekten çok üzgünüm*, demek istedi. *Öyle biri değilim ben. O erkeklerden değilim. Ben tek eşli bir adamım.*

Theo yalnızca Carla'yı sevmiştir. Daha önce de hayatına kadınlar girmiştir ve o zamandan beri ara sıra görüştüğü biri olmuştur ama Carla kesinlikle hayatının kadınıydı. O tek-ti ve çoktu çünkü bir bu Carla vardı, bir de önceki Carla; sanki hayatı boyunca birçok Carla ile tanışmış ve hepsini sevmiştir, hangi surette görünürlerse görünsünler, hepsini sevmeye de devam edecekti.

Carla onun sahip olduğu tek şeydi. Bir de Ben vardı elbette; o kısacık, muhteşem perde arası, üç yıl kırk yedi günlük neşe. Ama artık yalnızca Carla vardı. Carla ve işi.

On beş yıl önce Ben öldüğünde, Theo üçüncü romanının

derinlerine dalmış durumdaydı. Sonrasında romanını elinin tersiyle itti, Ben dışarıda çimende oynarken ya da mutfakta annesiyle birlikte şarkı söylerken yazdığı o sözcükleri okumayı kalbi kaldırmıyordu. Bir-iki yıl hiçbir şey yazamadı, denemedi bile, denediğinde de tek kelime yazamadı. Aylar boyunca, yıllar boyunca tek kelime yazamadı. Kalbi kırılmakla kalmayıp göğüs kafesinden sökölüp alınmışken nasıl yazacaktı ki? *Ne yazacaktı? Herhangi bir şey, demişti yayınevindeki menajeri. Önemi yok. Herhangi bir şey yaz.* Theo da öyle yaptı. Çocuğunu kaybeden ama karısını kazanan bir adama dair bir hikâye yazdı. Karısını kaybeden ama çocuğunu kazanan bir adama dair bir hikâye yazdı. Karısının kız kardeşini öldüren bir adama dair bir hikâye yazdı. Korkunçtu, hepsi korkunçtu. *Diş çekmek gibi, demişti menajerine. Ondan da kötü. Tırnak çekmek gibi.* Kalbi sönüp gittiğinden beri yaptığı her şey değersiz, kısır, mantıksızdı. *Eğer, diye sordu menajerine, boş bir ekranın önüne korku içinde otururken, kitapları yazan adam öldüğü için artık çalışmıyorsam?*

Tüm bunlar olurken Carla ondan uzaklaşıyordu. Yanındaydı ama yoktu, evin içinde hayalet gibi geziyor, Theo'nun girdiği odalardan sıvışıp çıkıyor, Theo görüş açısına girdiği anda gözlerini kapıyordu. Yoga kursuna gidiyordu, döndüğünde Zen'den nasibini almış olmak yerine huzursuz ve öfkeli oluyor, evin içini kırıp döküp bahçeye çıkıyor, orada oturup kanayana kadar kollarını kaşıyordu. Theo'nun ona ulaşma girişimleri sonuçsuzdu, bunların yanlış stratejiler olduğunu sonradan anladı. Başka bir çocuk yapmaya çalışma fikri buz gibi bir öfkeyle karşılandı.

Theo gitgide evde zaman geçirmez olmuştu. Yazarlar festivaline gidiyor, uzaklardaki üniversitelerde dersler veriyordu. Kendisinden yaşça çok küçük olan reklamcısıyla kısa ve nahoş bir ilişkisi olmuştu. En sonunda Carla onu terk

etti ama bu terk edişi çok ikna edici değildi. Beş dakikalık yürüme mesafesinde bir ev satın almıştı.

Theo kurgu edebiyatı denedi; babalığa tahsis edilmiş değerin düşüklüğüne dair yazmaya çalıştı, kadın özgürleşmesinin gerçeklerini sorguladı, daha geleneksel (cinsiyetçi) değerlere geri dönmeyi düşündü. Kendinden *nefret* ediyordu. Kaybının büyüklüğünü, öfkesinin derinliğini anlatmaya kelime bulamıyordu.

Oğlu, karısı, işi olmadan yapamıyordu. Theo çaresizlik içindeydi.

Polis gittikten sonra Theo yürüyüşe çıktı. Günün bu saatlerinde, çok erken yememek için öğle yemeğinden hemen önce mahalleyi şöyle hızlı bir turlamak gibi bir alışkanlığı vardı. Oburluğa meyilliydi. Koridordayken paltosuna ve içgüdüsel olarak köpeğinin tasmaına uzandı ama eli boş kaldı. Tuhaf olan tasmaya uzanması değildi, bunu iki günde bir yapıyordu, henüz Dixon'ın yokluğuna alışmamıştı. Tuhaf olan, Dixon'ın tasmaının orada olmamasıydı. Etrafına bakındı ama hiçbir yerde göremedi. Aklına tasmayı temizlikçinin kaldırmış olabileceği geldi ama bir kez daha düşündüğünde ortada bunun için bir neden göremedi.

Genelde yedekçi yolunda yürürdü ama orası hâlâ polis ablukasında olduğu için Danbury Caddesi'nin üstündeki köprüye doğru yollandı. Orada da üniformalı bir adam vardı. Tıraş olduğu için yüzünde kızarıklıklar olan genç bir adamdı bu. Theo'yu görünce onu selamlamak için sırtarak elini kaldırdı ama ne yaptığını fark edince elini yeniden indirdi.

Theo bir fırsat yakalamıştı.

"Hâlâ araştırıyor musunuz?" dedi genç adamla konuşmak üzere yanına yürürken. "İpucu mu arıyorsunuz?"

Polisin yüzü kızardı. “Eee... evet, yani. Aslında silah arıyoruz.”

“Tabii,” dedi Theo. “Tabii. Silah. Yani...” dedi, köprüden bakıp bıçağı görebilecekmiş gibi kanalın sağına soluna bakarak, “sizi meşgul etmeyeyim. İyi şanslar!”

“Size de!” dedi polis ve öfke içinde kızardı.

“Pardon?”

“Ah, yalnızca... romanınız için falan. Üzgünüm. Ben...”

“Hayır, hiç sorun değil.”

“Ben yalnızca bir hayranınızım. Evet. *Canını Zor Kuttaran Kız*’ın büyük bir hayranıyım. Hikâyeyi evirip çevirmeniz, yani hikâyeyi sondan başa doğru anlatmanız, bize katilin kafasının içini göstermeniz falan çok ilginç ama sonra... *vay canına*, falan diyor insan. Harika. Her şeyi tepe taklak etmenizi, sempatimizle ve empatimizle oynamanızı sevdim...”

“*Gerçekten mi?*” Theo sahte bir kuşkuculukla güldü. “Ben herkesin bunun korkunç bir fikir olduğunu düşündüğünü sanıyordum!”

“Yani ben öyle düşünmedim. Zekice olduğunu düşündüm. Bir hikâye anlatmanın bu yeni yolu insanı düşündürüyor, değil mi? Bir roman daha yazmayı düşünüyor musunuz? Yani suç romanı diyorum. Başka bir tane,” alıntı yapmak üzere durdu, “*Caroline MacFarlane?*”

Theo omuz silkti. “Bilmiyorum. Düşünüyorum elbette.” Suya doğru elini belli belirsiz bir hareketle savurdu. “Bu karmaşadan ilham alabilirim, değil mi? Adını da *Teknedeki Çocuk* koyarım.” İkisi de garip bir şekilde güldü.

“Fikirleriniz ortaya böyle mi çıkıyor?” diye sordu polis. “Gerçekten hayattan mı?”

“Yani, güzel soru...” dedi Theo, polisin bu sorusuna gerçekten cevap beklemiyor olduğu umuduyla yavaş yavaş susarak.

Huzursuz edici kısa bir sessizliğin ardından genç adam, “Çünkü yani, eğer suç romanları için fikir sormak isterse-
niz, mesela polisin yaptığı işin boyutlarına ya da adli tıbb
dair sorular falan...” Theo polisin onunla konuştuğunu fark
edip ona kulak vermesi gerektiğini düşündü, “Bu tür konu-
larda yardımım dokunabilir. Mesela–”

“Çok kibarsınız,” dedi Theo adama gülümseyerek bakar-
ken. “Gerçekten çok nazıksınız. Ben, eee, yani, şimdilik tek
merak ettiğim şey, eee, şu anda ne kadar ilerleme kaydetti-
ğiniz. Bu vakada, yani, yeğenimin vakasını diyorum.” Polis,
dudaklarını büzdü. Theo geri çekilip parmaklarını avuçları
yukarı gelecek şekilde açtı. “Bakın,” dedi, “*ayrıntı* vereme-
diğinizi anlıyorum. Yalnızca merak ettim çünkü karım için,
Carla için bu çok üzücüydü, son günlerde korkunç zaman-
lar geçiriyor ve ufukta bir tutuklama görünüyorsa ikimiz de
çok rahatlayacağız elbette...”

Polis dışlerinin arasından keskin bir şekilde nefes aldı.
“Yani,” dedi, başını hafifçe yana eğerek, “dediğiniz gibi, ay-
rıntı veremem...”

Theo anlayışlı bir şekilde başını onaylarcasına sallarken
yüzünde kederli bir ifade vardı. Ceketinin cebini karıştırıp
bir paket sigara çıkardı. İçinden bir tanesini polise uzattı.

“Bakın,” dedi polis, sigarasını yakmak üzere Theo’ya
doğru yaklaşırken, “şu anda yürütülen birtakım adli tıp
testleri olduğunu söyleyebilirim. Eminim ki siz de biliyor-
sunuzdur, bu tür şeyler biraz zaman alır, sonuçlara bir gece-
de ulaşamayız, CSI falan gibi saçma sapan dizilerde olduğu
gibi yürümüyor işler...”

“Adli tıp testleri mi?” diye sözünü kesti Theo.

“Giysiler,” dedi genç adam, kısık sesle. “Kanlı giysiler.”

“Ah.” Bu Theo’yu yatıştırmıştı. “Kanlı giysiler... Kıza mı
ait? Sorguladığınız kıza? Çünkü, biliyorsunuz ya, ben gör-

müştüm o kızı. Olay mahallinden kaçıyordu. O sabah onu gördüm ve hiçbir şey yapmadım. Ne aptalım. Ben kızın sarhoş olduğunu falan düşünmüştüm.”

“Bay Myerson,” –polisin yüzünde derin bir endişe belirdi– “elinizden hiçbir şey gelmezdi. Bay Sutherland için kimsenin yapabileceği bir şey yoktu, yaraları çok ciddiye.”

Theo başını onaylarcasına salladı. “Evet, tabii. Tabii. Ama o kıza dönecek olursak, şu anda öncelik o, değil mi? Yani... ne bileyim, uyuşturucu ya da hırsızlık falan gibi bağlantıları yok, değil mi?”

Genç adam başını iki yana salladı. “Bunu henüz söyleyemem,” dedi. “Birçok ipucunu araştırıyoruz.”

“Tabii,” dedi Theo, coşkulu bir şekilde başını onaylarcasına sallayıp *Birçok ipucunu araştırıyoruz*, cümlesinin, *Neler olup bittiğine dair en ufak bir fikrimiz bile yok*, demenin şifresi olduğunu düşünerek. Oradan uzaklaşıp gidecek gibi oldu ama tam o sırada bu sivilceli genç polisin ona kendi önemini, değerini kanıtlamak adına *bir şeyler* vermek için yanıp tutuştuğunu düşündü. “Bana kız hakkında bir şeyler söyleyebilir misiniz?” diye sordu Theo. “Adını değil tabii. Çok merak ettim çünkü kızın buralı olduğunu düşünüyorum, gazetelerde Islington’da yaşadığı yazıyordu. Şimdi de elini kolunu sallayarak buralarda dolaşıyor ve tabii benim... herkese açık profilim yüzünden benim de karımın da kim olduğunu bulmak zor değil. Belki paranoyakça davranıyordur ama bilmek istediğim şey şu: Bu kız tehlikeli mi? Yani, tehlikeli olduğu apaçık ama benim için de tehlikeli mi? Bizim için?”

Bir hayli huzuru kaçtığı her hâlimden belli olan ve aynı zamanda çok gizli bilgiler vermek için yanıp tutuşan genç adam Theo’ya doğru eğildi. “Geçmiş var,” dedi usulca.

“Geçmiş mi var?”

“Şiddet geçmişi.”

Theo dehşet içinde geri çekildi.

“Bakın, telaşlanın diye söylemedim. Kız sadece... denge-siz biri. Tek söylediğim bu. Başka bir şey de anlatamam. Ba-kın, sizi biraz rahatlatmak isterim. Bu öğleden sonra kanalı yeniden arayacağız. Hâlâ silahın peşindeyiz ve bulunca da gerisi çorap söküğü gibi gelecek. Silahı bulunca hemen bir tutuklama gerçekleşecek.”

Theo bir şekilde rahatlamış olarak çalışma masasına geri dönüp içinde menajerinin ofisinden gönderilmiş olan bir-kaç hayran mektubunun da bulunduğu mektuplarını karış-tırdı. Bir zamanlar günde onlarca hayran mektubu gelirdi ve onlarla menajerinin asistanları ilgilenirdi ama yıllar içinde bu mektup akışı bir şekilde durulmuştu. Theo’nun sosyal medyası yoktu, epostalara cevap vermiyordu ama biri zah-met edip de eline kalem kâğıt alırsa, o zaman onlara şahsen cevap yazdığı oluyordu.

Bay Myerson/Bayan MacFarlane

Umarım size yazmamdan rahatsız olmazsınız. Suç ro-manınız olan Canını Zor Kurtaran Kız’ın büyük hay-ranıyım ve aklınıza bu fikirlerin nereden geldiğini çok merak ediyorum.

Theo, bıkkınlık içinde homurdandı. *Tanrım*. İnsana ilham gelmesi bu kadar zor bir şey mi? Fikirlerini sözcüklere dök-mek, kâğıda aktarmak başka bir konuydu ama fikirden bol ne vardı ki?

Özellikle bu kitaptaki fikirler aklınıza nereden geldi? Gazetede bir haberden mi ilham aldınız yoksa bir po-lisle mi konuştunuz? Ben de suç romanı yazmak istiy-o-

rum ve internetten suç haberleri okumaya bayılıyorum. Ara sıra polisten olay örgüsü, belirli suçlar, suçları çözmek falan gibi konularda yardım alıyor musunuz?

Bir de Canını Zor Kurtaran Kız'da karakterlerin neden isminin olmadığını merak ettim. Bu gerçekten çok sıra dışı.

Lütfen bana eposta yoluyla cevap verin çünkü sorularıma vereceğiniz cevapları çok merak ediyorum.

Saygılarımla,

Henry Carter

henrycarter759@gmail.com

Not: Kitabın "mizojinist" ve "kasıntı" olduğu yönündeki fikirlere katılmıyorum, bence hikâyeyi tam olarak anlamamışlar.

Theo buna güldü ve mektubu diğerlerinin en üstüne koyup ertesi gün bir eposta yazacağına dair kendine söz verdi. Ayağa kalkıp masanın diğer tarafında duran sigarasına uzandı. Bu sırada başını kaldırıp pencereden dışarı, bahçenin öte yanındaki yedekçi yoluna baktığında Miriam'ın hiç hareket etmeden durup ona baktığını gördü.

"Aman Tanrım!" diyerek geriye doğru sıçrarken korkudan neredeyse sandalyesinin üstüne düşecekti. Yüksek sesle küfrederek hızla merdivenden inip koşar adım bahçeye çıktı, arka bahçenin kapısını açıp çaresizlik içinde etrafına baktı. Miriam gitmişti. Theo birkaç dakika boyunca yedekçi yolunda sağa sola yürüdü, ellerini iki yanında yumruk yaptı, yanından gelip geçenler yüzlerinde gergin bir ifadeyle Theo'nun etrafından dolanıyorlardı. Miriam gerçekten az önce orada mıydı? Yoksa Theo hayal mi görmeye başlamıştı artık, en sonunda aklını mı kaçıırıyordu?

Karısından, oğlundan, işinden olunca Theo tamamen çaresizliğe kapılmıştı ve çaresizlik içinde bir suç romanı yazdı. Menajерinin önerisiydi bu. “Bir şey yaz dediğimde,” dedi, “ciddiydim. *Herhangi bir şey*, sırf o alışkanlığını geri kazanabilmen için. Bilimkurgu dene, aşk romanı dene, ne dersen dene. Ticari kurgu adı altında ne saçmalıkların yayımlandığına inanamazsın. İyi olmasının önemi yok, değerli olmasına gerek yok. Üstüne başka birinin adını yazarız. Sen yeter ki *bir şeyler yaz.*” Theo da denedi. Aşk romanı zaman kayıydı, bilimkurguya kafası basmıyordu ama suç romanı? Suç romanı yazabileceğini tahmin ediyordu. Morse’u seviyordu, Dostoyevski de okumuştı. Ne kadar zor olabilirdi ki? İhtiyaç duyduğu tek şey doğru bir çıkış noktasıyla doğru bir konseptti, sonrası tereyağından kıl çekmek gibiydi. Ardından aklına bir fikir geldi, tam kapısının önüne düşürmüştü, Theo bu fikre tutunup yola çıktı, üstünde çalışıp onu şekillendirerek çarpıcı hâle getirdi.

Caroline MacFarlane mahlasıyla yayımlanan *Canını Zor Kurtaran Kız*, oldukça deneysel bir kitaptı, olay örgüsü bazı bölümlerde geri, bazı bölümlerde ileri sarıyordu, bakış açısı ara sıra yüz seksen derece dönünce katilin en derin düşünceleri okuyucunun gözleri önüne seriliyordu. Okuyucunun görüşlerinin nasıl manipüle edilebileceğini gösteren bir kitaptı, suç ve masumiyet, güç ve sorumluluk konularında sonuca nasıl da hızlı varabildiğimizi açığa çıkarıyordu.

Deney, *nitelsiz* bir başarı değildi. Theo mahlas olarak kadın adı kullanarak (“Kadınlar suç romanlarını sever!” demişti menajeri. “Kurbanlık katarsisine bayılırlar,”) kimliğini dikkatlice saklasa da sırrın açığa çıkması çok sürmedi. Biri sırrı ağzından kaçırdı, bu da kitabın anında çoksatan olmasına neden oldu ama eleştirmenler de bıçaklarını bi-

lediler (yorumların bir kısmı oldukça acımasızdı) ve bütün deliler gizlendikleri yerden çıktılar. (“Benim hikâyemi çaldın!”) Yine de kitap asıl amacına ulaşmıştı. Theo yeniden yazmaya başlamıştı. Önemli olan buydu: İlham perisi sustuğunda Theo vazgeçmeyi reddetti, bir hikâye parçasını alıp kendine mal etti. Işın aslı buydu.

CANINI ZOR KURTARAN KIZ

Beklenti. Bazen en güzel kısmı budur çünkü işler her zaman sizin istediğiniz gibi yürümez ama en azından bütün sıcaklığıyla sırtınıza değen güneş ışığına, dışarı kısacık etekleri ve kısacık tişörtleriyle çıkan kızlara minnettar olmanız gerekmez mi?

Pub'a girdiğinde yanındaki çirkin arkadaşıyla oturan kızını görüyor. Kız etek giymiş, üstünde kısa olmayan beyaz bir tişört var ve sutyen giymemiş. Çok güzel bir kız.

Kız, adama daha iyi bir manzara yaratmak için eteğini sıyırdığında adam minnettar olup kıza gülümsüyor ama kız gülümsemek yerine yüzünü buruşturarak yanındaki çirkin arkadaşına, Tipe bak, diyor.

Tipe bak.

Adam içinde kocaman bir boşluk oyulmuş gibi, bir şey onu içerden yiyip bitirmiş gibi kendini yadırgıyor ve korkunç bir arzu, bir zamanlar kızın gülümsemesinin bulunduğu yerden geriye kalan bir özlem hissediyor.

12

Miriam tekneye geri dönemeyeceğini düşündü. Doğrudan yedekçi yolundan geçebileceğini düşündü, telaşın yıkıcı dalgasının yaklaştığını hissedebiliyordu, görüş açısı daralıyor, karanlık büyüyordu, göğsü sıkıştı, kesik kesik nefes alıyor, kalbi küt küt atıyordu. Merdivenleri inip tekneye girerek kendini koltuğa bıraktı, başını öne eğdi, çenesi göğsünde, elleri dizlerindeydi, nefesini düzenlemeye, çırpınan kalbini yavaşlatmaya çalışıyordu.

Aptal, aptal, aptal. Onu görmeye asla gitmemeliydi – neler olabileceğini kim bilebilirdi ki? Polisi arayabilir, Miriam'ın onu rahatsız ettiğini iddia edebilirdi – üstünde çalıştığı her şey tehlikeye girebilirdi.

Arzusuna, Myerson'ı kısacık bir an için bile olsa görmek için beslediği o sabırsız arzuya teslim olmuştu. Haberler onu hiç memnun etmemişti: Dedektif Barker'ı arayalı iki gün olmuştu ve Daniel'in ölümüyle bağlantılı olarak sorgulanan yeni biri olduğuna dair hiçbir şey duymamıştı.

Merak etmeye başladı – acaba onu ciddiye almamışlar mıydı? Birinin onun iyiliğini düşündüğünü iddia edişi, onu dinliyormuş gibi yapışı ve sonra elinin tersiyle itiş i ilk değildi. Belki de Myerson onun hakkında itibarını zedeleyen şeyler anlatmıştı. Miriam'ın bu yüzden onu görmesi gerek-

mişti; bu yüzden yüzünü görmesi, yüzünde korku mu, gerginlik mi yoksa mutsuzluk mu olduğunu görmesi gerekmişti.

Bakışlarını nereye yönlendirmesi gerektiğini de biliyordu: Bahçeye bakan pencereye. Çalışma odasının penceresiydi bu ve Theo Myerson, bu pencerenin ardındaki kocaman maun masada bilgisayarına gömülmüş çok sıkı çalışıyor, cümlelere şekil verip imgeler yaratırken sigarası kare şeklindeki cam kül tablasında yanıp tükeniyordu. Sanki şiddet eylemiymiş gibi gelen bir hareketle Miriam'ı kendi hikâyesinden çıkarıyordu.

Miriam, Myerson'ı evinde, çalışma masasının başında, atıştırmalık bir şeyler almak üzere mutfağa inerken, belki koridordaki genç, yaşam dolu, gülümsemelerle süslenmiş karısıyla olan fotoğrafının önünde dururken hayal ederken bu ayrıntılar onun içine doğmuş değildi. Theo'nun Noel Yolu'ndaki Viktorya dönemi özellikleri taşıyan güzelim evini ziyaret etmiş, girişteki koridordan kül ya da taş, köstebek nefesi ya da balık ölüsü tonlarında modaya uygun bir renge boyanmış karanlık koridora çıkmıştı. Duvarlardaki tablolara, orijinal ahşap zemine serilmiş mücevher renkli İran halısına, kuşe kâğıtlı ve sert ciltli kitapların ağırlığı altında inleyen kitap raflarıyla bezeli misafir odasına hayranlıkla bakmış, keskin bir acıma dürtüsüyle, koridordaki masada duran gümüş çerçeveli fotoğraftan gülümseyen kahverengi saçlı ufaklığı fark etmişti.

Myerson kitapçıya ilk defa geldiğinde, Miriam orada çalışmaya başlayalı henüz altı ayı geçmemişti, adam yedekçi yolu boyunca köpeğiyle, küçük bir teriyerle yürümüş, kitaplara bakacağı zaman mızıldanıp duran yorucu köpeğini palamalar yerine bağlamıştı. Myerson ve Miriam'ın patronu

Nicholas, neyin çok sattığını ve neyin fiyasko olduğunu, *London Review of Books*'un sayfalarında kime saldırıldığını ve Booker Ödülü'ne kimin aday olduğunu tartışıyorlardı. Miriam rafın arkasındaki gölgelerin içinde kimse görmeden etrafa kulak kabarttı.

Çoğu insan gibi o da Myerson'ın kitaplarını okumuştı. 1990'ların ortalarında yayımlanan ilk kitabının satışı ortalama, yorumlar iyiydi; ikinci kitabı önlenemez bir yükselişle çoksatan olmuştu. Sonrasında gözden kaybolmuştu, yalnızca çoksatanlar listesinden değil, aynı zamanda kitapçılarından da silinip gitmişti; adı garip cumartesi eklerinde ortaya kişisel bir trajedi nedeniyle doksanların yarım kalan büyük, edebi başarı hikâyesi olarak ortaya çıkıyordu.

Miriam, Myerson'ın yazdıklarının her zaman abartıldığını düşünmüştü. Ama kendisinin bile bir ünlüyle aynı havayı solumanın ihtişamına bağışıklığı olmadığını fark etmişti – yazar artık soyut, bir kitabın kılıfındaki şık fotoğraf olmaktan çıkıp da yüzünde sıcacık gülümsemesiyle, köpeği berbat kokan, kanlı canlı, nefes alan birine dönüşünce, insanın büyük bir hızla o yazarın eserlerinin kalitesini yeniden değerlendirmesi tuhaf şeydi.

Bir gün, yaz başlarında bir çarşamba sabahı, Myerson'ın dükkâna gelmeye başlamasının üzerinden altı ay kadar geçmişken, adam tam Miriam dükkâna tek başına göz kulak olurken çıkageldi. Her zamanki gibi köpeğini bağlamıştı, Miriam da köpeğe bir kâse su getirdi. Myerson, Miriam'a nazıkçe teşekkür edip Ian Rankin'in yeni kitabının gelip gelmediğini sordu. Miriam kitabı kontrol ettikten sonra henüz basılmadığını gördü, gelecek hafta çıkacaktı. İsterse onun için bir tane kenara ayırabilirdi. Myerson bu teklife sevindi ve böylelikle sohbet etmeye başladılar. Miriam, Myerson'a yeni bir kitap üstünde çalışıp çalışmadığını sordu, Myerson

çalıştığını ve aslında bu kez suç romanı yazmayı denediğini söyledi. “Gerçekten mi?” Miriam şaşırmişti. “Size göre bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim.”

Myerson küçümseyici bir gülümsemeyle başını aşağı yuvarları salladı. “Yani,” dedi, “aslında çok da bana göre değil ama sanırım biraz yaşam enerjimi yitirdim.” Doğruydı, dişe dokunur bir şey yayımlamayalı on yılı geçmişti. “Bambaşka bir şey deneyebileceğimi düşündüm,” dedi, işaretparmağını şakağının yan tarafına vurarak. “Taşları yerine oturabilir miyim diye bakmak istedim.”

Ertesi hafta, yeni Rankin beklendiği üzere kitapçıya ulaştığında, Miriam kopyalardan birini kenara ayırdı. Ne var ki Theo kitabını almak üzere ne o gün, ne ertesi gün, ne de bir sonraki gün geldi. Miriam’da adresi vardı –daha önce posta yoluyla ona kitap göndermişlerdi– ve nerede oturduğunu tam olarak biliyordu, teknelerden çok uzakta değildi, kanal boyunca bir buçuk kilometre bile yoktu. Miriam, kitabı ona elden teslim etmeye karar verdi.

Ona rahatsızlık verip vermeyeceğinden emin değildi ama aslında Theo kapıyı açtığında onu gördüğüne bütün samimiyetiyle sevinmiş gibiydi. “Çok nazıksın,” dedi, onu içeri davet ederek. “Benim de biraz keyfim kaçıktı.” Gerçekten öyle görünüyordu. Göz altlarında koyu halkalar vardı, gözbebeklerinin etrafındaki beyazlar sararmış, yüzü kızarmıştı. Evi leş gibi sigara kokusu sarmıştı. “Benim için çok zor,” dedi çatallaşan bir sesle, “yılın bu zamanları yani.” Theo bu sözlerine hiçbir açıklık getirmedi, Miriam da üstüne gitmedi. Elini Theo’nun koluna koyunca Theo gülümseyerek ve utanmış bir şekilde geri çekildi. Miriam, Theo Myerson ile tanıştığında ona karşı derin bir şefkat beslemişti.

Çaylarını mutfakın dışındaki ufak verandada içip kitaplardan konuştular. Yaz yeni başlıyor, geceler uzuyordu,

havada yoğun bir morsalkım kokusu vardı, bir radyoda usulca müzik çalıyordu. Miriam arkasına yaslanıp gözlerini kapadığında muazzam bir memnuniyet ve ayrıcalık hissetti. Burada, böyle değerli bir Londra bahçesinde oturup yanı başında seçkin bir yazarla sayısız konudan konuşmak muhteşemdi! Önünde şimdiki yaşamından çok daha farklı, kültürel anlamda çok daha zengin, çok daha *insanla dolu* bir yaşam sürme fırsatının belirdiğini hissetti. Theo ile romantik bir hayalin peşinde falan değildi. Aptal değildi. Karısının resimlerini görmüştü, onunla boy ölçüşemeyeceğini biliyordu. Ama Theo yanındaydı işte, ona eşitiymiş gibi davranıyordu. Arkadaş gibi. O akşam evden çıktığında Theo onunla sıcak bir şekilde tokalaştı. “İstediğinde uğra,” dedi gülümseyerek. Miriam aptal gibi bu söze inandı.

Onu bir daha görmeye geldiğinde bir teklifi vardı. Onları bir şeyin bir araya getirebileceğini düşünüyordu. Bir kitap, *kendi kitabı*, anlatacağı kendi hikâyesi, yıllarca üstünde çalıştığı ama kimseye gizli gerçeğini gösterecek kadar güvenmediği için daha önce kimseye gösterecek cesareti bulamadığı anı kitabı. Ta ki gerçek bir yazar olan Myerson’la, aynı zamanda bir trajediyle yaşayan Myerson’la tanışana kadar. Miriam onu seçmişti.

Kötü bir seçimdi bu.

Hikâyesini sağlam, iyi karakterli bir adama açtığını düşünürken aslında ruhunu bir şarlatana, bir yırtıcıya açmıştı.

Oysa böylelerini artık bir bakışta tanıyor olması gerekirdi.

Miriam’ın ilk tanıştığı yırtıcının adı Jeremy’ydi. Kısaca Jez derlerdi. Haziran ayının boğucu bir cuma öğleden sonrasında Jeremy, Miriam’la arkadaşı Lorraine’i açık mavi Vol-

vo'suyla almıştı. Otostop çekiyorlardı – 1980'lerde insanlar Hertforshire'da bile otostop çekerdi. Son iki dersi kırıp biraz gezmek, sigara içmek, satın almaya paralarının yetmeyeceği giysiler denemek üzere kasabaya iniyorlardı.

Araba kenara çekip durduğunda öne Lorraine oturdu çünkü neden oturmasındı ki? İnce olan, daha güzel olan oydu (gerçi dürüst olmak gerekirse ikisi de güzel değildi). Jeremy onun için durmuştu. Bu yüzden Lorraine öne oturdu. Miriam, Lorrie'nin arkasına gelecek şekilde oturdu. Sürücü merhaba deyip adını söyledi, onların adını sordu ama Miriam'a bir kez olsun bakmadı.

Boş bira kutuları ve viski şişesi Miriam'ın ayaklarının dibinde sağdan sola savruluyordu. Jez'in ve Lorraine'in sigaralarının altında garip bir koku vardı, tarihi geçmiş süt gibi ekşi bir şeydi. Miriam arabaya neredeyse biner binmez inmek istedi. Bunu yapmamaları gerektiğini, kötü bir fikir olduğunu biliyordu. Bir şey söylemek üzere ağzını açtığı sırada araba çoktan harekete geçmiş, hızını artırmaya başlamıştı. Miriam kapıyı açarsa ne olacağını merak etti. Adam yavaşlar mıydı? Büyük ihtimalle Miriam'ın deli olduğunu düşünürdü. Penceresini açıp sıcak yaz havasını ciğerlerine çekti.

Radyoda romantik bir şarkı çıkınca Jeremy uzanıp kanalı değiştirdi ama Lorraine kolunu tuttu. "Bırak," dedi. "Bu şarkıyı çok seviyorum. Sen sevmiyor musun?" Şarkıyı söylemeye başladı.

*Onunla geçirdiğim zamana üzülmiyorum
Ondan aldıklarımı geri vermeyeceğim.*

Jez onları kasabaya götürmek yerine "cigara içmek" üzere kendi evine götürdü.

“Bizim sigaramız var,” dedi Miriam. Lorrie ve Jez gülme-ye başladılar.

“Bu öyle bir şey değil, Miriam.”

Jez kasabanın birkaç kilometre uzağında derme çatma bir çiftlik evinde yaşıyordu. Ev ıssızlığın ortasına çıkan dolambaçlı, uzun bir yolun sonundaydı, asfalt bahçe kapısına varana kadar gittikçe daralıyor, ardından sona eriyordu. O noktada kendilerini çamurlu bir yolda savrularak ilerlerken bulmuşlardı. Miriam’ın midesi allak bullak olmuştu, altına sıçmaktan korkuyordu. Jez arabadan inip bahçe kapısını açtı.

“Bence buradan girmemiz gerek,” dedi Miriam Lorraine’e telaşlı ve titreyen bir sesle. “Burası çok garip. Adam da çok garip. Hiç hoşuma gitmedi.”

“Bu kadar ödlele olma,” dedi Lorrie.

Jez arabayı garaj yoluna doğru sürüp eski, beyaz Citroën’in yanına park etti. Bu arabayı görünce Miriam’ın yüreği ağzına geldi. Eskiden annesinde böyle bir araba vardı. Orta yaşlı kadınların kullandığı türden bir arabaydı. Adamın annesinin burada olabileceğini düşündü, sonra arabanın lastiklerinin inik, şasesinin yerde yattığını fark etti. Havanın sıcaklığına rağmen titredi.

Arabadan önce Jez, ardından Lorraine indi. Miriam bir an tereddüt etti. Acaba arabada mı kalmalıydı? Lorraine gözlerini kocaman açarak ona baktı. *Haydi!* dedi dudak hareketiyle, eliyle de Miriam’ı çağırırdı.

Miriam arabadan indi ve titreyen bacaklarıyla eve yürüdü. Parlak güneş ışığından gölgeye geçtiği sırada evin yalnızca derme çatma olmadığını, aynı zamanda metruk olduğunu gördü. Üst kattaki odaların pencereleri kırık, alt kattakiler de tahtalarla kapatılmıştı. “Sen burada yaşamıyorsun!” dedi Miriam kızgın bir ses tonuyla. Jez arka-

sına dönüp Miriam'a ilk kez baktığında yüzünde bomboş bir ifade vardı. Tek kelime etmedi. Önüne dönüp Lorraine'i kolundan tuttu. Lorraine başını arkaya çevirerek Miriam'a baktığında Miriam onun da korkuya kapıldığını gördü.

Eve girdiler. İçerisi leş gibiydi. Yerlerde şişeler, plastik torbalar, sigara paketleri vardı. Evi keskin bir bok kokusu sarmıştı ve hayvan boku değildi bu. Miriam eliyle ağzını ve burnunu kapadı. Geri dönmek, dışarıya koşmak istedi ama bir şey onu engelledi; bir şey onu ilerlemeye, adım atmaya, Jez ile Lorraine'in arkasından koridor boyunca yürümeye, merdiveni geçip duvara yaslanmış kırık koltuğa bakılacak olursa bir zamanlar salon olan odaya girmeye zorladı.

Miriam normal davranırsa her şeyin normal *olabileceğini* düşündü. Normal olmaya zorlayabilirdi. Sırf korku filmlerinde bu tür şeyler *yaşanıyor* diye o da aynı şeyleri yaşayacak değildi – tam tersiydi. Korku filmlerinde kızlar başlarına gelecekleri asla tahmin edemezdi. Çok aptallardı.

Çok aptallardı.

CANINI ZOR KURTARAN KIZ

Uyanıyor.

Eklemleri kaskatı kesilmiş, kalçası ağrıyor, gözü görmüyor, nefes alamıyor. Nefes alamıyor! Kıpırdanıyor, kendini yuvarlayıp doğrularak oturuyor, kalbi küt küt atıyor. Adrenalinden başı dönüyor. Burnundan derin bir nefes alıyor. Nefes alabiliyor ama ağzında bir şey var, yumuşak ve ıslak bir şey, ağzını tıkamışlar. Öğürüyor, o şeyi çıkarmaya çalışıyor. Elleri arkasında, debeleniyor, acı içinde tepinip duruyor. En sonunda sağ elini kurtarmayı başarıp ağzındaki paçavrayı çıkarıyor. Bir tişört bu, soluk mavi.

Çok uzak olmayan başka bir odada biri ağlıyor.

(Şu anda buna kafa yoracak durumda değil.)

Ayağa kalkıyor. Sağ gözü açılmıyor. Kirpiklerindeki kurumuş kanı tırnaklarıyla nazikçe kazıyor. Bu biraz işe yarıyor. Gözü biraz olsun aralanıyor. Artık görebiliyor.

Kapı kilitli ama bir pencere var ve kız giriş katında. Pencere ufak ve kız zayıf sayılmaz. Hava pek karanlık değil. Batıya doğru, ufukta bir sığırcık sürüsü bir araya gelip dağılıyor, ardından yeniden toplanıyor. Gökyüzü kuşlarla dolup boşalıyor ve yeniden doluyor. Çok güzel. Kız burada kalırsa, bu noktadan adımını atmazsa, gökyüzünü seyrederse havanın asla kararmayacağını ve adamın ona saldırmayacağını düşünüyor.

Hıçkırıklar daha yüksek sesle yankılanıyor, kız pencere kenarından uzaklaşıyor. Artık kuşları göremiyor.

Kapı gibi pencere de kilitli ama tek cam, kırılabilir. Kırılabilir ama bu sessizce olmaz – adam gelmeden kız dışarı çıkacak zamanı bulabilecek mi? Etini o küçücük pencereden dışarı çıkmaya zorlayabilecek mi? Arkadaşı bunu yapabilirdi. Arkadaşı zayıf, on üç yaşına kadar bale yapmış, kendisinin aksine, arkadaşının vücudu her yöne eğilip bükülebiliyor.

(Şu anda arkadaşını, vücudunun nasıl eğilip büküldüğünü, kırılmadan nereye kadar esneyebileceğini düşünemez.)

Ağlamalar kesiliyor, yeniden başlıyor, bir sesin lütfen, lütfen, dediğini duyabiliyor. Komik olan (komik değil, hiç komik sayılmaz) bunun arkadaşının değil, adamın sesi olması. Yalvarıp yakaran kişi o adam.

13

Laura koltukta uyandığında bütün giysileri üstündeydi, aēzı kurumuştı. Diēer tarafına doēru dönüp kalkarak telefonunu aldı. Cevapsız aramaları vardı: biri Irene’dendi, iki tane tanımadıēı numara vardı, bir tane de babasındandı. Babasının mesajını dinlemek iēin sesli mesajını açtı.

“Laura,” dedi babasına ait olmayan ses, “ben Deidre, Philip’in numarasından arıyorum. Eeee.” Deidre’yla ilgili insana diē gıcırdatan bir sürü can sıkıcı Şeyin arasından biri de garip bir vızıltı sesi ıkardıēı duraksamalı konuşma alışkanlıēıydı, sanki doēru notayı bulabilirse Őarkıya girecek gibi bir hâli vardı. “Mesajını aldık, Laura. Ama biz daha önce baŐın her belaya girdiēinde sana para vermeyeēeēimiz konusunda anlaŐmıŐtık. Kendi başının çaresine bakmayı ērenmen gerek. Eeee. Bildiēin gibi kızım Becky bu yaz evleniyor, o yüzden maddi olarak epey bir külfetin altındayız zaten. nceliklerimizi gözden geēirmeliyiz. Pekâlâ. HoŐça kal, Laura.”

Laura babasının mesajı duyup duymadıēını, Deidre’nın mesajları önce kendisinin dinleyip önemli görmediklerini silip silmediēini merak etti. Durumun bundan ibaret olduēunu umdu; babasının başının belada olduēundan habersiz olması daha az acı verirdi. Onu *arayabilirdi*. Bunu kesin ola-

rak öğrenebilirdi. Ne var ki buna dayanabileceğinden çok emin değildi.

Yüreği ağzında, BBC'nin internet sitesindeki haberlerin arasında Daniel'in cinayetini aradı ama hayal kırıklığına uğradı. Dünden beri hiçbir güncelleme yoktu, polis birçok soruşturma yürütüyordu, tanıklara ortaya çıkma çağrısı yapıyorlardı. Kaç tanık olduğunu, o sabah onu kaç kişinin dudaklarında kanla yedekçi yolunda gördüğünü merak etti.

Irene'e mesaj atarak kendini oyaladı. *Çok çok üzgünüm bazı sorunlar yaşadım ● şimdi gidip alışveriş listendekileri alacağım birazdan görüşürüz ●* Genelde Irene'e yoldayken mesaj atıp alışveriş listesini ister, ona giderken de malzemeleri alırdı ama bu kez parayı önden istemek zorundaydı.

Laura kapıyı çaldığında kapıyı gözüne belli belirsiz bir şekilde tanıdık gelen bir kadın açtı.

"Ah," dedi Laura. "Acaba... Bayan Barnes evde mi? Ben Laura, ben..."

Kadın çoktan arkasına dönüp rahatsız olmuş gibi bir sesle, "Evet, evet, burada, içeri gelsene," dediği için cümlesini bitirmedi. "Görünüşe göre küçük yardımcın geri dönmüş," dediğini duydu kadının.

Laura kafasını salonun kapısından içeri soktu. "Pekâlâ, gangster?" dedi, bunu ne zaman söylese genelde gülen Irene'e bakıp sırtıttı ama bu kez Irene gülmedi. Oldukça endişeli görünüyordu.

"Laura!" diye bağırdı, eğri büğrü küçük ellerini havaya kaldırarak. "Çok endişelendim. *Nerelerdeydin?*"

"Ah, çok üzgünüm dostum." Laura salonun içine girip Irene'i yanağından öptü. "Nasıl bir hafta geçirdiğime *inama*zsin. Hepsini anlatacağım sana ama önce sen nasılsın? Her şey yolunda mı?"

"Arkadaşın geldiğine göre," dedi diğer kadın cam kesigi gibi kırılmış bir sesle, "sanırım ben gitsem iyi olacak. Sana

uyar mı?” diye sordu başını yana doğru eğerek. “Irene?” Laura’nın çok pahalı olduğunu düşündüğü çantasını omzuna asıp kapıdan birkaç alışveriş torbası alarak Laura’ya doğru bir kâğıt uzattı. “Listesi,” dedi Laura’ya baygın gözlerle bakarak. “Sen halledersin, değil mi?”

“Hallederim, evet,” dedi Laura ve yüzünü ekşiten Irene’e baktı.

“Ben çıkıyorum,” dedi kadın ve salondan apar topar çıkıp kapıyı arkasından sertçe kapadı. Laura hemen sonrasında bir kapının daha çarpıldığını duydu.

“Kim *bu* yahu?” diye sordu.

“Carla,” dedi Irene kaşını kaldırarak. “Carla Myerson, arkadaşım Angela’nın kız kardeşi.”

“Pek de sıcakkanlıymış, değil mi?” dedi Laura, Irene’e bakıp göz kırparak.

Irene söylenmeye başladı. “Nedense Carla yanımdayken kendimi hep tepeden bakılıyormuşum gibi hissediyorum ve bunun nedeni uzun boylu olması değil. Benimle aptalmışım gibi konuşuyor. Yaşlı bir aptal. Beni sinir ediyor.” Durup başını nazikçe iki yana salladı. “Ama nezaketi elden bırakmamalıyım. Dünyada en sevdiğim insan o olmayabilir ama korkunç zamanlardan geçti. Önce kız kardeşi öldü sonra yeğeni...”

“Ah, evet,” dedi Laura, gerçekleri bir anda idrak ettiğinde. *Bu yüzden* kadın gözüne tanıdık gelmişti – biraz ona benziyordu. Gözlerinin etrafındaki bir şey, ağzının şekli, konuşurken çenesini hafifçe havaya kaldırması. “Tanrım. Bunu hiç düşünmemiştim. Yani onun teyzesi mi?”

“Doğru,” dedi Irene kaşlarını çatarak. “Yani Daniel’a neler olduğunu duydun, öyle mi?” diye sordu. Laura başını onaylarcasına salladı.

“Evet, evet, öyle de denebilir.”

“Televizyonlar bu haberle çalkalanıyor, değil mi? Ve bunu yapanı da yakalayamadılar...”

“Daha çok erken herhalde,” dedi Laura. Irene’e bakmayı bırakıp kadının verdiği listeye minnet dolu gözlerini dikip kaşlarını çattı. “Bu senin listen mi? Bunu o mu yazdı?”

Irene başını onaylarcasına salladı. “Ah, evet, ihtiyacım olan şeyleri düşünmemi bekleyecek sabrı olmadığı için mutfağa gidip dolaplarıma bakarak bu sonuca ulaştı.”

Laura gözlerini devirdi. “Müsli mi? Sen müsli sevmezsin ki, çıtır fındıklı mısır gevreği seversin.”

“Söyledim ona,” dedi Irene, “ama beni dinlemedi.”

“Yabani pirinç mi? *Tanrım...*” Laura, listeyi yırtıp parçaları konfeti gibi havaya fırlattı. “Evet, yapman gereken şeylerden biri de aklına bir şey geldiğinde telefonuna kaydetmek...”

“Ah, ben o şeylerle yazı yazamıyorum, her şey çok küçük ve gözlükle bile neler olup bittiğini göremiyorum. O lanet şey hep yazdıklarımı bana sormadan değiştiriyor, o yüzden saçma sapan şeyler yazılmış oluyor.”

“Hayır, hayır,” diye karşı çıktı Laura, “herhangi bir şey yazmana gerek yok. Ben hep kaydediyorum. Hafızam berbat olduğu için aklıma yapmam ya da satın almam falan gereken bir şey gelir gelmez sesli kayıt özelliğini kullanıyorum. Böylece yazmana gerek yok, sadece konuşuyorsun.”

Irene başını iki yana salladı. “Ah, hayır, hiç sanmıyorum. Nasıl çalıştığını hiç bilmiyorum. Telefonumda öyle bir özellik olup olmadığını bile bilmiyorum.”

“Kesin vardır.” Laura, Irene’in telefonunu alıp ekranı kaydıldı. Sesli kayıt uygulamasını bulup üstüne tıkladı. “ıtır fındıklı mısır gevreği,” dedi yüksek sesle. “Yapış yapış müsli değil.” Irene’e bakıp göz kırptı. “Sonra, bak, bir daha alabilirsin.” *ıtır fındıklı mısır gevreği. Yapış yapış müsli değil,* diye tekrarladı telefon aynı tonlamayla.

“Ah, kolaymış.” Irene güldü. “Bir daha gösterebilirsen.”

Yeni bir liste oluşturduktan sonra Irene, Laura’ya alışveriş için cüzdanından yirmi pound almasını söyledi. Irene siparişlerini getirmesi için harcadığı zaman karşılığında beş pound ödüyordu ve bu işlem genelde on beş dakikasını aldığı için bu cömert bir ödemeydi ama bu kez Laura kendine iki yirmilik araklamıştı. Markette on dört pound harcıyıp gerisini cebine koydu ve eve dönerken fişi kaybetti.

Aldıklarını yerleştirirken Irene’e yaşadıklarını anlatmaya başladı – anahtarını nasıl kaybettiğini, evine nasıl girmek zorunda kaldığını, kolunu nasıl kanattığını ve en önemlisi de işini nasıl kaybettiğini birer birer anlattı. Daniel ile ilgili kısmı atlamıştı. Irene bunu duymak istemiyordu, seks yaptıklarını, tartıştıklarını ve tutuklandığını duymak istemiyordu.

“Daha önce gelemediğim için çok üzgünüm,” dedi Laura, her şeyi yerli yerine koyması bittikten, ikisine de birer fincan çay hazırladıktan ve bir tabağa çikolatalı bisküvi koyduktan sonra. “Kafam allak bullaktı, anlıyor musun?” Irene en sevdiği berjerde otururken Laura da pencerenin altındaki radyatöre yaslanıp bacaklarını öne doğru uzatmıştı. “Niyetim seni yüzüstü bırakmak değildi.”

“Ah, Laura.” Irene başını iki yana salladı. “Beni yüzüstü falan bırakmadın, sadece senin için endişelendim. Bir daha böyle bir şey olursa bana haber ver. Belki sana bir yardımım dokunur.”

Laura arakladığı parayı düşünüp kendinden nefret etti. Geri vermeliydi. Irene’in cüzdanına gizli gizli geri koyup doğrudan, normal bir insanın yapacağı gibi borç istemeliydi. Yardım için, tıpkı kendisinin de söylediği gibi. Ama artık çok geçti, değil mi? Irene’in çantası berjerinin hemen

yanındaydı, parayı şu anda geri koyamazdı, Irene fark etmeden bunu yapabilmesinin yolu yoktu. Hem zaten yardım istemesi için uygun bir zaman olduysa da bu zaman birkaç saniye önce, Irene teklif ettiğinde geçip gitmişti. Bir süre daha kalıp bir fincan çay daha içti ve birkaç bisküvi daha yedi ama aslında iştahı yoktu; sahtekârlığı içini zehirleyip midesini altüst etmişti.

Müsaadesini isteyip evden ayrıldı.

Dışarıdayken üç numaralı kapının –Irene’in yan komşusu Angela Sutherland’ın evinin– hafifçe aralık olduğunu fark etti. Kapıyı nazikçe itip açtı. İçeri baktığında Carla Sutherland’ın paltosunun tırabzanda, pahalı çantasının tırabzan babasında asılı olduğunu gördü. Diğer çantalar, alış-veriş çantasıyla heybesi yerdeydi. Açık kapıdan girer girmez ulaşılabilecek bir mesafedelerdi! Lanet olası zenginler. Bazen kendileri kaşınıyorlardı.

Evine döndüğünde heybesinin içindekileri salonda yere boşalttı, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu, eski püskü atkı, düzgün ama eski Yves St. Laurent ceketle birlikte iki tane de ufak deri kutu yuvarlanarak yere düştü. Mor renkli ilk kutuyu alıp açtı: Yakuta benzeyen kocaman taşlı bir altın yüzüktü bu. Birazcık daha büyük olan kahverengi deri kutuda Aziz Christopher madalyonu vardı, o da altındı ve arkasına 24 Mart 2000 tarihiyle birlikte BTM harfleri kazınmıştı. Vaftiz hediyesi miydi acaba? Daniel’in olamazdı, harfler başkaydı. Başka bir çocuğun olmalıydı. Kutuyu kapadı. Harf kazımaları çok yazık olmuş, diye düşündü, madalyanın satılma şansını düşürmüş. Ama yüzük gerçekse iyi bir fiyata gidebilirdi.

Ne pislik bir insandı.

Mutfakta ceplerini boşaltıp üstündeki bütün parayı say-

dı, otuz dokuz pound elli penisi vardı ve bunun yirmi altısını arkadaşı Irene'den çalmıştı.

Nasıl da yalan ve hırsızlıkla dolu aşağılık bir hayattı bu böyle.

Laura telefonundan, kira yardımıyla ilgili sosyal konut yetkilisiyle görüşmesi gerektiğini, apartman görevlisiyle su ısıtıcı hakkında görüşmesi (yeniden) gerektiğini ve doktorun muayenehanesindeki hemşireyi arayıp reçetesini yenilemesi gerektiğini, süt, peynir, ekmek ve tampon falan alması gerektiğini hatırlatan kendi sesini dinledi.

Kaydı durdurdu, yapması gereken onca işi şöyle bir gözünde canlandırdığında ve önüne şimdiden çıkmaya başlayan engelleri düşündüğünde yorgun düşmüştü. Sohbet ettiği oğlanlarla, ne zamandır ilişkisini ilerletmeye çalıştığı ama artık ne ilgisinin ne enerjisinin kaldığı kişilerle olan mesajlarının arasında hızlıca gezindi. Sesli mesajlarını dinlediğinde bir tanesinin sigorta pazarlamacılarından olduğunu gördü, diğeri de psikologundandı.

İki randevuyu kaçırdın, Laura, bir sonraki randevuya da gelmezsen maalesef sana hizmet vermeyi bırakmak zorunda kalacağız, anlıyor musun? Bunu yapmak istemiyorum çünkü bence çok güzel bir ilerleme kaydediyoruz, artık daha dengeli bir insan oldun ve bunca çabanın çöpe gitmesini istemeyiz, değil mi? Pazartesi günü öğleden sonra seni bekliyorum. Gelemeyeceksen lütfen bugün yeni bir randevu için beni ara.

Laura sandalyesinde öne doğru kaydı. Parmak uçlarıyla kafa derisine nazikçe masaj yaptı, gözlerini sımsıkı kapadığında gözkapaklarının altından gözyaşları elmacık kemiklerine doğru süzüldü. *Dur, dur, dur,* dedi sessizce kendine. *Keşke durabilse...*

Çatal olayından sonra psikoloğa gitmesi önerilmişti. Psikolog ufacık yüzlü, kocaman gözlü, yeterince tatlı bir

kadındı ve Laura'ya bir orman yaratığını hatırlatıyordu. Laura'ya *tepki vermeyi bırakmasını* söylemişti. "Bütün hayatını silahlı bir çatışma hâlinde geçiriyor gibisin, Laura. Bir krizden diğerine atlıyorsun, bu yüzden yapmamız gereken şey tepki örüntünü kırmanın bir yolunu bulmak, strateji geliştirip geliştiremeyeceğimizi görmemiz gerek..."

Psikologlar strateji geliştirmeye hep çok heveslilerdi: Olumsuz hislerini dışarı vurmasını, saldırıya geçmesini, kontrolünü kaybetmesini engellemek amaçlı stratejiler. Durup düşünmesini sağlamak, yanlış davranış biçimini seçmesini engellemek için. *Senin sorunun ne, biliyor musun, Laura? Kötü seçimler yapıyorsun.*

Muhtemelen öyleydi ama bu tek taraflı bir bakış açısı değil miydi? Başka bir açıdan bakılsa, sen sorununu biliyorsun, Laura, denirdi. On yaşındayken sana araba çarptı ve başını asfalta vurdun, kafatasında kırıklar oluştu, leğen kemiğin kırıldı, distal uylukta bileşik kırıklar vardı, travmatik beyin hasarı aldın, on iki gün komada ve üç ay hastanede kaldın, bir dizi acı verici ameliyata girdin, konuşmayı yeniden öğrenmen gerekti. Ah, en önemlisi de hastane yatağında hareketsiz yatarken dünyada en çok sevdiğin, seni sevmesi ve koruması gereken insanın ihanetine uğradın. Fazla alıngan olman şaşırılacak bir şey mi? Ya sinirli olman?

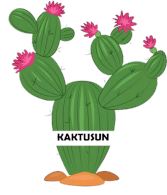
CANINI ZOR KURTARAN KIZ

Kızın yüzünde, gülümseme olması gereken yerde sorgulayan bir ifade var: Peki, şimdi nereye gidiyoruz? Şimdi gülümsemenin olması gereken bir yer yok çünkü artık kız gülümsüyor ve adam sinirli değil, adam nasıl olacağını merak ediyor, kızın arkada oturan arkadaşının orada olmamasını diliyor ama o kıza bakmazsa, onu düşünmezse sorun yok.

Adam kızın arkadaşının ona bakışını beğenmiyor. Bakışları ona çoktan unutmuş olması gereken ama unutamadığı annesini hatırlatıyor. Annesi de çirkin bir kadındı, çocukken köpek ısırmıştı ve o zamandan beri bu konuda dırđır ederdi, ağzında yara vardı, sürekli küçümseyen bir havayla dudak büküyor gibi görünüyordu ki zaten genel tavrı da buydu.

Hem içi hem dışı yaralıydı, oğluna ya da babasına sürekli bağırp çağırıyor, onun da kendisi gibi sefil olmasını istiyor, gülmesine, oyun oynamasına ya da mutlu olmasına hiç tahammül edemiyordu.

İşte şimdi yine annesini düşünüyor. Neden aklından hiç çıkmıyor? Diğerinin suçu bu, değil mi, arkada oturan çirkin kızın suçu, aklına annesini düşürüyor, her türlü şeyi yaparken, araba kullanırken, uyumaya çalışırken, televizyon seyrederken, kızlarla birlikteyken annesini düşünüyor ama en kötüsü sanki damarlarında yeterince kan akımıyormuş gibi bomboş hissettirmesi. Hiçbir şey yapamıyormuş gibi hissettiriyor. Hiçbir şey göremiyor, kırmızı dışında.

14

Irene, Laura konusunda çok endişeliydi. Mutfakta kızarmış ekmeğinin üstüne koymak üzere önceden pişirilmiş kuru fasulyeleri tavada ısıtırken (Carla görse bunu hiç onaylamazdı) iyi olup olmadığını öğrenmek için ona telefon etmeyi düşündü. Laura iyi olduğunu söylemişti (“Çok iyiyim! Sen de biliyorsun!”) ama biraz dalgın ve kaygılı bir hâli vardı. Elbette daha yeni işten çıkarıldığı için endişelenmesi normaldi, değil mi? Ama sanki daha fazlası vardı. Bugün Laura Irene’in yanındayken daha önce hiç fark etmediği şekilde huzursuzdu.

Onu tanıyalı çok olmamıştı. Yalnızca birkaç aydır birbirlerinin hayatlarındaydılar ama Irene kızı çok kısa süre içinde kanıksamıştı. Öyle korkunç derecede saf ve korunmasız bir yanı vardı ki Irene onun için korkuyordu. Böyle bir insan dünyanın sunduğu felaketler karşısında fazlasıyla kırılgan olabilirdi. Irene bu kırılgan kıza güvenmişti çünkü Angela’nın yokluğunda yapayalnız kalmıştı. Elbette Laura’yı Angela’nın yerine koymasının tehlikeli olduğunu farkındaydı.

Bu iki kadın birbirine benziyordu: ikisi de komikti, nazikti ve fark edilir şekilde hassastı. Irene’in bakış açısına göre, hem Angela hem de Laura’nın en iyi tarafı önyargılı olmamalarıydı. Laura, Irene’in cep telefonundaki yeni bir

uygulamayı nasıl kullanacağını öğrenemeyeceği önyargısına sahip değildi; Angela, Irene'in Sally Rooney'nin kitaplarına ilgi duymayacağı önyargısına sahip değildi. İkisi de Irene'in pis şakalara gülmeyeceği önyargısına sahip değildi (komikse gülerdi). Fiziksel olarak yetersiz olduğu, dar görüşlü olduğu ya da dünyaya karşı ilgisiz olduğu önyargısına sahip değillerdi. Onu Carla'nın gördüğü gibi işgüzar, yaşlı bir aptal olarak görmemişlerdi.

Irene seksen yaşındaydı ama hiç öyle hissetmiyordu. Bunun nedeni, ayak bileğini burkmuş olmasına rağmen hayat dolu ve bakımlı olması değildi, insanın kendini seksen yaşında hissetmesi imkânsızdı. Kimse kendini seksenlik gibi hissetmezdi. Irene muhtemelen otuz beş yaş civarında hissediyordu. Belki de kırk. Hissi güzel bir yaştı kırk, değil mi? O yaşlarda insan kim olduğunun farkına varıyordu. Artık uçarı ya da istikrarsız olunmuyordu ama henüz sertleşmenin ve huysuzlaşmanın zamanı da gelmemişti.

Gerçek şu ki, içinizde birtakım fırtınalar kopuyordu ve sizi uzun zamandır tanıyan insanlar muhtemelen sizi böyle kabul etmeye devam etse de yaşınızın getirdiği kırılğanlıkları görmeyip sizi içinizde kopan fırtınalarla kabul edecek yeni insanların sayısı sınırlıydı.

Irene'in etrafında artık onu uzun zamandır tanıyan pek insan kalmamıştı. Hem onun hem de William'ın hemen hemen bütün eski arkadaşları çocuklarına ya da torunlarına yakın olmak için şehirden taşınmıştı ve birçoğu bunu yıllar önce yapmıştı. O zamanlar Irene bunu kafasına pek takmamıştı çünkü hayatında William olduğu sürece kendini hiç yalnız hissetmiyordu. Altı yıl önce parlak bir mart sabahında, William gazete almak üzere dışarı çıktı ve bir daha eve dönmedi; gazete bayiiinin önünde kalp krizinden ölüvermişti. Irene onun domuz gibi sağlıklı olduğunu, sonsuza kadar yaşayacağını zannediyordu; ilk başta şoktan öleceğini

sandı ama sonra şokun etkisi geçti ve yerini keder aldı, bu daha da kötüydü.

Kapı kapandı ve Irene olduğu yerde sıçradı. Ses yan evin kapısından gelmişti. Irene sertçe kapanan sokak kapısının kendine has sesine çok alışkındı. Zar zor ayağa kalkıp uzanarak pencereden baktı ama kimse yoktu. Büyük ihtimalle Carla yine bir şeyler yapıyordu. Angela öleli iki ay olmuştu ve Carla iki günde bir eve gelmeye devam ediyor, “evi düzenlediğini” söylüyordu ama Irene düzenleyecek ne olduğunu merak ediyordu; Angela’nın pek eşyası yoktu. Carla da Angela da zenginlikten gelmişlerdi ama Carla, her nasılsa daha çok almış gibiydi. Angela’nın hâlâ bir evi vardı ama başka da bir şey yoktu. Serbest editörlük ve metin yazarlığı yaparak kıt kanaat geçiniyordu. Genç yaşta çocuk sahibi olmuştu ve kilit noktası da buydu; çocuğunun babası üniversitedeki hocalarından biriydi. Mutsuz bir ilişkinin ardından beklenmedik bir gebelik gelmişti ve Angela’nın hayatı allak bullak olmuştu. Irene, Angela’nın çok zor zamanlar geçirdiğini, maddi sorunlarla, çocuğunu yetiştirmekle ve başına gelen tüm talihsizliklerle çok boğuştuğunu biliyordu.

İnsanlar çocuksuz hayatın pek bir şeye benzemediği önyargısını taşırlardı ama yanılıyorlardı. Irene ve William çocuk istemişlerdi. Olmamıştı ama Irene’in yine de muhteşem bir hayat yaşamıştı. Onu seven bir kocası vardı, bir diş hekiminin muayenehanesindeki sekreterlik işini umduğundan çok fazla sevmişti, ayrıca Kızıl Haç’ta da gönüllü olarak çalışmıştı. Tiyatroya gidiyor, tatillerini İtalya’da geçiriyordu. Bunun neresi yanlıştı? Dürüst olmak gerekirse, bunu biraz daha sürdürebilirdi. İnsanların düşündüklerinin aksine, henüz işi bitmemişti; ölümün bekleme odasında falan değildi. Ravello’daki Villa Cimbrone’yi, *Yetenekli*

Bay Ripley'nin çekildiği Positano'yu gezmek istiyordu. Ah, bir de Pompeii'yi tabii!

Irene bir gazetedeki makalede dünyadaki en mutlu insanların evlenmemiş, çocuksuz kadınlar olduğunu okumuştı. Nedenini anlayabiliyordu, böylesi bir özgürlüğe, kimseden sorumlu olmamaya, kafasına göre yaşamaya dair söylenecek çok şey vardı. Bir kere âşık olduğunuz zaman hiçbir zaman gerçekten özgür olamıyordunuz. İş işten geçmiş oluyordu.

William öldükten sonra Irene karamsarlığa kapıldı. Günümüzde buna depresyon diyorlardı ama onun gençliğinde yalnızca karamsarlık denirdi. Irene bunu karabasan olarak adlandırıyordu. Genç bir kadinken de bu karabasanlar onu sık sık ziyaret ederdi. Bazen yataklara düşerdi, bazen de buna boyun eğmezdi. Karabasanlar aniden belirirdi, bazen buna sebep bir keder olurdu (üçüncü ve son düşük yaşadığı zamanki gibi) ama bazen de en parlak günün ortasında hiç habersiz üstüne çöküverirdi. Her zaman kuyruğu dik tutar, mücadeleyi asla bırakmazdı çünkü William buna izin vermezdi. William onu her zaman kurtarmıştı. O öldükten sonra hayatına mucizevi bir şekilde Angela girdi.

William 2012'de öldüğünde, Noel tatili Irene'e doğru çaktırmadan yaklaşıyordu. Dükkân raflarında yavaş yavaş beliren süslemeleri ve bayramlık yiyecekleri bir şekilde görmezden gelmeyi başarmıştı, can sıkıcı müziğe karşı kulaklarını kapamıştı. Sonra birden havaya dondurucu bir soğuk hâkim oldu. Aylardan aralıktı ve yolda gördüğü insanlar çam ağacı taşımakla meşguldü.

Irene, biri kocasıyla Edinburgh'a taşınan arkadaşı Jen'den, biri de başka yer yokmuş gibi Birmingham'da yaşayan pek tanımadığı kuzeninden olmak üzere iki davet almıştı ama

hepsini hiç tereddüt etmeden reddetmişti. Noel'de yolculuk etmeyi gözünün yemediğini söylemişti ve bu epey doğrudu da ama evde kalması gerektiğini hissetmesinin asıl nedeni, bu yıl Noel'i tek başına geçirmezse, gelecek yılın William'sız geçireceği ilk Noel olmasıydı. Hayatının sonuna kadar geçireceği bütün Noeller William'sız olacaktı. İlkini bir an önce yaşamanın en iyisi olduğuna karar verdi.

Bu tür konularda çok hassas olan Angela, Irene'in en azından Noel arifesinde ona gelmesini söyledi. "Daniel ile Delhi Grill'den körili yemekler söyleyeceğiz," dedi. "Leziz kuzu pizola. Bize katılmaz mısın?"

Irene, bunun harika bir fikir olduğunu söyledi. 24 Aralık'ta, öğleden sonra saçlarını yaptırmak, tırnaklarına oje sürdürmek ve Angela'ya *Kehribar Gözlü Tavşan* kitabı ve Daniel'a da sanat malzemeleri alabilmesi için hediye çeki gibi ufak tefek hediyeler almak üzere dışarı çıktı.

Eve döndüğünde daha aldıklarını yerine koyacak zaman bile bulamadan çok tuhaf bir ses duydu. Bir inleme, hatta neredeyse böğürme sesiydi bu. Bu garip, hayvani ses keskin bir şekilde başka bir ses tarafından bölündü: Bir cam ya da porselen kırılmıştı. Sonra birileri bağırdı. "Seninle başa çıkamıyorum! Saat öğlenin dördü ve şu hâline bak! Şu hâline bak. Tanrım!" Daniel'ın sesi yüksek ve boğuktu, sabrı taşmış birinin sesiydi bu; Angela'nın sesiyle ilgisi yoktu. "Çık dışarı!" diye bağıırıyordu kadın. "Çık dışarı, seni... seni piç. Tanrım, keşke—"

"Ne? Keşke ne? Devam et! Söyle şunu! Ne keşke?"

"Keşke hiç doğmasaydın."

Irene merdivenden paldır küldür inen birinin sesini duydu, ardından sokak kapısı öyle sert çarpıldı ki bütün teras titrer gibi oldu. Pencereden Daniel'ın bir hışımla geçip gidişini izledi, yüzü sinirden morarmıştı, ellerini iki yanında yumruk yapıp sıkmıştı. Angela birkaç dakika sonra so-

kağı fırladı, sarhoşluktan ayakta duramıyordu. Irene onu ayağı kaldırmak için dışarı çıkmak zorunda kaldı. Bir şekilde, uzun uzun teselli edip dil döktükten, önce nazikçe, ardından pek de nazik sayılmayacak şekilde onu ikna etmeye çalıştıktan sonra Angela nihayet içeri girip yatağına çıktı.

Bu esnada konuşuyor, kendi kendine söyleniyordu ama söyledikleri ara sıra neredeyse hiç duyulmuyordu. Ama Irene'in duyduğu bir şey vardı: "Herkes bana ondan kurtulmamı söylemişti ama onları dinlemedim. Dinlemedim. Ah, Irene, keşke senin kadar şanslı olsaydım."

"Şanslı olmak mı?" dedi Irene.

"Kısır olduğun için."

Irene bir daha Angela'yı gördüğünde Noel ertesi idi. Angela elinde bir kitap (Shirley Jackson hikâyelerinin derlemesiydi) ve bir kutu çikolatayla çıkagelip kaçırdıkları akşam yemeğı için özür diledi. "Çok üzgünüm, Irene," dedi. "Kendimi berbat hissediyorum, berbat, ama... ama işte Daniel ile tartıştık..."

Düşmesi ve düştükten sonra neler söylediğıyle ilgili bir şey hatırlamıyor gibiydi. Irene hâlâ sinirliydi, Angela'nın söylediklerini bir bir sıralamak, ne kadar incindiğini anlatmak istiyordu. Angela, Irene'in yüzündeki ifadeyi okuyup bir şeyleri hatırlamış olacak ki yüzü aniden kıpkırmızı kesildi, utanmış gibi bir hâli vardı, "Sorun bende değil, içkide," dedi. Acı dolu kısa bir nefes verdi. "Bunun bir mazeret olmadığını biliyorum." Bir an durup cevap bekledi ama o cevap gelmeyince bir adım öne atıp Irene'i nazikçe yanağından öptü. Sonra arkasına dönüp kapıya doğru yürüdü. "Doğduklarında," dedi eli kapı kolunun üstünde, "onlara sarılıyorsun ve pasparlak bir gelecek hayal ediyorsun. Para, başarı ya da şöhret gibi şeyler değil, mutluluk hayal ediyorsun. Mutluluk! Onların mutluluğı için bütün dünyayı yakabilirim diyorsun."

Carla'nın kafası karışıkta, Angela'nın ocağın yanındaki tezgâhta duran eski püskü su ısıtıcısı dışında bomboş olan mutfağında öylece dikiliyordu. Cep telefonu çalışıyordu; çalmaya da devam edip durdu. Zahmet edip bakmadı bile – arayan ya Theo ya da polis olmalıydı, ikisiyle de konuşacak durumda değildi. İlânı ilkbaharın sonlarına doğru, ev satışları zirveye tırmandığında verebilmek için evi gezmek üzere gün belirlemek isteyen emlakçıyla zaten konuşmuştu. Bir sohbe dahil olma eylemini –ister emlakçıyla ister yan komşu Irene ile olsun– yorucu buluyordu.

Lavabonun üstündeki dolapları açıp yeniden kapadı, aşağıyı kontrol etti. Dolaplar boştu. Boş olduklarını biliyordu. Hepsini boşaltmıştı. Ne halt ediyordu böyle? Bir şey arıyordu. Neydi o? Telefonu mu? Hayır, cebindeydi. Alışveriş çantası! Alışveriş çantasını nereye koymuştu?

Mutfaktan koridora çıktığında sokak kapısını açık bıraktığını fark etti. Tanrım. Gerçekten aklını kaçıyordu. Kapıyı sağlam bir tekmeyle iterek sertçe kapadı. Arkasına döndü, amaçsız bir şekilde dikilip bir resmin hayaletinin asılı olduğu mutfak kapısının hemen yanındaki duvara baktı. Eskiden orada ne asılıydı? Hatırlayamıyordu. Önemi var mıydı? Ne yapıyordu böyle? Buraya niye gelmişti?

Bu unutkanlık yeniydi. Uykusuzluktan ileri geldiğini tahmin ediyordu, bunu işkence yöntemi olarak kullanmalarının bir nedeni vardı, insanın bütün kapasitesini yok ediyordu. Ben doğduktan hemen sonraki bu duyguyu belli belirsiz hatırlıyordu. Gerçi o zaman kafa karışıklığı neşeyle doluydu, kafanın güzel olması gibiydi. Sakinleştirici almak gibiydi. Ya da suyun altında tutulmak. Bu sonuncusu aslında Ben öldükten sonrası için geçerliydi.

Carla yeniden mutfağa girip lavaboda önünde durarak yola baktı; eğilip başını cama dayadı ve o anda gördüğü kız –Irene’in evinde karşılaştığı kızdı bu– birden görüş açısından kayboluverdi. Tuhaf bir şekilde topallayarak yürüyordu. Kızda bir tuhafılık vardı. Bir sinsilik. Güzeldi ama keskin dişliydi. Cinsel açıdan elde edilebilirdi. Carla’nın aklına birkaç yıl önce gazetelerin çarşaf çarşaf yazdığı, arkadaşını öldüren ya da öldürmeyen o genç kadını getirmişti. Fransa’da mı olmuştu, neydi? Yok, İtalya’daydı. Perugia’da. Tanrım, şu anda *niye* bunun hakkında düşünüyordu ki? Bu kız hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu – aslında bildiği tek şey, boş zamanlarında alışverişlerine yardım etmek için yaşlı kadınları ziyaret etmesiydi. Ve şimdi Carla, kızı Manson ailesinin bir üyesiymiş gibi görüyordu.

Cebindeki telefon yeniden çaldı, sinirli bir sinek reçelin içine düştü ve Carla dişlerini gıcırdattı. Aramayı yok saydı. Çay, diye düşündü. Bir fincan çay içeceğim. İçine de bir sürü şeker atacağım. Yeniden mutfağa girip su ısıtıcısını çalıştırdı. Lavabonun üstündeki dolabı açtı. Hâlâ boştu. Ah, *Tanrı aşkına*.

Carla su ısıtıcısını yeniden kapatıp yavaşça üst kata çıktı; bitkin hissediyordu, bacakları kurşun gibi ağırlaşmıştı. En üst basamağa geldiğinde durdu, arkasına dönüp oturdu ve sokak kapısına kadar giden basamaklara, bir zamanlar ufak

bir İran halısının bulunduğu radyatörün yanındaki boşluğa baktı. Hemen yanında, en üst basamaktaki halıda delik vardı. Carla parmağını bu iki-üç santimlik düzgün yırtık boyunca dolaştırarak deliği kurcaladı. Burnunun ucundan bir gözyaşı damladı. Eskimiş ve yırtılmış, Angie, diye düşündü. Bu bizim özetimiz gibi.

Yüzünü silip ayağa kalktı, doğrudan evin arka tarafında bulunan Daniel'ın eski odasına girdi, içeride tek kişilik eski yatak ve ev boşaltma firmasının almayı reddettiği kapısı sallanan gardirop dışında hiçbir şey yoktu. Elindeki not defterini gardiropun en altındaki kâğıt yığınının üstüne koyup kapıyı mümkün olduğu kadar kapadı. Sonra cebindeki köpek tasmaını çıkarıp paltosunu omuzlarına attı. Yatak odasının kapısını kapayıp tasmanın deri ucunu paltosunun kancasına dolayarak iyice sıktı. Tasmayı orada bırakıp kapıyı yeniden açtı ve Angela'nın odasına giden koridorda parmak uçlarını alçı kaplamada gezdirerek hiç acele etmeden yavaşça yürüdü.

Angela, Daniel'ı yatılı okula gönderdikten sonra Carla eve daha az gelir olmuştu, ta ki günün birinde ayağını tamamen kesene kadar. Bunun bir nedeni yoktu – ya da tek bir nedeni yoktu, yalnızca artık buna daha fazla göğüs geremeyeceğini anlamıştı. Sahte yoga sona ermişti.

Aradan yıllar geçti. Sonra bir gece, Ben'in ölümünden altı-yedi yıl sonra, Carla çalan telefonla uyandı, gece yarısını geçmişti, çalan telefonların insanı dehşete düşürdüğü bir saatti. Cevap vermek, kimyasalların yardımıyla daldığı uykunun sersemliğini üstünden atmak için bir süre bekledi.

“Carla Myerson ile görüşebilir miyim?” dedi bir kadın.

Carla'nın kalbi sıkıştı –Theo İtalya'daydı, Umbria döneminden kalma uzakta kalan bir çiftlik evine kapanıp yazma-

ya çalışıyordu— ve insanlar orada çok kötü araba kullanıyordu. *Theo* da orada çok kötü araba kullanıyordu, sanki onlar gibi davranması gerektiğini hissediyordu.

“Bayan Myerson, Holborn polis merkezine gelmeniz mümkün mü acaba? Hayır, hayır, her şey yolunda ama... kız kardeşiniz Bayan Angela Sutherland burada. Evet, bir şeyi yok, yalnızca... biraz içmiş ve başı belaya girmiş, birinin gelip onu alması gerek. Siz gelebilir misiniz acaba?”

Carla taksi çağırıp üstüne hızla bir şeyler geçirdikten sonra tökezleyerek Londra’nın dondurucu yağmurunun içine daldı. Korkmalı mıydı, yoksa öfkelenmeli miydi bilmiyordu.

Polis merkezi sessizdi ve epey aydınlatılmıştı. Bekleme salonunda bir kadın tek başına oturmuş kendi kendine usulca, “Ben yalnızca onu görmek istedim, iyi olduğunu bilmek istedim,” diyerek ağlıyordu.

Resepsiyondaki kadın, ki muhtemelen onu arayan kadındı, Carla’ya bakıp başını onaylarcasına salladı. “Aile içi şiddet,” dedi ağlayan kadını işaret ederek. “Adam buna vurmuş, kadın bizi aradı, sonra da aslında adamın ceza almasını istemediğine karar verdi.” Gözlerini devirdi. “Sizin için ne yapabilirim acaba?”

“Angela Sutherland’ı almaya geldim. Kız kardeşim kendisi. Bana burada olduğunu söylediler.”

Kadın bilgisayarının ekranını kontrol edip başını onaylarcasına salladıktan sonra masasının arkasında bulunan odadan birine seslendi. “Bayan Sutherland’ı getirebilir misin, John? Evet, kız kardeşi burada.” Yeniden Carla’ya döndü. “Çok içmiş ve taksi durağında olay çıkarmış.”

“Olay mı çıkarmış?”

Kadın yeniden başını onaylarcasına salladı. “Kuyruktaki bir adamı taciz etmiş, herkesin dediğine göre adam bunu

hak etmiş ama yine de kız kardeşiniz aşırı bir yaygara koparmış ve müdahale etmeye çalışan bir taksi şoförünü de fena hâlde paylamış. Adam yardım çağırmış, bizden iki polis olay yerine gittiğinde onlara da ağzına geleni söylemiş.”

“Tanrım.” Carla dehşete kapılmıştı. “Tanrım, çok üzgünüm. Kardeşim... Daha önce hiç böyle davrandığımı duymadım, öyle biri değildir... genelde oldukça medenidir.”

Kadın gülümsedi. “Ah, pekâlâ, içki komik şeylere neden olabiliyor, öyle değil mi? Moralinizi yerine getirir mi bilmem ama kendinden epey utanmış durumda. Ceza da almadı, o yüzden pek de bir şey yapmış sayılmaz.” Sesini alçaltıp öne doğru eğildi. “Dürüst olmam gerekirse, bence biraz korkmuş.”

Carla’nın o geceden aklında kalan baskın anılar aynı zamanda utanç doluydu. Gecenin köründe taşkınlık çıkaran sarhoş kardeşini alması için aranmanın utancı, kardeşinin Carla’nın yokluğunda ne hâle geldiğini görmenin utancının yanında devede kulak kalmıştı. Bir deri bir kemikti, gözleri çökmüş, pürüzsüz yanaklarında örümcek ağı gibi damarlar belirmiş ve omuzları düşmüştü.

“Angela!”

“Çok üzgünüm, Carla,” dedi, başını kaldıramıyordu, sesi bir fısıltı kadardı. “Çok üzgünüm, ne yaptığımı hatırlamıyorum bile. İnsanlara bağırıp çağırdığımı, küftettiğimi söylediler. Hiç hatırlamıyorum.”

Siyah bir taksinin arka koltuğuna oturup Angela’nın evinin yolunu tuttular. İkisinin de ağzını bıçak açmıyordu ama Carla kolunu kız kardeşinin kemikli omuzlarına atıp ona sokulmuştu. Bu his onu yeniden utanca boğdu: Bir çocuğa sarılmak gibiydi bu, kız kardeşi küçük, coşkulu ve komik bir kızken ona sarıldığı gibi sarılmıştı. Sinir bozucuydu. Sanki üstünden yüzlerce yıl geçmişti. Onu sevmesinin,

birbirlerinin en yakın arkadaşı olmalarının üstünden sanki yüzlerce yıl geçmişti. Carla ağlamaya başladı.

Hayward's Place'e vardıklarında hâlâ ağlıyordu. Parayı taksi şoförüne uzatırken ağladı, kız kardeşinin arkasından evin kapısına doğru yürürken ağladı, rutubet ve kül kokulu evin karmaşasına girdiğinde ağladı.

"Lütfen kes şunu," dedi Angela üst kata çıkarken. "Lütfen, Tanrı aşkına, kes şunu."

Carla, Angela'nın banyo yapmak için suyu açtığını duydu. Çay hazırladı, buzdolabında süt yoktu, buzdolabında eski bir peynirle açık bir şişe beyaz şarap dışında hiçbir şey yoktu. İki fincan çayı üst kata çıkarıp kız kardeşi banyo yaparken klozete oturdu.

"Sarhoş olmak istemedim," dedi Angela. Küvette oturuyor, kanlı dizlerine banyo lifiyle hafifçe dokunuyordu. Carla kürekkemiklerinin hareket ettiğini gördü, derisini yırtıp dışarı fırlayacaklarmış gibi görünüyordu. "İki kadeh içtim, belki de üç. Sonrasında da pub'da bir şeyler içtim. İşle ilgiliydi. Sanırım kimse beni görmedi. Taksi kuyruğunda. Tanrım, umarım kimse beni görmemiştir. Her şey bir anda oldu. İlk önce iyiydim, sonra bir nevi... *kendime geldim* ve o adam tepemde dikilmiş, bana sarhoş diyordu..."

Taksi kuyruğunda olduğunu hatırlamadığını söylemişti, diye geçirdi içinden Carla. "Kadidin çıkmış, Angie. Dışarı çıkmadan bir şeyler atıştırmış mıydın?" Angela omuz silkti. "Ne zamandır... böylesin?"

Angela yüzünde donuk bir ifadeyle başını çevirip arkasına baktı. "Nasılım?" Yüzünü duvara dönüp sarı fayansların arasındaki derzde gördüğü küfü kazıdı.

Carla, Angela'nın banyodan çıkmasına yardım edip çantasından parasetamol çıkardı, banyo dolabından biraz antiseptik bulup Angela'nın kesiklerine sürdü. Onu yata-

ğa yatırıp yanına uzandı, soğuk elini tutup başparmağıyla kız kardeşinin parmaklarının arkasını okşadı. “İşlerin sarpa sardığını tahmin etmeliydim,” dedi. “Tahmin etmeliydim.”

Seni affetmeliydim, diye düşündü. Şimdiye kadar seni affetmeliydim.

Uyuyakaldılar.

Angela saatler sonra uyandığında boğazı düğüm düğümdü. Carla korku içinde sıçrayarak uyandı.

“Burada mı o?” diye fısıldadı Angela.

“Kim burada mı? Kim? Angie kimden bahsediyorsun? Kim burada mı?”

“Ah. Hayır, bilmiyorum. Rüya gördüm galiba.” Angela yüzünü duvara döndü, Carla da kendini yatağa bıraktı, gözlerini kapayıp yeniden uyumaya çalıştı.

“Sen,” diye fısıldadı Angela, “biriyle görüştüğümü biliyor muydun?”

“Aaa, öyle miydi? Bilmiyordum. Bir şey mi oldu? Ayrıldınız mı?”

“Hayır, hayır. Şimdi değil,” dedi Angela ağzını şapırdatarak. “O zamanlar. *O zamanlar* görüştüğüm biri vardı. Sana bunu hiç söylemedim, değil mi? Adam evliydi. Ara sıra bana geliyordu.”

“Angie.” Carla sağ kolunu kız kardeşinin beline dolayıp onu kendine doğru çekti. “Neden söz ediyorsun sen?”

“Lonsdale Meydanı,” dedi Angela. Carla kolunu geri çekti. “Babası öldükten sonra Lonsdale Meydanı’nda Daniel’la yaşarken biriyle görüşüyordum. Bir gece önce... kazadan bir gece önce çalışma odasında birlikteydik. Film izliyorduk oradaki ekrandan, hatırlıyor musun?” Babalarının evde film izlemek için yerleştirdiği projeksiyonun ekranından bahsediyordu. “İçiyorduk ve... işte. Çocuklar uyuyor sanıyordum

ama Daniel uyumuyormuş. Aşağı indi ve bizi bastı.” Nefesi yavaşlamış, düzensizleşmişti. “Çok sinirlendi, Carla... *küplere bindi*, bir türlü sakinleşmiyordu. Ona –arkadaşıma– gitmesini söyledim. Evden gitmesini söyledim ve Dan’i üst kata çıkardım. Onu sakinleştirip uykuya yatırmak çok zamanımı aldı. Sonra ben de kendi yatağıma gittim. Hemen yatağıma gittim. Bir daha alt kata, çalışma odasına hiç inmedim. Kapıyı kapamak için bir daha aşağı hiç inmedim...”

“Angie,” diyerek sözünü kesti Carla, “yapma bunu. Bunu yapma. Kapıyı açık bıraktığını biz hep biliyorduk – ben hep biliyordum.”

“Evet,” dedi Angela sakince. “Evet, tabii ki biliyordunuz. Tabii ki.”

Laura telefonunu kulağına bastırdı, elleri boş kalsın diye sağ omzunu kamburlaştırarak telefonu sabitledi. Banyodaki ilaç dolabında kolundaki kesiğe sürmek için antiseptik aramakla meşguldü. O sabah eline geçen mektubu lavabonun içinde suya sokmuş, mürekkebinini dağıtmıştı. Mektupta çatal olayı nedeniyle çıkacağı duruşmanın tarihinin değiştiği yazıyordu. Raflardaki ufak şişeleri lavabonun içine, mektubun üstüne atarken gülmeye başladı.

“Çatal mı? Çatal, çatal, çatal! Çatal bir çatalkuyruk bağıdır!” Zihninde kurduğu bağlantıya daha da çok güldü. “Belki de çatal bir balık çatalıdır?” (Değildi, kokteyl çatalıydı, bunu gayet iyi biliyordu.)

Telefonu omzuyla sıkmayı bırakıp eline alarak kiminle konuştuğunu hatırlamak için ekranına baktı. Beklemedeydi: Bu kadardı işte, mahkemedeki insanlar onu beklemeye almıştı çünkü onlara teklif ettikleri tarihin ona uygun olmadığını söylemek istiyordu. Annesinin doğum gününe denk geliyordu. Öğle yemeği için dışarı çıkabilirlerdi! Daha da yüksek sesle güldü, kendine güldü. Annesi onu en son ne zaman yemeğe götürmüştü?

Ama belki anlatabilirdi. Belki bütün bu çatal olayını hattın ucunda kim varsa ona anlatabilirdi. Belki onlara

hikâyeyi anlatabilirdi, belki onu anarlardı. Anlatması kolay bir hikâyeydi, daha önce de defalarca, birçok versiyonunu anlatmıştı: polise, savcıya, psikoloğuna (*Öfkeni kontrol etmene yardımcı olabilmen için strateji geliştirmemiz gerek, Laura*), çamaşırhanedeki Maya'ya.

Bir daha anlatabilirdi!

O sırada şu anki yerinden pek uzakta olmayan bir bardaydı. Saat çok geçti, körkütük sarhoştı ve kendi kendine yavaşça dans ediyordu. Belki de onu izlemek için toplanmış küçük gruptan cesaret alarak yavaşça ve doğaçlama bir şekilde, epey profesyonelce striptiz yapıyordu. Bu rutinin tam ortasında, Laura kadar olmasa da yine de sarhoş olan saç sakal içindeki yirmilerinde bir genç, grubun içinden sıyrılıp Laura'nın yanına gelerek sol memesini sertçe yakaladı.

Arkadaşları tezahürat ediyor, "*Lanet olsun,*" diyen tek bir kız dışında herkes gülüyordu.

Laura ritmini kaybetmişti, geriye doğru tökezlerken dengesini sağlamak için bara tutundu. Herkes daha da gülmeye başladı. Öfkeden gözü dönen Laura, barın üstünde hararetle bir şekilde silah olarak kullanabileceği bir şey aradı. O esnada eline gelen, zeytinlere saplamak için kullanılan iki uçlu kokteyl çatalını alıp öne doğru atıldı. Adam omzunu düşürüp sağa doğru eğildi, dengesini kaybedip sol elini sağa sola savurdu, nihayet sağ eliyle bara tutunduğu sırada Laura çatalı adamın elinin tam ortasına sapladı. Çatal, adamın elinin içine batmış, tereyağına saplanır gibi saplanmış ve orada öylece kalmıştı.

O sırada büyük bir kargaşa yaşandı, insanlar birbirini itip kakıyor, genç adam acı içinde bağıırıyordu. Barın güvenlik görevlileri içeri daldı, bir tanesi yarı çıplak Laura'yı ceketine sarıp onu hızla barın arkasına çekti. "Bunu sana o herif mi yaptı?" diye sordu. "Sana saldırdı mı? Giysilerini mi çıkardı?"

Laura başını iki yana salladı. “Giysilerimi ben kendim çıkardım,” dedi, “ama sonra herif beni yakaladı. Mememi tuttu!”

Polisi aradılar ve gelmelerini beklerlerken olayın iki kahramanı –eline çatal saplanan adamla omuzlarında güvenlik görevlisinin ceketi olan yarı çıplak kadın– neredeyse yan yana oturmaya zorlandılar. “Manyak karı,” diye geveleyip duruyordu adam. “*Manyagın teki*. İçeri tıklması gerek.”

Tek eliyle paketin içinden sigara çıkarmaya çalışıyordu ama paketi sürekli yere düşürünce güvenlik görevlileri gülmeye başladı. “Zaten burada sigara içmek yasak,” dedi cetsiz olan.

Bu sırada Laura sessizdi –adamı yaraladığını idrak etmeye başladıkça ayılmış, korkuya kapılmıştı– ama en sonunda adam, “Saldırıdan içeri gireceksin, kaçık kaltak, farkındasın, değil mi? Seni içeri tıkacaklar.”

O anda Laura dönüp adama baktı, “Hayır,” dedi, “farkında değilim. Ben kendimi korudum.”

“Ne yaptım *dedin*?”

“Ne zaman sana bana dokunabileceğini söyledim?” diye sordu Laura. “Bana saldırdın,” dedi. “Dokundun bana.”

Adamın ağzı açık kaldı. “Üstünü çıkardın, manyak karı!”

“Evet, farkındayım ama *bana* dokunabileceğini *sana* ne zaman söyledim?”

“Kız haklı,” dedi güvenlik görevlisi. Çatallı adam kulaklarına inanamıyormuş gibi bağırды.

Laura tatlı tatlı gülümsedi. “Teşekkürler,” dedi.

“Evet,” diye devam etti güvenlik görevlisi, “bu konuda haklısın ama olsun. Kimsenin eline çatal saplayamazsın. Orantısız güç, değil mi?”

Laura, aynada kendi gözlerine baktı. Hâlâ banyodaydı ve telefon hâlâ kulağındaydı. Hattın öteki ucunda ses yoktu. Kimse bir şey söylemiyordu. Kimse dinlemedi. Laura telefonu kulağından çekip ekrana tıkladı ve annesinin numarasını açtı. Tanıdık bip sesinin ardından çıkan kadın, *Bu çağrıyı yapmak için kontörünüz yok*, dedi. Laura telefonu lavabonun kenarına koydu. Aynada kendine gülümsemeye çalıştı ama yüz kasları düzgün çalışmıyor gibiydi. Çirkinliğine de, yalnızlığına da sadece yüzünü buruşturabildi.

Theo, Angela'nın evinin kapısını yeniden ama bu kez daha sert çaldı. "Carla? Evde misin?" Sesinde öfke vardı, bütün sabah ruh hâli öfkeyle telaş arasında gidip gelmişti. Carla'ya ulaşamayalı iki gün olmuştu – mesajlarına cevap vermemişti ve evdeyse de kapıyı açmıyordu. Öfkeliydi çünkü bunu ara sıra yapardı, sonuçlarını hiç düşünmeden, diğerlerinin –özellikle de Theo'nun– onun için endişelenip endişelenmediğini hiç umursamadan birdenbire ortadan kaybolurdu. Bir keresinde bir hafta boyunca ondan haber alamamıştı. Sonrasında Fransa'da olduğu ortaya çıkmıştı ama kiminle olduğunu söylememişti.

Öte yandan telaşlıydı da. Kız kardeşi ölmüştü. Daniel da. Bir hafta sonra Ben'in doğum günüydü. Yani yaşasaydı Ben'in doğum günü olacaktı. On sekizinci doğum günü. Küçücük oğulları yetişkin olacaktı. Gerçek bir yetişkin. Üniversiteye gitmekten bahsedecek, eve kız arkadaşlarını getirecekti. Ya da erkek arkadaşlarını. Nasıl biri olacaktı, arkadaşları kimler olacaktı; bunları düşünmek canını acıtıyordu. Tabii o kaza yaşanmasaydı.

Angela olmasaydı.

Theo, Carla'nın evine de mezarlığa da gitmiş, arkadaşlarını bile aramıştı. Buradan da bir sonuç alamazsa polisi

araması gerekecekti. Birkaç kez Carla'nın zaten polisin yanında olabileceği fikrine kapıldı. Şu anda bir odada oturmuş sorulara cevap veriyor olabilirdi. Çünkü onun parmak izini ve DNA'sını almaya geldiklerine göre Carla'nınkileri almaya da gelmiş olmalıydı, öyle değil mi? Ne bulmuş olabilirlerdi peki?

Yine ve daha da gürültülü bir şekilde kapıyı çalıp çaresizlik içinde seslendi: "Tanrı aşkına, Carla, içeri girmeme izin ver!"

Yan evin kapısı azıcık aralandı. Yaşlı bir kadın pörsümüş yüzünü aralıktan uzattı. "İçeride kimse yok," dedi ters bir şekilde. "Ev boş."

Gürültücü komşu. Carla ondan söz etmişti; Theo adını hatırlayamıyordu. Kadına gülümsedi. "Ah, merhaba. Sizi rahatsız ettiğim için *çok* özür dilerim," dedi Angela'nın kapısından uzaklaşıp yaşlı kadına doğru yürüyerek. "Karımı arıyorum. Carla Myerson? Angela'nın kız kardeşi. Onu görmüş olabilir misiniz diye merak etmiştim..?" Kadın Theo'ya gözlerini kısarak baktı. "Carla?" diye tekrarladı Theo yüksek sesle, vurguları belirginleştirerek. Kadın kaşlarını çattı. Theo kadının kafasının yerinde olmayabileceğini düşündü. "Her neyse," dedi yeniden gülümseyerek. "Sorun değil, boş verin."

"Sen," dedi kocakarı aniden, kapıyı açıp boğumlu parmağıyla Theo'nun göğsünü işaret ederek. "Sensin o. Tabii ya! Seni tanımam gerekirdi."

"Anlayamadım?" dedi Theo.

"Bekle burada," dedi kadın. "Sakın bir yere kaybolayım deme." Kadın, kapıyı ardına kadar açık bırakarak koridordan içeri doğru yürüdü.

Theo ne yapacağını bilemez hâlde bir an öylece kalakaldı. Başını kaldırıp yola baktı. "Pardon?" diye seslendi, "Ba-

yan... eee...” Kadının adı *neydi* ki? Carla’nın ondan bunak keçi diye bahsettiğini hatırlıyordu. Karanlık koridora doğru bir adım atıp duvardaki resimlere baktı. Ucuz baskılardı bunlar, deniz manzaraları vardı. Belki de kocasının gemilere ilgisi vardı? Bir adım daha attı.

Kadın birden karanlığın içinde belirince Theo olduğu yerde sıçradı. Kadın burnunun ucundaki gözlüğün ardından gözlerini yine kısarak Theo’ya baktı.

“Sensin! Daha önce de buraya gelmiştin. Angela ile o yolda duruyordun.”

“Eee, hayır... ben...”

“Evet, evet, sendin. Polis bana adamın kim olduğunu sorduğunda cevap verememiştım, o esnada seni çıkaramamıştım ya da hatırlayamamıştım ama sendin. Angela ile buradaydın. Onu ağlatmıştın.”

“Ağlatmadım,” dedi Theo vurgulayarak. “Sanırım beni başkasıyla karıştırdınız.” Arkasına dönüp hızla evden çıkarak yürümeye başladı.

“Bir de köpeğin vardı!” diye seslendi yaşlı kadın arkasından. “Ufak bir köpek.”

Theo hızlı adımlarla yürüyüp köşeyi döndükten sonra Sekforde Arms’a girdi. Kendine viski söyleyip kafasına diktikten sonra sigara içmek üzere dışarı çıktı. Kuralları çiğniyordu: Akşam altıdan önce içki yok, sigara kendi yönetimine göre yasak. Yine de. Hafifletici nedenler, diye düşündü, yarısını içtiği sigarayı küllüğe bastırıp söndürürken. Ardından, sanki yaşlı kadın onu takip ediyormuş gibi dönüp Hayward’s Place’e doğru baktı.

Kadın bunu Carla’ya söyleyecek miydi acaba? Carla’ya onu bugün ya da daha önce gördüğünü söyleyecek miydi? *Tanrım*. İçeri girip parmağını barın arkasındaki genç kadı-

na kaldırarak bir içki daha sipariş etti. Barmaid, belli belirsiz bir hareketle kaşını kaldırdı. Belli belirsiz bir hareketle. *Sen kendi işine bak*, demek istedi Theo. Kadın ikinci içkiyi gülümseyerek önüne koydu. “Buyurun.” Belki de kadının kaşını kaldırması Theo’nun uydurmasıydı. Belki de parano-yakça davranıyordu.

Yaşlı kadın hakkında da paranoyakça davranıyor olabiliirdi. Carla’ya bir şey söylediyse ne olurdu yani? Carla ona inanacak mıydı sanki? Inanacağını düşünmek kesinlikle paranoyakçaydı; Carla o yaşlı bunağın aklını kaçırdığını düşünmüyor muydu? Öyle söylememiş miydi?

Yine de. Ya ona inanırsa? Ne düşünecekti acaba? Theo’nun Angela’nın yanına gittiğini öğrenmesi onu nasıl bir yola sokacaktı? Bunu bilmek imkânsızdı. Theo, Carla’yı neredeyse otuz yıldır tanıyordu ve herhangi bir durumda ne yöne sapacağını hâlâ tam olarak bilemiyordu. Şunu biliyordu ama: Theo onun bütün sınır bilmezliklerini affetmişti ve her zaman da affetmeye devam edecekti. Ama bunun karşılığını alabileceğinden hiçbir şekilde emin değildi.

Cebinden telefonunu çıkarıp yeniden Carla’yı aradı. Carla yine açmadı. Bir içki daha sipariş etmek istese de ilkinin alkolü ikincinin tehlikeli sisine karışmaya başlamıştı. Ya Carla telefonu açarsa? Ne söyleyecekti ona? Carla’ya ne söyleyecekti?

Angela’yı son görüşünde Hayward’s Place’te yolun ortasında, komşuyla konuştuğu aynı noktada durmuşlardı. Gökyüzü gri ve yüklüydü, bütün Londra tek renkti. Theo, Daniel’i ararken Angela’yı bulmuştu. Yaşlı kadın haklıydı: Angela ağlamıştı ama Theo onu ağlatanın kendisi olduğunu söylemenin uygun olduğundan emin değildi. Angela, Theo’yu görür görmez gözyaşlarına boğulmuştu. Onu içeri

davet etmişti ama Theo sokakta konuşmayı tercih etmişti. Onunla bir odanın içinde baş başa kalamazdı, kendisine güvenmiyordu.

Angela'nın görüntüsü onu şaşkına çevirmişti: Bir deri bir kemikti, kâğıt gibi incecik derisinin altından örümceği andıran mavi damarları görünüyordu. Saçları beyazlamış ve çok uzamıştı, peri masalından fırlamış pis bir cadı gibiydi, içi oyulmuş, geriye yalnızca kabuğu kalmıştı. Theo, Angela'nın görüntüsünü ve üzüntüsünü görmezden gelmeye çalışıp onunla bir şey yokmuş gibi konuşmaya, neden oraya geldiğini mümkün olduğunca doğrudan anlatmaya başladı. Daniel'in evine gelip para istediğini, işten çıkarıldığını ve yardım isteyecek kimsesi olmadığını anlattı. Carla'yı sıkamak istemediğini söylemişti. Theo bunun büyük bir ihtimalle yalan olduğunu düşünmüştü, başka bir numara döndüğünü tahmin ediyordu ama bunun ne olduğunu bilmek istemiyordu. Theo ona bin poundluk bir çek yazmıştı. Birkaç hafta sonra Daniel yeniden gelmişti. Theo dışarıdaydı ama mesaj bırakmıştı.

"Dinleyebilir miyim?" diye sordu Angela.

"Telefon mesajı değildi," dedi Theo. "Kapının altından içeri bir not atmış."

"Nasıl bir not? Ne yazıyordu?" Angela'nın gözleri kocaman açılmıştı, beyazları sarıya çalıyordu. Hasta herhalde, diye düşündü Theo. Ölüm döşeginde bile olabilir.

"Ne yazdığının bir önemi yok," diye cevap verdi Theo. "Bunu onunla konuşmam gerek."

Angela, Daniel'in nerede olduğunu bilmediğini ama görürse konuşacağını söyledi. "İşe yaramaz gerçi," dedi başını iki yana sallayarak. "Beni dinlemiyor. Doğru adres Carla." Gözleri yeniden yaşlarla doldu. "Carla'nın istediklerini genelde yapıyor."

Theo bir süre öylece dikilip ağlayışını izledi; ona acıma-ya çalışsa da elinden bir şey gelmiyordu. Angela kendine yeterince acımış olmalıydı, bir de Theo'nun acımasına gerek yoktu. Pişman olacağı bir şey söylemeden önce oradan uzaklaştı.

Elbette onu son görüşü bu değildi; sondan bir öncekiydi.

Odanın köşelerinde bir araya gelen gölgelerin yüz­süz, ha­reket eden, yaklaşıp geri çekilen, hiçliğin içinde dağılan bedenleri şekilleniyordu. Irene uzanmıştı ama uyanıktı, göğsünde tıkanan kesik nefesini dinliyordu. Kan akışından kulakları zonkluyordu, üstüne çöken dehşet onu yatağa çivi gibi çakmıştı.

Bir şey onu uyandırmıştı. Kilise bahçesine tilki mi gir­mişti? Ya da sokakta sarhoşun biri sağa sola mı bağıırıyordu? Hayır, bir ses yankılanıyordu. Merdiven mi gıcırdıyordu? Irene nefesini tuttu, uzanıp ışığı açamayacak kadar kork­muştu. Birkaç saniye geçti, sonra birkaç saniye daha. Acaba ona mı öyle gelmişti? Belki de rüya görüyordu? Yavaşça ne­fes verip yan döndü. İşte! Yine! Ayak sesi. Hiç şüp­he yoktu, neyse ki merdivenden değil, yan evden geliyordu. Bu sesi çok iyi biliyordu, Angela'nın o merdivenlerden yılın her sa­ati inip çıkışını dinlemişti. Bu bitişik nizam evlerin duvarla­rı kâğıt inceliğindeydi.

Bu duyduğu Angela'nın ayak seslerinin yankısı mıydı? Bu, keder karşısında normal bir tepki miydi, tıpkı akşamları William'ın sokağın köşesinden ıslık çalarak geldiğini ya da uyandığında onu pencerenin kenarında dikilirken ve her

daim arkasına dönüp, *Kahve içer misin, Reenie?* diye sordugunu görmesi gibi miydi?

Göz ucuyla sanki bir şeyin kıpırdadığını gördü; yatak örtüsünü öylesine sıktı ki parmakları acıdı.

Angela gelse gözüne nasıl görünürdü, Irene bunu merak etmişti. Kendi gibi mi olacaktı, her zaman biraz gergin? Oturduğu zamanlarda hep ayağını sallardı, incecik bacağına diğer bacağının üstüne atardı ve yeni bitirdiği kitap hakkında sohbet ederdi, elleri her zaman bir şeylerle meşgul olurdu, ya sigara sarar ya da keten gömleğinin ipliğini çektiştirirdi. Kendi gibi mi olacaktı yoksa başka biri mi? Eğri büğrü hâlde mi gelecekti? Boynu kırılmış mı olacaktı? Şekerli şarap kokan nefesine çürük kokusu mu karışacaktı?

Sonra –artık bu konuda hiç şüphe kalmamıştı– Irene yatak odası duvarının öteki tarafında bulunan koridorda birinin yürüdüğünü duydu. Yumuşak adımlardı, Angela'nın sarhoşken sürüne sürüne yürümesine benzemiyordu ve boğuk, belli belirsiz, *hayali* gürültüler de değildi bunlar, ayak sesleriydi. Dikkatli ve belirgindi.

Yan evde biri vardı ve hayalet değildi. Davetsiz bir misafirdi. Irene'in bu hayatta en çok korktuğu şey birinin eve gizlice girmesiydi. Bu davetsiz misafirin evde biri, başa çıkması gereken bir tanık olduğunu fark edeceği o andan çok korkuyordu. Yatağında tek başına yatan bu çelimsiz emeklinin evine nasıl birinin girdiğini idrak edeceği o andan çok korkuyordu: Bir fırsatçı olmalıydı bu, cüzdan, dizüstü bilgisayar ya da başka bir şey çalmaya gelmiş bir fırsatçıydı. Eğlencelik şeyler arayan biriymi. Yaşlı kadınların saldırıya uğradıkları, gözlerinin morartıldığı, geceliklerinin kirlendiği o korkunç hikâyeleri herkes bilirdi.

İşte yine olmuştu! Başka bir ses, biri koridor boyunca bir ileri bir geri yürüyordu. Bir şey mi arıyordu? Myerson, diye

düşündü Irene. Angela'yı ağlatan adam. Eve geldiğini bile inkâr eden o adam. Adamı hiç gözü tutmamıştı, gözleriyle onu süzüşünden, onu küçük görüşünden hiç hoşlanmamıştı. Aptal bunak, diye düşünmüştü adam. Irene adamın fısıldandığını duyar gibi olmuştu. Yaygaracı yaşlı keçi.

Pekâlâ. Meraklı turşuculuk kaderine razı olabilirdi, değil mi? Karanlığın içinde ışığın düğmesini arayıp ışığı yaktı ve gözlerini kırıpştırarak aydınlığa uyum sağlamaya çalıştı. Oturur pozisyona geçerken gözlüğüne uzandı. Cep telefonu beklediği üzere yatağının yanında değildi. O lanet telefon ne zaman ihtiyacı olsa, Irene nerede ve ne yapıyor olursa olsun, her zaman başka odadan çıkardı.

Sürüne sürüne merdivenden inerken karanlığın içinde yolunu el yordamıyla bulmaya çalışıyordu, merdivenin ışığını açıp dikkat çekmek istemiyordu. “Aptal,” diye söylendi kendi kendine. “Karanlığın içinde zor yürüyorsun. Bileğini kırsan neyse de kalçanı kırabilirsin.”

Irene son basamağa geldiğinde terlikli ayağıyla giriş katına ulaştığını dikkatli bir şekilde test ettikten sonra yan evden daha yüksek bir ses, ani bir *pat!* sesi duydu, sanki biri tökezlemişti. Irene, “Kim var orada?” diye bağırdı, “seni duyabiliyorum. Polisi arıyorum! Polis geliyor!” Sözleri kendi kulağına bile komik bir şekilde öfkeli gelmişti. “Duydun mu beni?”

Cevap sessizlikti.

İki polis –biri genç bir adamdı, iriyarıydı ve bıyığı yeni terlemişti; diğeri ondan yaşça büyüktü, otuzlarında bir kadındı, bitkin görünüyordu– ellerini kalçalarına koymuş, Angela'nın kapısında dikiliyordu.

“Kapı kilitli,” dedi iriyarı olan Irene’e. Kadına bunu kanıtlamak için yeniden kapının kolunu zorladı. “Zorlama izi

yok. Pencereelerde de hasar yok...” Öbür dilercesine omuz silkti. “Eve birinin zorla girdiğine dair hiçbir iz yok.”

“İçeride biri var,” diyerek ısrar etti Irene, kendi kapısının eşğinde aceleyle giyinerek. “Duydum. Evin içinde yürümelerini duydum...”

“Ve evin boş olduğunu söylüyorsunuz, öyle mi? Birinin kiralamadığından emin misiniz?”

“Eminim, kesinlikle boş, daha evi toparlamayı bile bitiremediler. Üstelik bugün buraya bir adam geldi ve daha önce de geldiği konusunda yalan söyledi. Ben yalnızca... yalnızca...”

Kadın polis dudaklarını büzdü. “Yani biri evin etrafında dolanıp duruyordu, öyle mi?”

“Yani... hayır, tam olarak öyle söylemiyorum ama burada bir kadın öldü. Birkaç ay önce bir kadın ve öldü ve siz –siz değil de polis– bunun kaza olduğunu söyledi ama ben bundan emin değilim çünkü şimdi de kadının oğlu öldü. Bu size garip gelmiyor mu?”

Kadın yavaşça gözlerini kırıştırdı. “Affedersiniz,” dedi. “Bu evde iki şüpheli ölüm olduğunu mu söylüyorsunuz?”

“Hayır, hayır, tek bir tane oldu, oğlu başka bir yerde öldü. Ben yalnızca... zamanınızı boşa harcamıyorum,” dedi Irene. “Ama yan evde biri var ve... dürüst olmak gerekirse, ben çok korktum.”

İriyari polis başını onaylarcasına salladı. “Haklısınız,” dedi Irene’e gülümseyerek. Yumruğunu kaldırıp kapıya sertçe vurdu. Hepsi beklediler. Adam yine vurdu. Sonra bir ışık yandı.

Irene kapıdan uzaklaşma telaşıyla neredeyse yere düşecekti. “İçeride biri var!” diye bağırdı hem korkuya kapılmış hem de zafer kazanmış gibi bir havayla.

Biraz sonra kapı açıldı ve işte karşısında uğursuz yüzüyle Carla duruyordu.

Daha sonra polisle olan bütün meseleyi çözdüler ve Carla kim olduğunu, eve gelmeye nasıl hakkı olduğunu anlattıktan sonra gecenin üçünde Irene'in çay teklifini kabul etti. "Böyle gürültü yapmaman gerekirdi," dedi Irene, üzgün bir sesle. "Gecenin köründe olacak iş değil."

"Saygıda kusur etmeyeyim ama, Irene," –Carla kendisine uzatılan çayı alırken çenesini hafifçe havaya kaldırdı ve burun kemiğinden aşağı doğru bakarak konuştu– "istediğim her yere gidebilirim. Burası benim evim. Yani benim olacak. O yüzden canım ne zaman isterse buraya geleceğim."

"Ama–"

"Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyerek devam etti Carla, sesinde pişmanlıktan eser yoktu, "ama son zamanlarda hiç uyuyamıyorum ve bazen yatakta uzanıp tavanı seyretmektense kalkıp kendimi bir şeylerle meşgul ediyorum. Bu mektup yazmak da olabilir, temizlik yapmak da olabilir ya da şimdiki gibi buraya gelip daha önce yanlış yerleştirdiğim bir şeye bakmak da olabilir."

"Ne?" dedi Irene, Carla'nın tavrı karşısında, onun huzurunda sergilediği gamsız umursamazlık karşısında küplere binerek. "Sabahın ikisinde bu kadar acil neye ihtiyaç duymuş olabilirsin?"

"Seni ilgilendirmez!" Carla fincanını sert bir şekilde mutfak tezgâhına çarptığında içindeki çay da etrafa döküldü. "Özür dilerim," dedi, havlu peçeteye uzanıp bir parça kopardıktan sonra eğilip yeri sildi. "Tanrım!" Bir süre kambur bir şekilde yerde kaldı, kolları iki yanından sarkıyordu, yüzünü dizlerine bastırdı. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Özür dilerim."

Irene elini uzatıp nazikçe Carla'nın omzuna koydu. "Sorun değil," dedi, bu zayıflık gösterisi karşısında biraz şaşkına dönmüştü. "Haydi, ayağa kalk."

Carla ayağa kalktı. Ağlıyordu –yüksek sesle ya da abartılı bir ağlama değildi bu, sessiz ve asil bir şekilde ağlıyordu, *şahsına münhasır* bir ağlamaydı, gözyaşları yanaklarından nazikçe süzülüyor, çenesinden kolalı beyaz gömleğinin yakasına damlıyordu. Gözlerini kapayıp el ayalarını elmacık-kemiklerine bastırdı.

“Haydi,” dedi Irene nazikçe, Carla hayvanmış ya da küçük bir çocukmuş gibi tatlı bir dille konuşmaya çalışmıştı. “Çayını al, işte, oldu,” dedi ve Carla’yı mutfaktan salona götürdü. Yan yana koltuğa oturdular.

“Birtakım eşyalar,” dedi Carla bir süre sonra, “bir çantanın içinde duruyor. Giysiler ve birkaç mücevher kutusu. Bugün buraya geldiğimde onları yanımda getirmiştım – yani dündü... her ne zamansa işte. Getirdiğimden eminim.”

“Şimdi bulamıyor musun?”

Carla başını onaylarcasına salladı.

“Değerli şeyler miydi?”

Carla omuz silkti. “Çok değerli değillerdi. Bilmiyorum... Annemin nişan yüzüğü muhtemelen biraz pahalıdır ama Aziz Christopher madalyonu... Oğluma aitti.”

“Ah, Carla.”

“Onu kaybedemem, olmaz. Vaftizi için almıştık, arkasına adını...” Başını iki yana salladı ve gözlerini kırpıştırarak yaşlarından kurtulmaya çalıştı. “Hiç takmadı tabii, daha çok küçüktü ama ona bakmayı, kutudan çıkarmayı *seviyordu*, onunla oynamak istiyordu, çocuk işte. Ama onu asla üstünde taşıyamayacağını, madalyonun pahalı olduğunu, kutuya geri koyması gerektiğini, benim onun yerine madalyona sahip çıkacağımı söyledim, onun yerine sahip çıkacaktım... Sahip çıkacağıma dair ona söz verdim ve bunca zamandır bunu başardım da. Ama şimdi...” Durup başını başka yöne çevirdi.

Ah, çok üzüldüm,” dedi Irene. “Ama neden eve getirdin ki? Bir yere mi gidiyordun? Bir yerde durmuş olabilir misin? Bir dükkânda, belki...”

“Hayır, hayır. Başka hiçbir yere gitmedim. Yalnızca... onları yanıma almak istemiştim. Böyle bir zamanda...” Başını başka yöne çevirdi.

“Nasıl bir zamanda?” Irene anlamamıştı.

“Ben... çaresizlik içindeydim,” dedi Carla. Yeniden yüzünü döndüğünde göz göze geldiler.

Irene elini ağzına götürdü. Şimdi anlamıştı. “Ah, Carla,” dedi. “Ah, hayır.”

Carla başını yeniden iki yana salladı. “Önemli değil,” dedi. “Önemli değil.”

“Önemli. Elbette önemli.” Irene elini nazikçe Carla’nın elinin üstüne koydu. “Önce oğlun, sonra kız kardeşin ve Daniel, çok arka arkaya oldu – kaldıracabileceğinden çok fazlası.”

Carla gülümseyip elini çekerek yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. “Pek şanslı değildik,” dedi.

“Büyük bir üzüntü yaşıyorsun,” dedi Irene. “İnsan üzüntülyken düzgün düşünemez. Kocamı kaybettiğimde ben de böyleydim. Sonra uzun uzun düşünüp bunu sona erdirmeye karar verdim. Böyle devam etmenin pek bir anlamı yoktu, yani tek başıma, başka kimse olmadan. Kız kardeşin beni bu yalnızlığın içinden çekip çıkardı. Bana gelir, o sevdiği ufak hamur işlerinden getirirdi, hani şu bademli olanlar var ya, İsveç kurabiyeleri miydi? Danimarka’ydı. Bazen çorba getirirdi, bazen sadece kahve. Sonra okuduğu kitaplardan falan bahsederdi. Hayatımı kurtardı, Angie benim hayatımı kurtardı.” Carla’nın yüzünde karamsar bir ifade belirdi, başını başka yöne çevirdi. “Aranızın her zaman iyi olmadığını biliyorum ama seni severdi,” dedi Irene. “Ve...”

senin de Daniel'ı sevdiğini biliyorum, öyle değil mi? Senin için çok önemliydi ve—”

Carla ayağa kalktı. “Yatağına dönmelisin,” dedi sert bir sesle ve fincanını mutfağına götürdü. “Benim yüzümden uykusuz kaldın.”

“Eh, zaten gözüme pek uyku girdiğı söylenemez,” dedi Irene. “Burada kalmak istersen eğer—”

“Ah, hayır,” dedi Carla bu iğrenç bir fıkırmış gibi. Mutfaktan döndüğünde yüzünde duygulara dair her şey silinip gitmişti. Kapıda dikilip çenesini tavana doğru kaldırdı, dudakları bir çizgiden ibaretti. “Irene, kalkma lütfen,” dedi. “Çay için teşekkür ederim. Rahatsız ettiğim için de özür dilerim. Şimdi eve gidiyorum, canını daha fazla sıkmaya-cağım.”

“Carla, ben...” Irene durdu. Onu rahatlatacak bir şeyler, umut dolu, yatıştırıcı bir şeyler söylemek istiyordu. Aklına tek bir şey bile gelmedi. “Toparlanacaksın, değil mi?” diye sordu.

Carla bir an bu soruyu anlayamadı sonra kızardı. “Ah, Tanrım. Evet, tabii ki. Endişelenmene gerek yok. Üstesinden gelip gelemeyeceğimden emin değilim. Bunu hayal etmek bile başlı başına bir meseleyken bir de gerçekler var...” Duraksadı. “Köpeğin tasmaını getirdim,” dedi. Irene irkil-di, bitişikteki evde, o incecik duvarların ardında bulunmayı bekleyen bir cesedin *daha* olduğu düşüncesi tüylerini diken diken etmeye yetmişti.

“Benim köpeğim değil tabii,” diyordu Carla. “Benim köpeğim yok. Eski kocamın vardı ama ve sanırım bilinçaltımda bir yerde bununla başa çıkamayacağıma inanıyordum.” Gülümsedi, tuhaf, özel bir gülümsemeydi bu. “Tasmaya bakacağı mı ve aklıma küçük köpeğinin geleceğini biliyordum sanırım, köpeğini ne kadar çok sevdiğini, beni ne kadar çok

sevdiğini düşüncektim ve bu beni geri çekecekti.” Omuz silkti, yüzünde yumuşak bir ifade vardı. “Şu anda da bunu düşünüyorum işte.”

“Ah!” dedi Irene, bir anda hatırlamıştı. “Söylemeyi unuttum. Eski kocan seni aramaya geldi. Buradaydı—”

“Burada mıydı?”

“Yani, dışarıda, sokakta, Angela’nın kapısını çalıyordu. Önce tanıyamadım ama sonra buraya daha önce de geldiğini hatırladım, Angela ile konuşurken görmüştüm onu—”

Carla başını iki yana salladı. “Hayır, o Theo olamaz.”

“Oydu, kesinlikle—”

“Yanıyorsun, Irene, kocamın buraya gelmesine imkân—”

“Onu Angela ile gördüm,” diyerek ısrar etti Irene. “Onları sokakta gördüm. Ağlıyordu. Angela ağlıyordu. Sanırım tartışıyorlardı.”

“Irene,” Carla’nın sesi yükselmişti, yanaklarında koyu renkli iki nokta belirdi. “Theo kız kardeşimle konuşmuyordu. O asla—”

“Yanında küçük köpeği de vardı. Küçük bir teriyerdi, siyah ve taba tonlarında.”

Carla gözlerini yavaşça kırptırdı. “Onu Angela ile mi gördün?” diye sordu. Irene başını onaylarcasına salladı. “Ne zaman?”

“Emin değilim, sanırım...”

“Kaç kez?”

“Sanırım bir kez. Sokaktalardı. Angela ağlıyordu.”

“Ne zaman, Irene?”

“Angela ölmeden,” dedi Irene, “bir-iki hafta önce.”

Irene yeniden üst kata çıkıp yatağına uzanarak perdelerin arasından içeri sızan gri ışığı izledi. Neredeyse sabah olmuştu. Yatağı bitkin hâlde döndüğünde uyuyamayacağını

biliyordu. Carla'ya uykusuzluğu konusunda söyledikleri doğruydu, yaşlılığın bir başka yan etkisi de kısalan uyku süreleriydi. Ama zaten ne kadar yaşlı olursa olsun, kendini nasıl hissediyor olursa olsun, uyuyabileceğinden emin değildi; Theo Myerson'ın ziyaretinden bahsettiğinde Carla'nın yüzünde beliren gergin ifade sayesinde ne olursa olsun, gözüne uyku girmeyecekti.

“Şu lanet kapıyı açacak mısın?”

Laura sabah dokuz buçukta, çiseleyen yağmurun altında çamaşırhanenin önündeki kaldırımda duruyordu, nefesi düzensizdi, şemsiyelerinin altında işe koşuşturan maaşlı kölelerin farkında değil gibiydi, onlar caddenin delisinden uzak dururken Laura’ysa sırt çantasını havada sallayıp çamaşırhanenin kapısına doğru olanca gücüyle fırlatıyordu. “Sorun iş değil,” diye bağırdı. “İş umurumda bile değil, götüne sokabilirsin! Ben yalnızca Tania’yla konuşmak istiyorum, Tanrı aşkına! Beni içeri al!”

Maya cam kapının öteki tarafında duruyordu, kararlı bir edayla dik ve tepkisizdi, kollarını göğsünde birleştirmişti. “Laura,” diye seslendi, “sakinleşmen gerek. Sana sakinleşip buradan uzaklaşman için otuz saniye vereceğim. Gitmezsen polisi arayacağım. Beni anlıyor musun, Laura?”

Laura yere çömelip dudaklarını sertçe ısırды. Sistemine nüfuz eden adrenalinle içini bir bulantı dalgası sardı, ağzı salyayla dolmuştu, kalbi patlayacak gibi atıyordu. Oluktaki boş bira şişesini alıp kolunu kaldırdı.

Bir el onu yakalayıp kolunu keskin bir şekilde geriye doğru çekti. Omzu arkaya dönünce canı acıdı ve bağırarak şişeyi attı. El onu bıraktı. “Sen ne bok yediğini sanıyorsun?”

diye sordu bir kadın sesi. Laura arkasına döndüğünde sol eliyle acı içindeki sağ omzunu okşadı ve o esnada Hobbit tarafından yakalandığını gördü.

Çamaşırhanede ona Hobbit diyorlardı çünkü kısa ve kıllıydı, oyukta ya da ağılta falan yaşıyormuş gibi bir havası vardı ama aslında teknede yaşadığı ortaya çıkmıştı ve bu da zaten epey tuhaftı.

“Eee?” Kadın kaşlarını çatarak ona bakıyordu ve öfkelenmekten ziyade kafası karışmış gibiydi. Aklına ona küstüğü hâlde bunu inkâr eden babası geldi, *Sinirli değilim, fısıtığım, hayal kırıklığına uğradım.*

“Beni içeri almıyorlar,” dedi Laura hâlsizce, öfkesi saman alevi gibi sönmüverdi. “Beni içeri almıyorlar, kavga çıkarmak gibi bir niyetim yoktu, yalnızca Tania’yla bir konuda konuşmak istiyordum. Dükkânla ilgisi bile yok, hatta...” Laura konuşmayı bıraktı. Faydası yoktu. Hiçbir şeyin faydası yoktu. Kaldırımın kenarına çöküp dizlerini çenesine kadar çekti. “Benim kavga çıkarmak gibi bir niyetim yoktu.”

Hobbit, Laura’nın yanına oturdu, ağırlığını verircesine omzuna yaslandı. “Yani,” dedi kısık sesle, “şişe sallamanın kavga çıkarmamanın en iyi yolu olduğunu sanmıyorum.” Laura ona baktı, Hobbit gülümseyince sararmış çarpık dişleri göründü.

“Adını hatırlayamıyorum,” dedi Laura.

“Miriam,” diye cevapladı kadın. Laura’nın dizini okşadı. “Anladığım kadarıyla artık burada çalışmıyorsun? Seni bir süredir buralarda görmedim.”

“Kovuldum,” dedi Laura acınası bir tavırla. “Art arda iki vardiyayı kaldıramadım ve işe ilk gelişim de olmadı, haber vermek için Maya’yı aramadığım için torununun doğum gününü kaçırdı ve bu berbat bir şey ama amacım bu değildi, böyle olmasını istemezdim. Benim hatam değildi.”

Miriam yeniden dizini okşadı. “Çok üzüldüm. Korkunç

bir şey bu. İşinden olmak korkunç bir şey. Nasıl bir his olduğunu bilirim. Gidip bir yerlerde çay içmek ister misin? Sana yardımcı olmak istiyorum.” Laura hafifçe ondan sıyrıldı. “Yabancıların nezaketine bir-iki kez güvenmek zorunda kaldım,” dedi Miriam. “Nasıl bir şey olduğunu biliyorum. İlk başta rahatsız edici olabiliyor, değil mi?” Laura başını onaylarcasına salladı. “Ama bence,” dedi Miriam yardımsever bir ifadeyle, “bence ikimizin birbirimize çok benzediğini göreceksin.”

Hayır, alakamız bile yok, diye düşündü Laura ama bir şey söyleyemedi çünkü kadının yalnızca nazik davranmaya çalıştığını görebiliyordu.

“Pekâlâ, ben kaza geçirdikten dört yıl sonra annem, bisiklete bindiğim sırada bana çarpan adamla evlendi.” Laura durdu hazırladığı çaylara süt ekledi. Daha az hasarlı olan fincanı Miriam’a uzattı. “Böyle şeyler insanı sikip atıyor, buna hiç şüphe yok. Yani, araba çarptığında *fiziksel* olarak sikilip atılmış oluyorsun, acı çekiyorsun, yara bere içinde kalıyorsun, türlü türlü *sakatlık* bırakıyor arkasında, değil mi?” Aşağı, aksak sol bacağına işaret etti. “Ama diğer kısmı daha da kötü. Duygusal kısmı, zihinsel kısmı daha da kötü. İnsanı sonsuza kadar sikip atan da o işte.”

Miriam çayını yudumlayıp başını onaylarcasına salladı. “Sana sonuna kadar katılıyorum,” dedi.

“Anlayacağın artık,” dedi Laura kendini sandalyesine bırakarak, “birtakım şeyler yapıyorum, aptalca şeyler, bazen yani, aynı bu sabah... ya da herhangi bir zaman yaptığım gibi, üstelik isteyerek de yapmıyorum bunları ya da bazen istiyorum ama bir anda bir şeyler tetikleniyor sanki ve ben bunu durduramıyorum, yaptığım tek şey tepki vermek ve alacağım hasarı mümkün olduğunca azaltmak, bazen bunu

yaptığında başkalarına zarar veriyorsun ama *kasti* değil. Önceden düşünülmüş bir şey değil.” Hobbit yeniden başını onaylarcasına salladı. “İnsanlar alay ediyor. Üvey annem, öğretmenlerim, polis, Maya ya da herhangi başka biri, bu benim hatam değil dediğimde alay ediyor. Diyorlar ki, ee, kimin hatası o zaman?”

Laura’nın annesi Janine, evlerinin önündeki garaj yolunda durmuş elma ağacındaki kuş yemliklerine bakıyordu. Yemliklerin doldurulması gerekiyordu. İçlerinde yem kaldığından emin değildi ama şimdi alışverişe gitmek de istemiyordu, bir süredir kar yağıyordu ve yollar korkunç durumda olmalıydı. Gözlerini kapayıp derin bir nefes alarak ciğerlerine dolan soğuk havanın tadını çıkardı, neredeyse çıt çıkmıyordu. Bu sessizlik ani ve sert bir şekilde acı bir fren sesiyle bozuldu. Ardından insanı boğan uzun bir sessizlik oluştu ve sonra korkunç, berbat bir gumbürtü duyuldu. Yol yaklaşık iki yüz metre uzunluğunda ve ağaçlarla çevriliydi, evin kenarı çalıdan çitlerle kaplı olduğu için anayolda olup bitenleri görmek mümkün değildi ama Janine anlamıştı. Polis geldiğinde onlara korkunç bir şey olduğunu anlادığını söyledi.

Araba gitmişti. Laura’nın bacakları tuhaf bir açıyla birbirine dolanmıştı. Janine çocuğunun yanı başına çömeldiğinde Laura’nın kaskının arkasından düzgün, ıslak asfalta yavaş yavaş kan damladığını gördüm. Telefonunu çıkarmak için elini cebine soktuğunda orada olmadığını gördü, avazı çıktığı kadar bağırdı ama kimse gelmedi çünkü en yakın ev beş yüz metre ötedeydi.

Polis, Janine’in ne gördüğünü ve ne duyduğunu, arabayı göz ucuyla bile olsa görüp görmediğini merak ediyordu, acaba rengini görmüş olabilir miydi? Janine başını iki yana salladı. “Benim hatamdı. Benim hatamdı.”

“Sizin hatanız değil, Bayan Kilbride. Laura’ya çarpan arabanın sürücüsünün hatası,” dedi kadın polis. Kolunu Janine’in omuzlarına koyup sıktı. “Onu bulacağız. Bunu yapanı bulacağız. Endişelenmeyin, bu işten yakasını sıyıramayacak.” Janine polisten uzaklaşıp solgun, sessiz bir dehşetle ona baktı.

Onu bulmuşlardı. Beş yüz metre ötedeki güvenlik kameraları Laura’nın kazasından birkaç dakika sonra o bölgeden iki araba geçtiğini tespit etmişti: ilk araba yaşlı bir kadına aitti ve tertemizdi, hiçbir çarpışma izi yoktu. İkincisi, birkaç kilometre ötedeki Petworth’te yaşayan ve polisin izini sürüp çalıştığı yere gittiğinde bir gece önce arabasının çalındığını iddia eden galerici ve antikacı Richard Blake’e aitti. Adam arabasının çalındığını polise bildirmemişti. Polisler oradan ayrılırken Richard boğuk bir sesle, “Kızın durumu nasıl?” diye sorduğunda kadın polis, “Hangi kızın?” diye cevapladı.

“Küçük kızın!” diye çıkıştı adam ellerini önünde ovuşturarak.

“Ben size yalnızca onun bir çocuk olduğunu söyledim, Bay Blake. Kız çocuğu olduğunu söylemedim. Kurbanın kız olduğunu nereden bildiniz?”

Bay Blake konu suça gelince dâhi değildi.

İşte olaylar böyle gelişmişti. Laura öyle zannediyordu. Ona anlatılanlar bunlardı –sonuçta on yaşındaydı– ve o da inanmıyordu.

İlk başta elbette hiçbir şeye inanmamıştı çünkü komadaydı. On iki gün bilinçsiz yattıktan sonra yeni bir dünyaya uyanmıştı ve bu yeni dünyada leğen kemiği kırık, uyluğunda bileşik kırık, kafatasında ezikler vardı, görünüşe göre biri tarafından fabrika ayarlarına geri döndürülmüştü ve bu dünyaya sıfırdan yeniden başlaması gerekiyordu. Konuşma-

yı, okumayı, yürümeyi ve ona kadar saymayı yeniden öğrenmesi gerekiyordu.

Ne kazayı ne de sonraki ayları hatırlıyordu – yeni bir okul, yeni bir ev, yeni bir bisiklet: Hepsi uçup gitmişti. Londra’daki eski evlerini, yan komşunun kedisini hayal meyal hatırlıyordu. Sonrası bulanıktı.

Ama zaman geçtikçe gitgide her şeyi hatırlamaya başladı. Hastaneden ayrılmadan birkaç hafta önce babasına, “Şu anda oturduğumuz ev bir tepenin dibinde, değil mi?” dedi.

“Doğru!” Babası gülümsedi. “Aferin kızıma. Hatırladığın başka bir şey var mı?”

“Bungalov,” dedi ve babası başıyla onayladı. Laura kaşlarını çattı. “Araba. Yeşil.”

Babası dudaklarında kederli bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. “Kırmızı maalesef, fıstığım. Benim arabam kırmızı Volvo.”

“Hayır, *bizim* arabamız değil. Bana çarpan araba. Yeşildi. Garaj yolumuzdan çıktı,” dedi. “Ben eve gelirken o da bizim evden çıkıyordu.”

Babasının yüzündeki gülümseme silinip gitti. “Sen kazayı hatırlamıyorsun, fıstığım. Kazayı hatırlaman mümkün değil.”

Bundan birkaç gün sonra annesi ziyarete geldiğinde (artık Laura’yı birlikte ziyaret etmiyorlardı ve bu garip bir şeydi) Laura ona çarpan arabayı sordu. “Yeşildi, değil mi?” dedi. “Yeşil olduğundan eminim.”

Annesi pencere pervazındaki geçmiş olsun kartlarını düzenlemekle meşguldü. “Emin değilim. Arabayı görmedim.”

Yalancı.

Laura’nın annesi Janine, evin önündeki garaj yolunda titreyerek dikiliyordu, Ugg botlarını giymiş, uçuk yeşil bir ipek

sabahlığa sarınmıştı. Teni seksten kızarmıştı. Zaman mevhumunu kaybetmişlerdi, kendi komodininde duran kocasının saatine baktığında hâlâ sarmaş dolaşlardı. “Kahretsin,” dedi, “Laura birazdan evde olur.”

Richard alelacele giyindi; pantolonunu bacaklarına geçirirken neredeyse düşecekti, ikisi de güldüler ve bir sonraki buluşmanın planını yaptılar. Janine, Richard’ı kapıya kadar geçirdi, arabasına binerken onu öptü, Richard ona onu sevdiğini söyledi. Janine garaj yolunda durdu, başını arkaya atmış yağın karı izliyordu, kar tanelerini dilinde hissedebilmek için ağzını açtı. Richard’ın sözleri kafasının içinde yankılandığı sırada o sesi duydu ve her şeyi anladı: Richard’ın başına korkunç bir şey gelmişti.

Yola fırladı. Gördüğü ilk şey, Richard’ın yolun ortasına tuhaf bir açıyla park ettiği koyu yeşil Mercedes’i ve arabanın ardındaki Richard oldu. Sırtı ona dönük bir şekilde diz çökmüştü, omuzları inip kalkıyordu. Janine yanına geldiğinde Richard’ın hıçkırdığını gördü, gözyaşları çocuğun yaralı bedenine düşüyordu. “Ah, Tanrım, Tanrım, lütfen Tanrım, lütfen, hayır. Yola fırladı, Janine, yolun ortasındaydı. Ah, Tanrım, lütfen, hayır.”

Janine, Richard’ın kolunu tutup çekerek onu ayağa kaldırdı. “Gitmen gerek,” diyordu, sesi aniden kendi kulağına bile fazla sakın geldi. “Arabaya binip gitmelisin, derhal. Git, Richard, ben onunla ilgilenirim. Haydi!”

“Kanaması var, Janine. Çok kötü. Tanrım, çok kötü.”

“Gitmen gerek,” dedi yine. Richard’ın kıpırdamadığını görünce bağırmaya başladı. “Çabuk, Richard! Git buradan! Hemen git. Burada değildin. Hiçbir zaman da gelmedin.”

Yalancı, yalancı.

Tüm bunlar daha sonra ortaya çıkacaktı. Herkes Laura’ya

(ebeveynleri, doktoru ve avukatı) olanları Google'dan araştırmamasını, bunun hiçbir işe yaramayacağını, yalnızca onu üzeceğini, korkutacağını, kâbus görmesine neden olacağını söyledi. Daha yeni on bir yaşını doldurmuştu ama artık *dünkü çocuk değildi*, tüm bunların saçmalık olduğunu düşündüğü gibi bir de şüpheyeye düşmüştü ve bu konuda da haklıydı.

Kendini Google'da aradığında ilk bulduğu şey, "BİR ÇOCUĞA ÇARPIP KAÇAN ADAM TUTUKLANDI" başlıklı bir haberdi. Laura'nın okul üniforması içinde kameraya şaşkın şaşkın gülümsediği ve salak gibi görüldüğü bir fotoğrafı vardı. Haberi okumaya başladı:

Galerici Richard Blake, ilkokul öğrencisi Laura Kilbride'a (11) çarpıp kaçarak ağır yaralanmasına sebebiyet vermekten dün dört ay hapis cezasına mahkûm edildi.

Laura cümleyi yeniden okudu. *Richard mı?*

Olamazdı. Richard'ı tanıyordu. Richard annesinin gittiği sanat derslerini veren adamdı, kibar biriydi. Geniş, dostane bir yüzü vardı, devamlı gülüyordu. Laura, Richard'ı seviyordu, Richard ona karşı kibardı, bir keresinde otoparkta annesinin market alışverişini bitirmesini beklerken birlikte futbol oynamışlardı. Richard ona böyle bir şey yapmazdı. Ambulans çağırmadan oradan kaçıp gidecek biri değildi.

Richard Blake'e dair okuduklarını bir sonraki şokun etkisiyle unuttu:

Kazadan sonra durmadığı gibi kazayı da bildirmediğini kabul eden Richard Blake'in (45) çocuğun annesi Janine Kilbride ile ilişkisi olduğu iddia edildi. Kaza yerine kısa süre içinde gelen Janine Kilbride (43), çocuğunu hastaneye kaldırmak üzere ambulans çağırırsa da polise ona çarpan aracı görmediğini söyledi. Janine Kilbride, polise yalan beyanda bulunmaktan 800 poundluk para cezasına çarptırıldı.

Laura, şimdi dönüp o dönemi düşündüğünde okuduğu o

paragrafın sonun başladığı an olduğunu anlamıştı. Vücudu zaten harap hâldeydi, beyin işlevleri de hasar almıştı ama insan böyle bir rahatsızlıktan iyileşebilirdi. Ama *bu* okudukları ne olacaktı? Hem annesi hem babası hem de onu sevenler tarafından kandırmak kendisine en büyük darbeyi vurmuştu, insanı yere seren ve bir daha doğrulamadığınız türde bir darbeydi bu, bunun farkına varmak ve sonrasında gelen ihanet hissi onu çok değiştirmişti. Artık yaralıydı.

Artık öfkeliydi.

Miriam arızalı tipleri görür görmez tanırđı. İnsanlar bu tip şeyleri hemen gözlere, korunaklı ifadelere, uğursuz bakışlara falan dayandırırđı. Muhtemelen, diye düşündü Miriam, ama asıl konu hareketlerdi, kendinizi nasıl taşıdığınızdı. Elbette kendinde göremiyordu bunu ama hissedebiliyordu – artık yaşlanmış, ağırlaşmış, yavaşlamış olabilirdi ama hâlâ parmak ucunda yürüyordu. Hâlâ tedirgindi. Beynine kan sıçramasına hazırđı.

Miriam, Laura'yı çamaşırhanenin önünde yaygara koparıırken görüp hemen fırsatı değerlendirdi. Hızla olaya müdahale edip Laura'nın sırt çantasını alarak bıkkın dükkân sahibinden özür diledi ve kızı oradan ustalıkla uzaklaştırdı. Teknede ona bir fincan çay ikram edebileceğini söyledi ama Laura bu teklifi geri çevirdi. İçinde bulunduğu şartlar altında, oraya son gittiğinde başını nasıl bir belaya soktuğunu göz önünde bulundurunca bu çok anlaşılır bir hareketti.

Laura'nın evine gittiler. En kibar şekliyle, zorlu bir sınavdı bu. Laura, Spa Fiels'in yanındaki yüksek apartmanda belediyenin verdiği yedinci kattaki dairede yaşıyordu ve asansör de bozuktı. Miriam bütün katları yürüyerek çıkabileceğinden emin değildi, defalarca durması gerekmişti, nefesi kesilmişti ve kan ter içinde kalmıştı. Merdivendeki

küçük pislikler gülüp onunla dalga geçiyorlardı. “Lan nine resmen kalp krizi geçiriyor.”

Yedinci kata ulaştığında onca basamağı çıkmış olmasına değdi. Keskin bir rüzgâr vardı, kanalın leş kokusundan eser yoktu ve manzara – manzara fevkaladeydi! Ön planda Aziz James Parkı’ndaki çan kulesi, arka planda Barbican’ın dev gibi brütalist kuleleri, Aziz Paul Katedrali’nin sessiz görkemi ve daha ileride şehrin finans merkezinin parlayan cam cepheleri. Londra, bütün şatafatı içinde, başınızı hiç göğe kaldırmadan yaşadığınızda unuttuğunuz o şehir.

Laura fark etmemiş gibiydi. Alışmıştı herhalde, Miriam öyle tahmin ediyordu ve acı çektiği de apaçıktı – tırmandığı her katta topallayan bacağı daha da kötüye gidiyordu. En sonunda Laura’nın evinin kapısına vardıklarında Miriam nazikçe, endişesinin basit bir ifadesi olarak ve tamamen sıradan bir cevap bekleyerek topallamasının nedenini sordu –bileğini burkmuş olabilirdi, sarhoşken düşmüş olabilirdi– ve duyduğu hüznü hikâye karşısında kulaklarına inanamadı. Berbat ebeveynler, korkunç bir kaza, ciddi ciddi kaderine terk edilmişlik. Miriam, Laura’ya çok üzülmüştü. Hayata böyle bir başlangıç yapmak mı? Bu kadar garip bir insana dönüşmüş olmasına şaşmamak gerekti.

Kıza duyduğu şefkat acınacak hâldeki ufacık evini görünce iyice arttı. Gri akrilik halının üstünde ucuz, çirkin mobilyalar, nikotin sarısı duvarlar. *Yoksun* bir çocuğun eviydi burası: renkli örtü ya da yastık yoktu, süs ya da aksesuar yoktu, raflarda kitap yoktu, duvarlarda poster yoktu – ebeveynlerinin yanındaki bir çocuk fotoğrafı dışında hiçbir şey yoktu. Bu çıplaklığın kırılmasından duyduğunuz rahatlık, Miriam gibi salonun ortasında duran giysi yığınının üstünden atlayıp resim çerçevesine yaklaştığınız zaman geçiyordu: Fotoğraftaki yüzler oyulmuş, çocuğun gözlerine çarpı

işareti çizilmiş, ağzı kana bulanmıştı. Miriam fotoğrafa bakıp irkildi. Arkasına döndüğünde Laura'nın yüzünde tuhaf bir ifadeyle ona baktığını gördü. "Çay içelim mi o zaman?" diye sordu zorlama bir neşeyle.

(Arızalı tip, tuhaf tip – o güzel gözlerin ardında neler olup bittiğini kim bilebilirdi ki?)

Mutfağı çay kokulu rahatsız bir sessizlik sarmıştı, Miriam riske girip konuşmaya karar verdi. "Seni tanıyorum ben," dedi. Cebinde duran, tekneden aldığı anahtarlığın ucundaki anahtarla oynadı.

Laura ona baktı. "Evet. Çamaşırhaneden. Ne var bunda?"

Miriam başını iki yana sallarken dudaklarında minik bir tebessüm belirdi. "Yalnızca oradan değil. Neden kanalla gitmek istemediğini biliyorum." Kızın ifadesinin can sıkıntısından şaşkınlığa dönüştüğünü gördü. "Endişelenecek bir şey yok," dedi Miriam. "Ben senin tarafındayım. Polisin onun hakkında seninle konuştuğunu biliyorum. Daniel Sutherland hakkında."

"Bunu nereden öğrendin?" Kızın vücudu gerilmişti, başına geleceklere hazırdı. Ya kaçacak ya savaşıacaktı.

"Onu bulan bendim," dedi Miriam. "Teknem –o güzel, yeşil tekne, kırmızı çizgili, *Lorraine*, muhtemelen görmüşsündür– cesedin bulunduğu tekneden birkaç metre ötede demirli." Laura'ya gülümseyerek verdiği bilgileri sindirmesini bekledi. "Onu ben buldum. Cesedi ben buldum. Polisi arayan bendim."

Laura'nın gözleri kocaman açıldı. "Ciddi misin sen? *Kahretsin*. Çok kötü bir his olmalı," dedi. "Onu öyle... kan revan içinde görmek."

"Öyleydi," dedi Miriam. Çocuğun boynundaki keşiği, dişlerinin beyazlığını düşündü. O sırada Laura'nın da zihninde aynı görüntünün oluşup oluşmadığını, bir an olsun aynı noktada buluşup buluşmadıklarını merak etti. Genç

kadınla göz göze gelmeye çalıştı ama Laura sandalyesini masadan uzaklaştırıp ayağa kalkarak boş fincanını almak üzere Miriam'a uzanmakla meşguldü.

"O zamandan beri... polisle hiç temasa geçtin mi?" diye sordu Laura, sesi tuhaf bir şekilde yüksek çıkmıştı. "Onu bulduğundan beri yani. Yani, seni son gelişmelerden falan haberdar ettiler mi? Çünkü ben sürekli haberlere bakıyorum ve pek bir şey olmuyormuş gibi, üstelik bir haftadan daha uzun bir süre geçti artık... yani bulunduğundan beri..." Durdu. Sırtı Miriam'a dönüktü, fincanları lavaboya koyuyordu.

Miriam soruya cevap vermeyip konuşmak için Laura'nın ona yeniden yüzünü dönmesini bekledi. "Seni giderken gördüm," dedi. "Cesedi bulmadan önceki gün. Seni tekneden ayrılırken gördüm."

Laura'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne olmuş yani?" Yüzünde küstah bir ifade vardı. "Tekneye gittiğim sır değil ki. Polise de söyledim. Herkes tekneye gittiğimi biliyor. Yalan söylemedim ki."

"Yalan söylemediğini biliyorum," dedi Miriam. "Neden söyleyesin? Sen yanlış bir şey yapmadın." Laura yeniden arkasını döndü. Musluğu açıp fincanları sudan geçirdi, hareketleri sarsak, biraz sinirliydi. Miriam'ın kalbi ona karşı şefkatle doldu, mağduriyeti her hâlden, her irkilmesinden, her hareketinden belliydi. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu Miriam nazikçe. "Çocuğun sana ne yaptığını anlatmak ister misin?" Miriam nefesini tuttu, kan akışı hızlanmıştı, önemli bir şeye çok yaklaştığının farkındaydı: Güven. Sadakat. Dostluk? "Ben senin tarafındayım," dedi.

"Benim tarafımda mısın?" Laura güldü, alaycı, kırılğan bir kahkahaydı bu. "Benim tarafım falan yok."

Ama bir tarafın olmalı, demek istedi Miriam. Bir müttefikin olmalı. Onlara karşı birlik olabiliriz! Bütün gücü elinde bulundurduğunu, bizim güçsüz olduğumuzu zannedenlere yanıldıklarını kanıtlayabiliriz. Onlara bizim de güçlü olduğumuzu gösterebiliriz. Sen bu dökük apartman dairende, ben suyun üstündeyim, şık evlerde yaşayamıyoruz, pahalı kuaförlerde saçlarımızı kestiremiyoruz, yabancı ülkelere tatile gidemiyoruz ve duvarlarımızda güzel sanat eserleri yok ama bu bir hiç olduğumuz anlamına gelmez. Miriam'ın söylemek istediği bir sürü şey vardı ama dikkatli olmalıydı, yavaş yavaş yaklaşmalıydı, acele etmemeliydi.

Pisti kontrol etmek için yol haritasını hafifçe değiştirmeliydi. "Ailesine dair bildiğin bir şey var mı? Daniel Sutherland'ın ailesini?"

Laura omuzlarını silkti. "Annesi ölmüş. Çok kısa süre önce ölmüş. Söylediğine göre alkolikmiş. Bir teyzesi var. Irene'in evinde gördüm."

"Irene mi?"

"Arkadaşım."

"Arkadaşın kim?" diye sordu Miriam.

"Arkadaş işte. Seni ilgilendirmez." Laura güldü. "Bak, sohbet etmek falan çok güzeldi ama bence—"

"Ah, pekâlâ." Miriam onun sözünü kesti. "Ben ailesine dair epey şey biliyorum ve bence bildiklerim çok ilginç olacaktır." Laura artık tezgâha yaslanmış, tırnaklarıyla oynuyordu, dikkati Miriam'da bile değildi. "Bence kilit noktası o olabilir," dedi Miriam.

"O kim?" Laura başını kaldırıp Miriam'a baktı.

"Bence teyzesinin bu konuyla bir ilgisi olabilir."

Laura kaşını çattı. "Hangi konuyla?"

"Daniel'in ölümüyle!"

Laura aniden kaba bir kahkaha patlattı. "Teyzesinin mi?"

Miriam yüzünün kızardığını hissetti. “Şaka değil!” diye çıktı, kızdı. “Kadını orada gördüm, Daniel’ı ziyarete geldiğini gördüm, tıpkı senin de geldiğin gibi. Bence aralarında bir şey oldu.” Laura burnunu kırıştırarak Miriam’ı izliyordu. “Bence,” diye devam etti Miriam, “ki bu çok önemli bir nokta, bence kocası, yani *eski kocası* Theo Myerson bütün olanları gizlemeye çalışıyor, çünkü...” Miriam konuşmaya devam ediyordu ama o esnada kızın yüzündeki kuşkuculuğun kaybolduğunu, Miriam’a artık inanmadığını ve güvenmediğini görebiliyordu. Bu kız nasıl bu kadar kör olabilir-di? En azından okları başkasının üstüne çevirmenin onun yararına olduğunu göremiyor muydu? Miriam’ın teorisinin onun işine yarayacağı apaçık değil miydi? “İhtimal dışı gibi görünebilir,” dedi Miriam en sonunda, “ama bence sen...”

Laura sert denmeyecek bir gülümseme takındı. “Sen de onlar gibisin, değil mi?” dedi. “Her işe burnunu sokmayı seviyorsun. Yalnızsın ve canın sıkılıyor, hiç arkadaşın yok ve birinin sana ilgi göstermesini istiyorsun. Ve benim de senin gibi olduğumu düşünüyorsun! Eh, değilim ama. Üzgünüm ama değilim.”

“Laura,” dedi Miriam çaresizlik içinde sesini yükselterek, “beni dinlemiyorsun! Bence—”

“Senin fikrin umurumda bile değil! Üzgünüm ama bence sen kafayı yemişsin. Senin doğru söylediğini nereden bileceğim ki? Beni teknede gördüğünü nereden bileceğim? Cesedi senin bulduğun konusunda doğruyu söylediğini nereden bileceğim? Belki de onu sen bulmadın. Belki de sen tekneye gittiğinde hâlâ sağdı. Belki de onu sen bıçakladın!” Laura kocaman açılmış kırmızı ağzıyla Miriam’a doğru döndü. “Hey,” dedi gülerek, masanın etrafında zıpladı, “belki de hemen polisi aramalıyım! Çabuk gelin, evimde deli bir kadın var! Evimde Hobbit kılıklı psikopat bir kadın var!”

Başını arkaya atıp delirmiş gibi güldü, dans etmeye başladı, Miriam'ın dibine kadar girip onun alanını işgal etti. Miriam zar zor ayağa kalkıp Laura'dan uzaklaştı.

“Senin derdin ne?”

Ama kız manyak gibi gülüyordu, kendi dünyasında kaybolmuştu, gözleri parlıyordu, keskin küçük dişleri kırmızı ağzında bembeyaz parlıyordu.

Miriam gözyaşlarının gözlerini yaktığını hissetti. Uzaklaşması, buradan gitmesi gerekiyordu. Laura'nın korkunç kahkahası kulaklarında çınlıyordu, elinden geldiğince ağırbaşlı bir şekilde evden çıktı. Koridorda bitkince sürünerek yürüdü ve kalbi gibi ağırlaşmış bacaklarıyla basamakları indi.

Miriam eve vardığında ağlamak üzereydi ve bu, bir yabancı'nın sergilediği nezaketsizliğe verilmiş aşırı bir tepki olmakla beraber alışılmadık değildi. Pireyi deve yapmakta üstüne yoktu ve insan kendini bilse de engelleyemiyordu. Miriam gençken arkadaş olma yeteneğini kaybetmişti ve bu yetenek bir kez kaybedildikten sonra telafisi zordu. Tıpkı yalnızlık gibi, arkadaş yokluğu da kendi kendini sürdürebilen bir şeydi: İnsanların sizi sevmesi için ne kadar çabalarsanız sizi sevmeye olasılıkları o kadar azdı; çoğu insan sizde bir tuhafılık olduğunu hemen sezer ve hemen kendilerini geri çekerlerdi.

En kötü kısmı sonu değildi, alay ve yuhalama kısmıydı, dış görünüşüne hakaret edilmesi idi, Laura'nın yaptığı da buydu. *Yalnızsın, canın sıkılıyor ve beni de kendin gibi sanıyorsun.* Miriam gerçekten öyle sanmıştı, Laura'yı kendi gibi sanmıştı. En kötü kısmı da buydu, nasıl biri olduğunun ve neler hissettiğinin görülmesiydi. İçinin okunması ve reddedilmesiydi.

Miriam'ın teknesindeki yatak odasında *Canını Zor Kur-*

taran Kız'ın üstüne notlar eklediği bir kopyası vardı. Bu kopyaya ilgili bölümleri, kendi anı yazılarıyla olan anahtar benzerlikleri not etmişti. Kitabın sonlarına doğru olan sayfalar, üstüne yazdığı notlar yüzünden kalınlaşmıştı, bastırıldığı kaleminden çıkan mavi mürekkep sayfaların arkasına geçmişti, Myerson'ın hikâyesini eğip bükmesinden, yanlış anladığı ve doğru anladığı her şeyden yakındığı yerlerdeki notları ancak kendi okuyabileceği kadar okunaklıydı.

İnsanın hayatını küçük bir şey ekseninden kaydırabilir. Miriam'ın başına gelen şey küçük değildi, çok büyük bir şeydi ama küçük bir şeyle başlamıştı. Lorraine'in Bay Picton'ın kahve kokan nefesine iki saat dayanamadığını, biyolojinin de zaten çok sıkıcı olduğunu, Miss Selfridge mağazasının indirimine girdiğini söylemesiyle başlamıştı her şey. Miriam okulu kırmak bile istememişti, başlarının belaya gireceğini düşünmüştü. *Bu kadar pısırik olma*, demişti Lorraine.

Miriam tartışmak istememişti – zaten Ian Gladstone denen oğlan yüzünden ettikleri kavgadan sonra yeni barışmışlardı. Miriam o oğlandan çok uzun süredir hoşlanıyordu ve Lorrie onunla birlikte partiye gitmişti. Miriam bunu sonradan öğrenmişti. *Üzgünüm*, demişti Lorrie, *ama o oğlan seninle ilgilenmiyor. Senden hoşlanıp hoşlanmadığını sordum, hayır dedi. Beni seçmesi benim hatam değil*.

Sonrasında bir hafta konuşmamışlardı ama ikisinin de birbirinden başka arkadaşı pek yoktu ve Ian Gladstone da buna değmezdi. *Çamaşır makinesi gibi öpüşüyor*, demişti Lorrie gülerek, diliyle havada daireler çizerek.

Bu, o zamanlar küçük bir şeydi.

Jez çiftlik evindeyken cigara sarmıştı. Evin en büyük odasındaki bacaksız bir koltukta oturuyordu, uzun bacaklarını bükmüş, dizlerini kulaklarına kadar çekmişti. Kâğıdı

yalayıp tombul dilini yapıştırıcıyla kaplı kenar boyunca gezdirdikten sonra cigarayı işaretparmağıyla başparmağı arasında yuvarladı. Yaktıktan sonra bir nefes çekip koltuğun kenarında yerini yadırgar gibi dikilen Lorraine'e uzattı. Miriam ise kapının yanında aylak aylak geziniyordu. Lorraine önce bir nefes, ardından bir nefes daha çekti ve Miriam'a bakarak uzattı ama Miriam başını iki yana salladı. Lorraine gözlerini kocaman açtı, *Haydi gel*, ama Miriam başını yeniden iki yana salladı. Jez ayağa kalktı, cigarayı Lorraine'in elinden aldı, yavaşça odadan çıkıp evin derinliklerine dalarak sokak kapısından uzaklaştı. "Bira isteyen var mı?" diye seslendi başını arkaya çevirerek.

"Gidelim," diye fısıldadı Miriam Lorraine'e. "Buradan gitmek istiyorum."

Lorraine başını onaylarcasına sallayıp pis pencereden arabaya doğru baktıktan sonra Miriam'a döndü. "Okula dönmemiz gerektiğini mi söylesem?" dedi.

"Hayır, sadece—"

Jez çok çabuk geri döndü, elinde iki bira vardı. "Bence," dedi, ikisine de bakmadan, "Lorraine ile biraz baş başa zaman geçirmemiz gerek."

Lorraine güldü, "Ah, olmaz, bizim artık geri dönmemiz gerek," dedi. Jez şişeleri yere koyup hızlı adımlarla Lorraine'e doğru yürüyerek boğazına yumruk attı.

Miriam'ın dizlerinin bağı çözülmüştü, bacaklarını kullanamayacak gibiydi. Koşmaya çalıştı ama sürekli bir şeylere takılıyordu. Jez onu sokak kapısına varmadan atkuyruğundan yakaladı ve geri çekerek saçlarını yoldu. Miriam yere düştü. Jez sigara paketi ve fare dışkısıyla dolu yerin pisliğinin içinde onu evin ortasına kadar çekti. Lorraine yan yatıyordu, gözleri kocaman açılmıştı ve dehşet içinde bakıyordu; nefes alırken garip, boğuk bir ses çıkıyordu. Miriam

ona seslenince Jez, o lanet ağzını bir kez daha açarsa onu öldüreceğini söyledi.

Miriam'ı başka bir odaya götürdü, boş bir odaydı burası ve evin arka tarafındaydı. Miriam'ı yere itti. "Sen burada bekle," dedi. "Çok sürmeyecek." Kapıyı kapayıp kilitledi.

(Ne uzun sürmeyecek?)

Miriam kapının kolunu zorladı, kapıyı itip çekti, koşup omuz attı.

(Ne uzun sürmeyecek?)

Emin olamıyordu ama galiba Lorraine'in ağladığını duyuyordu.

(Ne uzun sürmeyecek?)

Arkasında bir giyotin pencere vardı, geçebileceği kadar büyüktü. Kilitliydi ama incecik camı eski ve çatlaaktı. Çift cam değildi. Miriam tişörtünü çıkarıp eline doladı. Camı yumruğuyla kırmaya çalıştı ama fazla kararsızdı. Çok ses yapmak istemiyordu. Bir yerini kesmek istemiyordu.

Başına geleceklerin elinin kesilmesinden çok daha kötü olduğunu söyledi kendine. Fazla zamanı olmadığını söyledi. Lorraine ile olan işi ne kadar süreceksa o kadar zamanı vardı.

Pencereye bu kez daha sert vurdu, ardından gerçekten bütün gücüyle vurdu ve eli camı kırıp diğer tarafa geçti. Önkolunu tırtıklı bir cam parçası kesince şok ve acı içinde çığlık attı. Çığlıklarını bastırmak için çaresizlik içinde kanlı tişörtünü ağzına soktu. Hareketsiz kalıp kulak kabarttı. Evin bir yerinde birinin hareket ettiğini duyabiliyordu, yerdeki döşemeler gıcırdıyordu, biri ağır ağır yürüyordu.

Miriam nefesini tuttu. Sesi dinleyip dua etti. Adamın onu duymamış olması, alt kata inmemesi için dua etti. Gözlerinden yaşlar süzülürken hiç durmadan dua etti, kendi kanının kokusu burun deliklerine dolmuştu; adamın onun peşine düşmemesi için dua etti.

Dışarısı hâlâ aydınlıktı. Miriam önce arabaya koştı ama adam kontak anahtarını almıştı. Miriam koşmaya devam etti. Dolambaçlı toprak yol boyunca koşarken kolundaki ve pencereden çıkarken sürttüğü gövdesindeki kesiklerden kan damlıyordu. Boynu ve yüzü kanıyordu, adam saçlarını yolduğu için kafa derisinden kan sızıyordu.

Bir süre sonra koşamayacak kadar bitkin düşünce yürümeye başladı. Hâlâ anayoldan çok uzak gibiydi, çiftlik evinin yolunun bu kadar uzun olduğunu hatırlamıyordu – yanlış bir yola sapıp sapmadığını düşündü. Ama hiç sapak hatırlamadığı gibi herhangi bir kavşak da hatırlamıyordu. Anayoldan gelmişlerdi işte, bir tek o yol vardı ve bitmek bilmiyordu, ufukta görünen kimse de yoktu.

Gök gürültüsü duyduğunda hava kararmıştı. Bulutsuz göğe, tepesindeki parlak yıldızlara baktı ve duyduğunun gök gürültüsü değil, araba olduğunu anladı. İçine öyle bir su serpilmişti ki dizlerinin bağı çözüldü. Biri geliyordu! Biri geliyordu! Tam mutluluktan ağzı kulaklarına varmıştı ki uğultulu, soğuk bir fırtına hevesini kursağında bıraktı. Araba arkasından geliyordu – anayoldan değil, çiftlikten. Miriam önünü bile görmeden koşarak anayoldan ayrıldı. Dikenli tellere takılıp yeniden her yerini kesti, ardından kendini yol kenarındaki hendeğin içine attı. Yavaşlayan arabanın vitesinin gıcırdadığını duydu, farları tam üstündeki boşluğu aydınlatıyordu. Araba geçip gitti.

Miriam bir süre hendeğin içinde yatmaya devam etti, orada ne kadar süre öyle kaldığını bilmiyordu. En sonunda ayağa kalkıp yeniden tellerin üstünden atladı, kolları, bacakları ve gövdesi çizik içindeydi, külotu çışten sırlıslık olmuştı, ağzı kandan yapış yapıştı. Koşmaya başladı, düştü, ayağa kalktı. Koşmaya devam etti. Bir süre sonra bir benzin istasyonuna vardı. Oradaki adam polisi aradı.

Çok geç kalmışlardı.

CANINI ZOR KURTARAN KIZ

Kız bir süredir ağlıyor, bağıırıp çağırıyor. Yardım istiyor, yumrukları kanayana kadar kapıyı yumrukluyor. Arkadaşının adını ilk başta sessizce, ardından yüksek sesle ve sonra daha da yüksek sesle defalarca söylüyor, arkadaşının adını evin içinde yankılanana, kuşları susturana ve dokunaklı çığlıkları dışındaki her şeyi sus pus edene kadar söylüyor.

Bu sessizliğin içinde kapı kulakları sağır eden, dünyayı yerinden oynatan, sonik patlamayı andıran bir sesle açılıyor. Kız, hayatı boyunca daha önce hiç bu denli büyük bir gürültü duymamış.

Ağlamaları kesiliyor. Hızlı ve telaşlı adım seslerinin kendisine doğru yaklaştığını duyuyor. Geri çekiliyor, düşüyor, tökezliyor, odanın köşesine doğru çekiliyor ve sırtını duvara yaslayarak iki eliyle kendini hazırlıyor. Dişlerini gösteriyor.

Adam kapıya yaklaştıkça adımları yavaşlıyor. Kız, taşa değen botların gıcirtısını, kilide giren anahtarın tıkırtısını ve döndüğünde çıkan tık sesini duyuyor. Nabızı yükseliyor, hazır, adama karşı hazır artık. Adamın iç çektiğini duyuyor. Sus artık, koca kız. Sus artık, çirkin kız. Sıra sende değil. Bir gıcirtı, bir tık sesi daha duyuluyor, nabızı yavaşlıyor, içi allak bullak, bir dalga bütün barajlarını yıkmış sanki. Sıcak çiş yere damlıyor.

Adam oradan çıkarken bir melodi mırıldanıyor, gözyaşlarıyla dolu bir sesle şarkı söylüyor.

Ondan aldıklarımı geri vermeyeceğim.

Carla evinin içinde oda oda dolaşıp gardıropları, dolapları, kapıların arkasını, içinde Aziz Christopher madalyonu olan çantayı asabileceği her yeri köşe bucak defalarca aradı. Yorgunluktan başı dönüyordu, çamurun içinde yol alıyormuş gibi yavaş ve dikkatli bir şekilde hareket ediyordu. Ara sıra telefonu çalıyordu. Her çaldığında ekrana baktı ve arayanın Theo olduğunu gördü. Bazen parmağını yeşil düğmenin üstünde gezdiriyor, çağrıya cevap vermek istiyordu ama her defasında son anda telefonu cebine koymakla kırmızıya basmak arasında gidip geliyordu.

Telefonu şimdi açarsa ona ne diyecekti? Ona soruyu doğrudan soracak mıydı? *Kız kardeşimle ne yapıyordun? Onun evinde ne yapıyordun?* Aslında bunlar gerçekten sormak istediği sorular değildi. Gerçek soruyu henüz şekillendirmemişti, bunu yapmak için kendine izin vermemişti.

Merdiven sahanlığındaki dolabı açtı. Alışveriş çantası neden orada olsundu ki? O dolabı hiç açmazdı ve açmayalı aylar olmuştu. Asla giymediği giysilerle doluydu: ipek elbiseler, özel dikim takımlar, yıllardır olmadığı bir kadına ait giysiler. Boş gözlerle giysilere bakıp içlerinden birini aldıktan sonra dolabın kapısını kapadı.

Yatak odasına girip yatağına uzandı. Yün battaniyesini

bacaklarına kadar çekti. Uyumak için can atsa da gözlerini her kapadığında gözünde Theo'nun Angela'yla evinin önünde tartıştığı anlar canlanıyordu. Sonra birden bir ke-sinti oluyordu ve Theo ile Angela'yı evin içinde birbirlerine bağırırken görüyordu. Zihninde ikisi de geçmişe dönmüş-tü. Carla onları Ben'in öldüğü gün gördüğü gibi görüyordu: Theo öfkeden küplere binmişti; Angela korkudan sinmişti, hassas ellerini başının yukarısına doğru kaldırmıştı, soluk bilekleri açıktaydı. Theo'nun sesinin, *Sence kıskanıyor muy-du? Ben'i yani? Kolay sinirlendiğini söylemiştin. Canavar gibi, dedi sesi. Canavar gibi olduğunu söylemiştin.* Öyle dememiş-ti, değil mi? Canavar gibi bir hayal gücü mü demişti yoksa? Carla'nın kendi hayal gücü onu bambaşka bir yere götür-dü. Theo bugünkü hâliyle Angela'nın Hayward's Place'teki evindeydi, rahat cüssesiyle Angela'nın narinliğine abanmış-tı, merdivenin en üst basamağında onunla cebelleşiyordu. Carla onu merdivenden kız kardeşinin yere serilmiş bede-ninin üstünden atlayıp inerken gördü. Onu evin önündeki sokağa çıkıp sigara yakarken gördü.

Gözlerini açtı. Onca zamandan sonra Angela'yı bir kez daha görmek onu nasıl etkilemişti? Onca zamandır gö-rüşmüyorlar mıydı, yoksa onun bilmediği başka görüşme-ler de var mıydı? Ikisinin ondan bir şeyleri sakladığı fikri içini acıttı. Bir türlü *nedenini* anlayamıyordu. Tüm bunlar, Daniel'ın başına gelenlerin de üstüne eklenince, çok fazlay-dı. Her yeri uyuyor, zihni gizle puslanıyordu.

Yatağın içinde yuvarlandı. Oğlunun hiçbir zaman tak-madığı Aziz Christopher madalyonunu bulması gerekiyor-du. Angela'nın evinden çıkmadığına göre bu evde bir yer-de *olmalıydı*. Yeniden oda oda gezmeye başladı, gözlerinin önünde siyah noktalar belirliyordu, kulaklarında yavaş bir uğultu vardı, merdivenden inip çıkarken, merdiven sahan-lığındaki dolabın içindeki ipek elbiselere, üstüne göre di-

kilmiş takımlara bakarken elleri kolları tutmaz olmuştu. Dolabın altındaki rafta dizi dizi açık mavi ayakkabı kutuları vardı; hepsini teker teker açtı, içlerinde gri süet botlar, kırmızı tabanlı stiletto, yeşil tabanlı parlak yeşil sandaletler vardı. Son kutuda ayakkabı yerine bir plastik torba dolusu kül vardı. Carla poposunun üstüne oturdu, titreyerek iç çektiğinde akciğerlerindeki nefes boşandı.

İşte buradasın. Bununla, Angela'yla ne yapacağına hiçbir zaman karar verememişti.

Cenazeden sonra Daniel'la birlikte buraya, Carla'nın evine gelmişlerdi. Yan yana koltuğa oturup gerçek bir sessizliğin içinde çaylarını içmişlerdi ve önlerindeki sehpa plastik torba duruyordu. Evin içinde ağır bir hava vardı, atmosfer utanç yüklüydü. Daniel'ın beti benzi solmuştu, incecik görünüyordu ve sanki içi boşalmıştı, tütün kokan koyu renkli takımının içinde boğulacak gibiydi.

“Mutlu muydu?” diye sordu Carla, önlerindeki torbaya bakarak. “Mutlu olduğu bir yerde olmalı külleri.”

Hemen yanında oturan Daniel'ın omuzlarının inip kalktığını hissetti. “Onu hiç mutlu hatırlamıyorum,” dedi.

“Doğru değil bu.”

Daniel burnunu çekti. “Evet, haklısın. Onu Lonsdale Meydanı'nda mutlu hatırlıyorum. Ama külleri oraya savuramayız, değil mi?” Başını eğdi, ağzı açıktı, omuzlarını kaldırdı. “Günlerdir tek başınaydı,” dedi.

“Daniel” –Carla, elini Daniel'ın ensesine koyup ona doğru sokuldu, dudakları neredeyse yanağındaydı– “sürekli ona göz kulak olamazdın.”

Bu konuda ciddiydi ama ciddi olduğu bir şey daha vardı: Ben ona sürekli göz kulak olamazdım. “Kendi hayatını yaşamalısın, Dan. Buna mecbursun. *Hepimiz yıkılamayız.*”

Daniel yüzünü Carla'ya dönüp boynuna dayadı. "Sen yıkılmadın," diye fısıldadı.

Carla öne doğru eğilip ayakkabı kutusundaki kül torbasını dikkatlice kaldırarak elinde tarttı.

Şimdi yıkıldım.

Theo postalarını karıştırırken hayranı Bay Carter'dan bir mektup daha geldiğini fark etti. Theo, yalnızca aksi bir tonla yazılmış olmasına değil, aynı zamanda yazarken hiddetten kalemin kâğıda sertçe bastırılmış olmasına bakacak olursa, Bay Carter'ın cevap alamamak karşısında epey sinirlendiğini anlayabiliyordu.

E-posta adresimi bıraktım çünkü bana hızla cevap vermenizi sağlayacağını düşündüm.

Büyük olasılıkla çok meşgul olduğunuzu anlayabiliyorum.

Son mektubumda insanların erkeğin bakış açısını ön plana çıkarmanızın cinsiyetçi olduğunu düşündüğünden bahsetmiştim, bu konuda neler söyleyeceksiniz? Bence yalnızca kadının bakış açısını görmek de cinsiyetçi. Birçok suç romani artık kadınlar tarafından yazıldığı için sık sık yalnızca onların bakış açısıyla karşı karşıya kalıyorsunuz. Amazon'daki yorumlarda kitabınızın “kurbanı suçlayan” bir dilde yazıldığına dair birçok yorum okudum ama adam hayatında “arkadaş” ve “o kız” da dahil olmak üzere birçok insan tarafından kötü muamele gördüğüne göre bir açıdan kendisi de kurban olduğu

için yüzde yüz suçlanamaz, değil mi? Belki de onu fazla zayıf göstermişsinizdir. Ara sıra farklı bir hikâye yazmış olmayı dilediğiniz oluyor mu?

Lütfen sorularıma e-posta yoluyla cevap verir misiniz?

Teşekkürler, saygılar,

Henry Carter.

Theo mektubu diğerleriyle birlikte “yapılacaklar” yığınınına attı; birçok Amazon yorumcusunun, hikâyesini anlattığı şekliyle anlatma isteğini yanlış anladığı konusunda Bay Carter’la hemfikir olsa da, Bay Carter’ın da kendisinin ne yapmaya çalıştığına dair en ufak bir fikri yokmuş gibi göründüğünü söylemenin en kibar yolunu bir an düşündü. Bunu düşündü ve düşündüğü gibi de unuttu. Bay Carter’ın da dediği gibi çok meşguldü.

İşten dolayı değil – günlerdir doğru düzgün iş yapmamıştı, hayat hakkında endişe etmekle meşguldü. Daniel öleli on bir gün, Carla’yla konuşalı beş gün olmuştu. Carla polis tarafından tutuklanmamıştı – Dedektif Barker ile telefonda konuşmuştu; dedektif ona “birçok ipucunu incelediklerini” söylemişti (yine aynı cümleyi kurmuştu) ama gözaltına alıp serbest bıraktıkları kızdan beri yeni birini sorguya çekmediklerini ve kimseyi de tutuklamadıklarını eklemişti.

Theo hem rahatlamıştı hem de hayal kırıklığına uğramıştı – kıza ne oldu, diye sormak istiyordu. O lanet kıza ne oldu? Ama Carla’nın zan altında olmaması onu rahatlatmıştı.

Carla’nın iyi olduğunu, kendini toparladığını, evinin en üst katında gezindiğini biliyordu, o sabah evinin kapısını bir kez daha çalmak için oralarda dolanırken pencereden görmüştü. Kapıyı çalıp beklemiş, ardından hızla geri çekilip başını kaldırıp baktığında Carla’yı perdelerin arkasından

sıyrılırken görmüştü. O zaman sinirlenmişti, ona bağırarak istemiş, kapıyı yumruklamak istemişti. Ama yapamamıştı. Geçen yıl, komşular dışarıda gürültü çıkardığı için şikâyet etmişlerdi. Ağız dalaşına girmişlerdi ama Theo konunun ne olduğunu şimdi hatırlayamıyordu.

Komşularla uğraşacak hâli yoktu, onları rahatsız etmek umurunda bile değildi, yalnızca temkinli olmalıydı: o (yarı) ünlüydü, bugünlerde yaptığınız her şeyin bir sonucu oluyordu. Her şey kaydediliyor ve siber uzayda sonsuza dek kalıyordu; sınırı aşarsanız internette herkes sizi yerin dibine sokuyor, Twitter’da rezil ediyordu, “ifşa” ediliyordunuz. Linç kültürüydü bu ama bunu söylemeye izniniz yoktu. Böyle söylerseniz yine ifşa ediliyordunuz.

Theo, yaşlı kadının, o gürültücü komşunun Carla’yla konuşmuş olduğundan artık emindi, ona Theo’nun Angela’yla görüştüğünü söylemiş olmalıydı. Carla da sinirlenmişti çünkü Theo bunu ona söylememişti. Şaşırmamıştı Theo ama rahatsız olmuştu. Yıllar içinde Carla ona defalarca yalan söylemişti. O kadar salak değildi, ara sıra Angela’yla görüştüğünü biliyordu. Daniel’la olan ilişkisini bilmiyordu – bu, onun için tam bir şok olmuştu, çok üzülmüştü, özellikle de bunun ortaya çıkış şekli nedeniyle. Ama Carla’yı dışlamamıştı, değil mi? Telefonlarını reddetmemiş ya da kapağını kilitlememişti. Her zaman yaptığını, her zaman yapacağını yapmıştı: Onun yanında olmuştu. Öfkesini başka bir yere yöneltmişti.

Angela’yı son gördüğünde –en son gördüğünde– Theo ona el kaldırmıştı. Hayatında hiçbir zaman bir kadına vurmamıştı ama bir an ona vurmayı aklından geçirmişti. Sonra ona vurmak yerine hakkında ne düşündüğünü söylemişti ve bu daha da kötüydü.

Angela onu aramış, ona söylemesi gereken bir şey olduğu ama bunu yüz yüze yapmayı tercih ettiğine dair mesaj bırakmıştı. Bu kez gözyaşı yoktu, en azından ilk başta yoktu. Angela, Theo'yu içeri davet etti ve Theo bu kez teklifi kabul etti. Ona söyleyecekleri vardı ve sokağın ortasında söylemek istemiyordu.

Onu son görüşünde Angela'nın dış görünüşü karşısında şaşkına dönmüştü; bu kez evinin görünüşü karşısında küçük dilini yutmuştu. Halısı leke içinde, pencereleri leş gibiydi, her yer toz tabakasıyla kaplanmıştı, ihmalin istilacı havası, Angela bir ara evini güzelleştirmeye çalışmış gibi, duvarlardaki dikkatle çerçevelenmiş resimlerle daha da ağırlaşmıştı.

"Evin bu yeni hâlini sevdim," dedi Theo, Angela güldü, Theo'nun kalbini paramparça eden ve gırtlaktan gelen bir gürültü gibiydi kahkahası. Theo, Angela'ya bakmayı bırakıp şöminenin yanındaki rafta bulunan kitaplara baktı ve gözüne *Canını Zor Kurtaran Kız* takıldı. "Güzel bir kitapmış diye duydum," dedi kitabı alıp başının üstünde sallayarak. Angela zoraki bir kahkaha daha attı. Theo kitabı sehpaye atıp kendini koyu deri berjere bıraktı. Sigarasını çıkardı. "Bir tane içsem olur mu?" diye sordu Angela'ya hiç bakmadan.

"Olur, keyfine bak."

"Sen de ister misin?"

Angela başını iki yana salladı. "Bırakmaya çalışıyorum." Gülümsedi, sabahın on bir buçuğuydu ve gözleri donuk bakıyordu. "Kahve ister misin?"

"Sen kahve mi içiyorsun?" diye cevapladı Theo. Angela başını iki yana salladı.

Theo'nun karşısındaki koltuğa oturdu. "Bu benim için çok zor, sen de biliyorsun," dedi. Theo yüksek sesle neşesiz

bir kahkaha attı. Angela elini gözlerine götürdü; gülümsemesi yüzünde öylece donup kalmıştı, ifadesi gergindi. Ağlamamaya çalışıyordu. “Onunla konuştum,” dedi en sonunda. “Daniel’la. En sonunda telefonda onunla konuştum. Çoğu zaman telefonlarıma cevap vermedi.” Theo bir şey demedi. “Seni rahat bırakmasını istedim, artık ona para vermeyeceğini söyledim.”

“Ne zamandı bu?” diye sordu Theo. Külünü silmek için kül tablasına uzandı ama ıskaladı.

“Birkaç gün önce,” dedi Angela. “Pek bir şey söylemedi ama dinledi. Bence...”

Theo yavaşça ayağa kalktı. Ceketinin iç cebinden bir paket çıkarıp Angela’ya verdi. Angela zarfı açtığı anda içinden çıkan kâğıda şöyle bir baktı ve buz kesti. Gözlerini kapayıp kâğıdı katlayarak zarfa geri koyduktan sonra Theo’ya uzattı.

“Hayır, sorun değil,” dedi Theo soğuk bir tavırla, “sende kalsın.” Yeniden görmek istemiyordu, karısının ustalıklı yapılmış kara kalem çizimi uykusundaki o mest olmuş ifadesini kusursuz bir şekilde yansıtıyordu. Daniel, bunu Carla yanında uzanırken çizmişti, yatak örtüleri kenara atılmış, bedeni ortaya çıkmıştı. “Bu sabah postadan bu çıktı,” dedi, “küçük sohbetinin pek işe yaradığını düşünmüyorum.” Angela öne eğildi, başını avuçlarının arasına almıştı; kendi kendine bir şeyler fısıldıyordu. “Ne dedin?” diye sordu Theo. “Duymadım seni.”

“İğrenç bir şey bu,” dedi Angela, yaşlı gözlerle Theo’ya bakarken. “İğrenç bir şey dedim.” Dudağını ısırp bakışlarını kaçırdı. “Sence,” dedi, boğazı düğüm düğümdü, “sence onlar gerçekten—”

“Hiçbir şey yapmadılar!” diye çıkıştı Theo, sigarasını sert bir şekilde kül tablasının içinde ezerek. “Konu *onlar* değil, o. Daniel ve Daniel’ın o sapık, küçük fantezisi. Farkındasın,

değil mi?” Angela’nın başında dikilmişti, Angela, Theo’nun ayaklarının dibinde bir çocuk gibi ufak ve kırılıyordu. “Onu suçlayamıyorum bile. Yani, sen de suçlayamazsın, değil mi? Nasıl bir hayat yaşadığına baksana! Nasıl bir evde büyüdüğüne baksana! Annesinin durumuna baksana!”

“Theo, lütfen.” Kocaman gözlerinin ardından ona bakıyor, yalvarıyordu. Theo ona saldırmak, yüzündeki kendine acıyan ifadeyi silmek için elini kaldırdı.

Angela’nın korku içinde sindiğini görünce geri çekildi, Angela’nın onda yarattığı hisler karşısında dehşete kapılmıştı. “Daniel’a üzülüyorum,” dedi. “Üzülüyorum. Ona verdiğin şu hayata bak. Sevginin ne olduğuna dair, anne sevgisinin ne olduğuna dair hiçbir fikri yok. Nasıl olsun ki?”

“Denedim,” dedi Angela hıçkırarak, “Denedim...”

“Denemişmiş!” diye bağırды Theo. “Senin tembelliğin, ihmalkârlığın benim çocuğumun hayatına mal oldu. Sonra kendi oğlunu da ihmal edip onu evden uzaklaştırdın çünkü senin içmeni engelliyordu. Sonunda sosyopatın teki olup çıkmasına şaşırmalı mıyım?”

“Sosyopat falan değil.”

“Sosyopat, Angela. Aynen öyle. Açgözlü, hesapçı ve çıkarıcı. Onu sen bu hâle getirdin.”

Bir an sessiz kaldıktan sonra dengesiz bir şekilde ayağa kalktı. Titreyen elleriyle Theo’nun kitabını raftan alıp verdiği zarfı arasına sıkıştırdıktan sonra kitabı yeniden yerine koydu. Dönüp Theo’ya baktı, külfetli bir görev için enerji toplamaya çalışırcasına derin bir nefes aldı. “Benim...” dedi ellerini göğsüne birleştirerek, “sana söylemek istediğim bir şey var.”

Theo ellerini iki yana açıp kaşlarını kaldırdı. “Dinliyorum.”

Angela yutkundu, bir şeylerle mücadele eder gibiydi.

“Evet?” Angela’nın acemi tiyatrolarına sabrı yoktu Theo’nun.

“Sanırım en iyisi göstermek,” dedi Angela yavaşça. “Acaba... üst kata gelebilir misin?”

Laura geçmişteki hatalarına takılıp kalmış olsa da en büyük hatalarını göz ardı ediyordu. Daniel Sutherland'ın teknedeki cansız bedenini düşünüp soğuk soğuk terleyerek uyanmamıştı mesela, eline çatal batırdığı çocuğu hiç aklına getirmiyordu. Hayır, aklından çıkmayan, onu utandıran, kanını beynine sıçratan, karnını yumruk gibi sıkan olay, otobüste bir kadına bağırıp ona aptal, şişko bir inek olduğunu söylediği olaydı. Kadının yüzü, incinişi ve utancı gözünün önünden gitmiyordu; bunu her düşündüğünde gözleri yaşlarla doluyordu.

Geri dönüp aynı rotada seyahat ederek kadını bulmanın hayalini kuruyordu. Böylelikle özür dileyip bu sorununu anlatabilir, strese girdiğinde, yorgun ya da sinirli olduğunda ağzından istemediği sözler çıktığını söyleyebilirdi (elbette bu doğru değildi, onun sorunu ağzından istediği sözlerin çıkmasıydı ama kadının bunu bilmesine gerek yoktu). Ama maalesef otobüsün hangi otobüs olduğunu hatırlayamıyordu.

Yine de otobüsteki kadını düşününce aklına *Miriam*'ın yüzü, Laura onu azarladığında, onunla dalga geçtiğinde ne kadar büyük bir şok yaşadığı ve incindiği geliyordu. *Miriam* tuhaf ve rahatsız ediciydi, Laura ona yaptıklarından

otobüsteki kadına yaptıklarından daha fazla pişman değildi, kesinlikle bunu kendine dert edinmemiştii ama yine de üzgündü. Kesinlikle haksızlık etmişti. Zalim olmasına gerek yoktu, bunu istememiştii, yalnızca kendine hâkim olmamıştı. Özür dilemek istediğı kişiden özür dileyemediğı için Miriam'dan özür dileyebilirdi. En azından Miriam'ın nerede yaşadığını biliyordu.

Teknesi *Lorraine*'i Miriam'ın tam da söylediğı yerde, Daniel'ın teknesinin birkaç metre uzağında demirlemiş hâlde buldu. Daniel'ın teknesinin yerinde artık başka bir tekne vardı, çatısında pahalı bir bisiklet bulunan daha kullanışlı, daha temiz bir tekneydi bu. Yeniden oraya gitmek tuhaf şeydi, Daniel'a dair her iz silinip gitmişti sanki. Tuhaf olması bir açıdan iyiydi: Sanki hiçbir şey olmamıştı, sanki her şey bir rüyaydı – baksana, o pis mavi tekne burada değil! Hani olduğunu sandığın şey var ya? Aslında olmamış. Kâbusmuş. Artık uyanabilirsin.

Lorraine, hiç o pis mavi tekneye benzemiyordu, uzun ve pürüzsüzdü, yeşil renkteydi ve kırmızı şeridi vardı, çatısı bakımlı bitki saksılarıyla doluydu, bir uçta güneş panelleri duruyordu, teknenin düzenli, temiz ve içinde yaşanıyor-muş gibi bir havası vardı. Birinin evi olmalıydı.

Laura yedekçi yolunda dururken içeride yaşayan kişinin dikkatini çekmek için teknenin neresine vurması gerektiğini (pencereye mi? Biraz rahatsız edici olabilirdi bu) anlamaya çalıştı. O esnada Miriam, kamaranın kapısından kış güvertesine çıktı. Çıplak bacaklarıyla ayakları şaşırtıcı derecede beyazdı, sanki çok uzun zamandır güneş yüzü görmemişlerdi. Ayak tırnakları uzamış, hafifçe sararmıştı. Laura yüzünü ekşitip bir adım geri gitti; bu hareketi Miriam'ın dikkatini çekmişti.

“Ne istiyorsun?” diye çıkıştı.

“Evin çok güzelmiş,” dedi Laura, gözlerinin önündeki tekneye boş boş bakarak. “Gerçekten güzelmiş.” Miriam bir şey söylemedi. Kollarını göğsünde birleştirip upuzun saçlarının altından Laura’ya dik dik baktı. Laura tırnaklarını yiyordu. “Buraya gelmemin nedeni kabalığım yüzünden özür dilemek. Anlatmak istediğim–”

“Umurumda değil,” dedi Miriam ama ne hareket etti ne de arkasına döndü, kış güvertesinde kalıp Laura’nın gözlerinin içine baktı.

“Aptalca şeyler söylüyorum. Bunu hep yapıyorum, hatta... Yani bu benim hatam ama her zaman kontrol edemiyorum.” Miriam başını yana eğdi. Dinliyordu. “Böyle bir rahatsızlığım var benim. Şartlı refleks yitimi deniyor. Kaza yüzünden. Sana küçükken kaza geçirdiğimi söylemiştim ya? Lütfen,” dedi Laura, tekneye doğru bir adım atarak. Başını öne eğdi. “Yalnızca özür dilemek istedim, sana iğrenç davrandım, üstelik sen yalnızca yardımcı olmaya çalışıyordun, bunu şimdi anlıyorum. Gerçekten özür dilerim.”

Miriam dik bakışlarını biraz daha sürdürdü. Teknesine girecekmiş gibi arkasına döndü ama sonra yüzünü yeniden Laura’ya döndü. En sonunda yumuşamıştı. “Peki o zaman,” dedi. “İçeri gel.”

“Çok güzel, değil mi?” Laura teknenin içine girmişti. “Burası çok... yuva gibi, değil mi? Bu teknelerin bu kadar rahat olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti.”

Miriam başını onaylarcasına sallarken dudaklarını sıkı bir şerit şeklini almıştı ama Laura, yanaklarındaki ışıltıdan ve gözlerindeki ifadeden Miriam’ın bu duydukları karşısında hoşnut olduğunu anlayabiliyordu. Miriam, Laura’ya çay ikram etmek için çaydanlığın altını yaktıktan sonra dolaptan fincan aldı. Laura parmaklarını kitap sırtlarında gezdi-

rip etrafına bakmaya devam ederken Miriam'ın annesi ve babasıyla olan fotoğrafını buldu. "Bu sensin! Sen olduğun hemen anlaşılıyor, pek değişmemişsin," dedi, O zaman da çok iticiymişsin, diye düşünerek. "Annenle baban tatlı insanlara benziyor."

"Öyleydiler," dedi Miriam. Laura'nın karşısındaki koltukta doğrulup dik oturdu.

"Ah." Laura dönüp ona baktı. "Hayatta değiller mi? Üzüldüm. Benim annemle babam da ölü desen yeridir. Sana bunu söylemiştim, değil mi? Babam iyidir ama annem tam bir kâbustur ve ne kadar boktan biri olursa olsun, eninde sonunda onu hep affederim, nedenini bilmiyorum. Elimde değil."

Miriam fokurdamaya başlayan çaydanlığı ocağın üstünden aldı. Kollarını yeniden göğsünde birleştirip Laura'yı yüzünde düşünceli bir ifadeyle izledi. "Yara almışsın, nedeni bu," dedi en sonunda. "Bunu eleştiri olarak söylemiyorum, yalnızca gözlemim bu. Küçükken sana yapılanlar hem içinde hem dışında iz bırakmış. Doğru değil mi?" Laura başını onaylarcasına salladı. Kitap rafına uzanabilmesi için biraz geri çekildi. "Evine geldiğim zaman bana gülüp dalga geçtin – hayır, hayır, tek kelime etme, yalnızca dinle. O zaman sana birbirimize benzediğimizi söylemiştim, sen de benzermediğimizi söyledin ama yanıldın. Ben içindeki yarayı tanıdım çünkü ben de yaralıyım. Ben küçük bir kızken başıma beni yaralayan bir şey geldi."

Laura teknenin içindeki tek taraf boyunca uzanan koltuğa doğru yürüdü. Koltuğa oturup bacak bacak üstüne attıktan sonra meraklı gözlerle öne doğru eğildi. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Ne oldu?"

Miriam çaydanlığa uzanıp ocaktan kaldırdıktan sonra yeniden ocağı koydu. Dönüp Laura'ya baktı. "On beş yaşındayken," dedi usulca, ciddi bir yüz ifadesiyle, "kaçırıldım."

Laura o kadar şaşırmıştı ki neredeyse gülecekti. Eliyle ağzını tam zamanında kapadı. “Sen... sen kaçırıldın mı? Ciddi misin?”

Miriam başını onaylarcasına salladı. “Bir arkadaşımıydım. Bir gün okulu kırdık, otostop çektik. Bir adam bizi aldı ve... bizi bir eve götürdü. Çiftlik eviydi. Beni bir odaya kilitledi.” Yeniden arkasına döndü, ufak tombul parmaklarıyla tezgâhın kenarına tutundu. “Beni odaya kilitledi ama pencereyi kırmayı ve kaçmayı başardım.”

“Tanrım. Bu inanılır gibi değil.” Laura ciddiymi, Miriam’a inanıp inanmama konusunda emin değildi. “Bu gerçekten korkunç. Sana bir şey oldu mu?”

Miriam başını onaylarcasına salladı.

“Lanet olsun. Yahu çok üzıldüm, bu... bu gerçekten çok korkutucu. Arkadaşına da bir şey oldu mu?”

Miriam bir şey söylemedi. Kıpırdamadı ama Laura yumruklarını sıktığını görebiliyordu.

“Miriam?”

“Ona yardım edemedim,” dedi usulca. “Kaçtım.”

“Tanrım. Aman Tanrım.” Laura ilk kez söyleyecek söz bulamadı. Başını iki yana salladı, eliyle ağzını kapadı, gözlerini yaşlar bürümüşü. “Ama sonra..?”

Miriam gelişigüzel bir şekilde başını onaylarcasına salladı.

“Tanrım,” dedi Laura yeniden. “Ne zaman oldu bu? Yani, on beş yaşında olduğuna göre... yetmişlerde mi?”

“Seksenlerde,” dedi Miriam.

“Ve... ne oldu? Yani, sonrasında. Tanrım. Hayal bile edemiyorum. Senin neler hissettiğini hayal bile edemiyorum.”

Miriam uzun bir süre öylece dikilip Laura’ya baktıktan sonra hiç konuşmadan arkasına döndü ve salonun kapısından Laura’nın yatak odası olduğunu tahmin ettiği teknenin sonundaki odaya girdi. Geri döndüğünde ellerinde bir tomar

kâğıt vardı. “Gerçekten ilgini çektiyse,” dedi, “bunu okuyabilirsin. Olayla ilgili bir kitap yazdım. Yaşadıklarımın dair, beni nasıl etkilediğine dair.” Miriam el yazısıyla yazılmış kalın kâğıt tomarını Laura’ya uzattı. “İstersen...” Miriam’ın yüzü kızardı, gözleri yaşarmıştı. “İstersen okuyabilirsin.”

Laura hiç düşünmeden başını iki yana salladı. “Ben pek okumayı sevmem,” dedi. Miriam’ın yazılarını göğsüne bastırışını izledi, gözlerindeki sıcaklık kaybolmuş, dudakları titremiş, yüzü ekşimişti. “Yani... gerçekten okumak isterim,” dedi Laura elini uzatarak. Miriam geri çekildi. “Yalnızca biraz zamanımı alabilir, çünkü, yani ben gerçekten çok yavaşım. Yani kafam yavaş çalışıyor demiyorum, gerçi bazı insanlar öyle düşünüyor olabilir, aslında küçükken çok yetenekli olduğumu ve sürekli kitap okuduğumu söylerlerdi ama kazadan sonra hiçbir şeye odaklanamıyorum ve bu alışkanlığımı kaybettiğimi söyleyebilirim. Ne demek istediğimi anlıyor musun?” Laura dudağını ısırды. “Gerçekten okumak isterdim, kulağa...” Kulağa nasıl geliyordu? Korkunç geliyordu, yıkıcı geliyordu. “Kulağa çok ilginç bir hikâye gibi geliyor.”

Miriam bitkin bir şekilde yazılarını ona uzattı. “Acele etme. Ama lütfen dikkatli oku,” dedi.

Laura başını güçlü bir şekilde onaylarcasına salladı. “Gözümün önünden ayırmayacağım,” dedi ve yazıları sırt çantasına soktu.

Yeniden sessizliğe gömüldüler. Laura umut dolu gözlerle çaydanlığa baktı.

“Polis seninle iletişime geçti mi?” diye sordu Miriam. Laura başını iki yana salladı. “Güzel. Güzel bir şey bu, değil mi?”

Laura dudağını ısırды. “Sanırım. Aslında pek bilmiyorum. Herhangi bir gelişme var mı diye sürekli haberlere bakıyorum ama yok gibi.”

“Evet, yok, var mı?”

Sonra yeniden sessizlik çöktü.

“Bir fincan çay için can atıyorum,” dedi Laura.

“Ah, evet!” Miriam yapacak bir şey bulduğu için rahatlamıştı. Çay hazırlıklarına kaldığı yerden devam ederken şekeri kalmadığını fark etti (Laura iki buçuk kaşık almıştı) ve biraz şeker rica etmek için yedekçi yolundan kafeye yürüyeceğini söyledi.

Laura oturduğu yerden kalkıp Miriam’ın teknesini incelemeye başladı. Beklediğinden çok daha güzeldi. Zaten ne bekliyordu ki? Daniel’inki gibi hüznü, pis ve kasvetli bir yer mi? Öyle değildi, kendi evinden bile çok daha güzeldi. Bitkiler, fotoğraflar, yemek kitapları, eski ve yırtık pırtık olmasına rağmen köşede düzgün bir şekilde katlanmış duran renkli battaniyeler vardı. Tatlı bir odun ve limon kokusu vardı. Bütün yüzeyler lekesizdi.

Odun sobasının yanındaki kitaplıkta ufak, altın bir portatif saat vardı. Laura saati eline aldığı anda hoş bir ağırlığı olduğunu hissetti. Kitaplığın üstündeki rafta ahşap bir kutu vardı. Laura kapağını açmaya çalıştığında kilitlenmemiş olduğunu görünce şaşırdı. Kutuyu raftan aldı, koltuğa oturdu ve kutuyu önüne koydu. İçinde bir çift altın halka küpe vardı ve hiç Miriam’ın zevkine göre değildi. Kúpeleri cebine atıp kutuyu karıştırmaya devam etti. Üstünde çarmıha gerilmiş İsa’nın bulunduğu ufak, gümüş bir haç, köpek tasmalarının ucuna iliştirilen künyelerden, pürüzsüz gri bir çakıl taşı, Miriam’a yazılmış bir mektup ve anahtarlığa geçirilmiş bir anahtar vardı.

Laura bunu görünce o kadar şaşırdı ki ilk başta tanıyamadı. Herhangi bir anahtar değildi bu, kendi anahtarıydı! Evinin anahtarıydı ve üstünde kuş olan ahşap anahtarlığa geçirilmişti. Anahtarı eline alıp ışığa doğru kaldırdı. Arkasından bir çatırtı geldiğini duydu, tekne nazıkçe sallanmış-

tı. Göz ucuyla bir gölgenin hareket ettiğini gördü, “Sen ne yaptığını sanıyorsun böyle?” dedi bir ses.

Laura arkasına öyle hızlı döndü ki neredeyse düşecekti. Miriam kapının dibinde elinde bir kavanoz şekerle dikiliyordu ve gözlerinden alevler saçıyordu. “Eşyalarımı karıştırarak ne yaptığını sanıyorsun sen?”

“Eşyaların mı?” Laura hemen kendini toplayıp saldırıya karşılık vermeye hazırlandı. “Bu benim!” dedi. “Benim evimin anahtarıyla ne bok yiyorsun sen?”

Miriam bir adım öne gelip şeker kavanozunu tezgâha koydu. “Buldum,” dedi dudaklarını büzerek, sanki Laura’nın ona soruyu bu şekilde sormasına alınmış gibi. “Sana geri verecektim ama unuttum. Ben—”

“Unuttun mu? Daha geçen gün benim evimdeydin ve anahtarımın sende olduğunu söylemek aklına gelmedi mi? Nereden buldun sen bunu? Nereden... kan bu, değil mi?” dedi Laura anahtarı elinde çevirerek. “Bu... Tanrım, kanla kaplı bu.” Anahtarı alev almış gibi yere bırakıp parmaklarını pantolonuna sildi. “Neden aldın ki?” diye sordu Miriam’a, anlam veremeyen gözlerini kocaman açarak. “Oradaydın, sen söyledin, ben gittikten sonra sen o tekneye girmişsin, ama neden... anahtarı neden aldın ki?” Laura bu yaşadıkları karşısında çok kötü bir hisse kapılmaya başlamıştı, önünde dimdik durup kamaraya girişi iri, bodur et kütlesiyle ve göğsünde birleştirdiği kollarıyla kapatan, başını iki yana sallayıp düşünüyormuş gibi, bu davranışına bir bahane bulmaya çalışıyormuş gibi tek kelime etmeyen Miriam, ona hiç yardımcı olmuyordu. Laura’nın karnına sancılar girdi. Daha önce, Miriam’ın Daniel’i öldürmüş olabileceğini söylerken şaka yapıyordu ama şimdi, şimdi belki de haklı olduğunu düşünüyordu, aklından onlarca şey geçiyordu. Bu kadın yaralıydı, bu kadın kurbandı, bu kadın *manyağın tekiydi*.

“Gördüm.” Miriam en sonunda konuştuğunda yüzünde

boş bir ifade vardı, sesi sakindi ve öfkesi dinmişti. “Anahtarı yerde gördüm, Daniel’in hemen yanındaydı. Daniel soluktu ve... ah.” İç çekti, upuzun bir iç çekişti bu, sanki bütün nefesi vücudundan çıkıp gitmişti. “Çaresiz görünüyordu, değil mi?” Gözlerini kapayıp başını yeniden iki yana salladı. “Anahtarı görüp aldım...” Konuşurken bir yandan da yaptıklarını yarı yarıya canlandırıyor, yere eğilip anahtarı alıyordu, gözleri sımsıkı kapalıydı ama sonra, “Ben seni koruyordum, Laura,” dedi. “En başından beri seni koruyordum ve bunu yapmak için kendime göre nedenlerim var ama bu hiçbir şeyi değiştirmez.”

Manyak.

“Ben senin beni korumanı falan istemiyorum!” Laura kendi sesindeki korkuyu duyabiliyordu ve bu da onu telaşa sürükledi. “Senin hiçbir şeyine ihtiyacım yok! Yalnızca buradan gitmek istiyorum...” Sırt çantasını alıp Miriam’ın azımsanmayacak cüssesini geçerek daracık kamaradan çıkıp gitmeye çalıştı. “Lütfen bırak da çıkayım...” Ama Miriam sertti, kıpırdamıyordu, Laura’yı itip dengesini bozdu. “Sakın bana dokunma! Dokunma bana!”

Laura’nın dışarı çıkması, bu tekneden kurtulması gerekiyordu, boğuluyormuş gibi, nefes alamıyormuş gibi hissediyordu. Daha önce gördüğü kâbusa geri dönmüştü sanki: Kendini Daniel’in ufak ve pislik içindeki teknesinde görmüştü, Daniel ona gülüyordu ve Laura Daniel’in etini ağzında hissedebiliyordu. Tükürmeye, bağırmaya başladı, *Yolumdan çekil, yolumdan çekil, yolumdan çekil*, biriyle boğuşuyordu, bir başkasının bedeniydi bu, avuç dolusu yağlı saça yapışmıştı, onu itiyordu, *yolumdan çekil*, burnuna ter ve ağız kokusu geldi, dişlerini gösterdi, *lütfen*, ağlamaya başlamıştı, Miriam da ağlıyordu. *Dokunma bana, dokunma bana, dokunma bana.*

CANINI ZOR KURTARAN KIZ

Kız ve arkadaşı, kasabanın göbeğindeki o korkunç pub'dan evlerine yol kenarında kol kola yürüyerek dönüyorlar. Kız kadeh kadeh cin içmiş ve mutlu, arkadaşının incecik kolunun belindeki et yığınının sıcaklık teması onu rahatlatıyor.

Bir arabanın yaklaştığını gördüklerinde arkadaşı gönulsüzce başparmağını kaldırıyor. Külüstür, sarı bir Golf gelen, yan tarafındaki şerit deseni boyadan ayrılmış. Araba yanlarından hızla geçtikten sonra yavaşlıyor. Birbirlerine bakıp gülüyorlar. Arabaya doğru koşuyorlar, kapı açıldığında kız müzik sesi duyuyor, biri şarkı söylüyor, erkek sesi bu, pürüzlü ve kısık. Sürücünün kıpkırmızı boynunu görüyor.

Sakın, diyor arkadaşına. Sakın.

Ama arkadaşı arabaya çoktan binip adamın yanına oturmuş, "Nereye gidiyoruz bakalım?" diyor.

Mezar taşının etrafını bürüyen hindibalar ve papatyalar, haddinden fazla uzamış olduğu hâlde bakımsızdan ziyade gür görünen otların arasında bütün sarılığı ve yumuşacık krem renkleriyle göze batıyordu. Carla otların arasına uzanmak, öylece uzanıp uyumak ve uyanmamak istiyordu. Yanında getirdiği kırmızı kaşmir battaniyesini yere sermiş, uzanmak yerine diz çöküp dua eder gibi öne eğilmişti. Parmak uçlarını yosun tutmuş grilerin arasında hâlâ şaşırtıcı derecede yeni duran siyah granit mezar taşına koydu ve “İyi ki doğdun, canım,” dedi. Ayağa kalkmadan geri çekildi ve küçük hıçkırıklar eşliğinde bir süre ağladı. Sonra gözlerini silip süm-kürdü, bağdaş kurup dik oturdu ve beklemeye başladı. Çok geçmeden Theo’nun tam tahmin ettiği gibi patikadan kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Theo selam vermek için elini kaldırdı. Kalbinin boğazındaki kuvvetsiz atışını hissetti.

Theo birkaç adım geride durdu. “Endişelendim,” dedi ama Carla, sesinin tonundan ve simasından Theo’nun ona sinirli olmadığını sezebiliyordu. Azarlanmış gibi bakıyordu, Carla’nın reklamcılığı öğrendiğinde yüzünde beliren ifadenin aynısı vardı. Demek ki biliyordu. Theo, Carla’nın Angela’yı öğrendiğini, Angela konusunda öğrenmesi gereken bir şey olduğunu biliyordu.

“Ben’in Aziz Christopher madalyonunu kaybettim,” dedi Carla, battaniyede ona da yer açmak için hafifçe kenara çekilerek. Theo ağır ağır oturup eğilerek Carla’yı öptü ama Carla, “Hayır,” diyerek kendini geri çekti.

Theo kaşlarını çatı. “Nerede kaybettin? Madalyayla ne yapıyordun?”

“Ben... bilmiyorum. Nerede kaybettiğimi bilseydim kaybetmiş olmazdım herhalde, değil mi? Madalyayı almamın nedeni... yalnızca bakmak istemiş olmam. Her yerde aradım.”

Theo başını onaylarcasına salladı, bakışlarını Carla’nın üstünde gezdirerek onu iyice süzdü. “Korkunç görünüyorsun, Carla,” dedi.

“Evet, teşekkürler. Son birkaç haftamın harika geçtiği söylenemez,” dedi ve gülmeye başladı. Önce ufak bir kıkırdamayla başlasa da sonra ağız dolusu güldü. Gözlerinden yaşlar akana, Theo elini kaldırıp gözyaşlarını silene kadar güldü. Carla yeniden geri çekildi. “Dokunma bana,” dedi. “Bana gerçeği söyleyene kadar dokunma. Bana ne yaptığını söyleyene kadar dokunmanı istemiyorum.” Bir kısmı ondan kaçıp uzaklaşmak, bir kısmı da inkâr ettiğini duymak istiyordu.

Theo işaretparmağıyla kafasını kaşıyıp çenesini göğsüne yaklaştırdı. “Angela’yı gördüm. Onu görmeye gittim çünkü Daniel bana gelip para istemişti, ben de bir miktar vermiştim ama sonra daha fazlasını istedi. Bu kadar. Bütün hikâye bu.”

Carla parmaklarını otların arasında gezdirip elleriyle bir tutam çektikten sonra yeniden toprağın içine itti. “Neden bana söylemedin, Theo? Neden Daniel’in onca insan varken sana geldiğini söylemedin...”

Theo ellerini havaya kaldırdı. “Bilmiyorum. Bilmiyorum!”

Neler olup bittiğini bilmiyordum ve gerçekten” –gözlerinin içine baktı– “bilmek istediğimden de emin değildim.”

Carla ensesinden elmacıkkemiklerine kadar kızardığını hissetti. “Yani onu... bir kez mi gördün? Yalnızca bir kez mi? Theo?”

“İki kez,” dedi usulca. “İkinci kez görüşmek istediğinde yanına gittim. Sana söyleyemedim, Carla...” Nefesini sert bir şekilde verdi, “Ölmeden hemen önceydi. Onu görmeye gittim ve bir hafta kadar sonra merdivenlerin dibinde ölü bulundu. Kötü oldu.”

“Kötü oldu,” diye tekrarladı Carla. “Öyle mi?” diye sordu, yumuşak bir sesle. “Kötü mü oldu?”

“Carla...” Theo, Carla’nın eline uzandığında Carla teslim oldu. “Bunları burada konuşmak istemiyorum, olur mu? Bugün Ben’in günü. On sekizinci yaş günü. Bugün Angela’yı düşünmek istemiyorum.”

“Neden seninle görüşmek istedi?” diye sordu Carla.

Theo cevap vermedi. Ona doğru uzanıp dudaklarından öptü, Carla yine teslim olmuştu.

“Özledim seni,” dedi Theo. “Ortadan kaybolman hiç hoşuma gitmiyor.”

Bir süre sessizce, el ele oturdular. Theo cep matarasında konyak getirmişti, sırayla yudumlamaya başladılar.

Carla alkol göğsünü sımsıcak yaktığında, “Neyi daha farklı yapardın? Fırsatın olsaydı. Neler yaşayacağını bilseydin yine de benimle evlenir miydin?” diye sordu.

“Elbette evlenirdim. Ben–”

“Ben sanırım seninle evlenmezdim,” dedi Carla. Theo irkildi. Carla, Theo’nun elini sıkıp bıraktı. “Kalpsiz görünmek istemem ama bunları yaşayacağımı bilseydim seninle evlenebileceğimi sanmıyorum. Belki de kiminle evlenirsem evleneyim, yine de aynı şey olacaktı, değil mi?”

“Ne demek istiyorsun?” Theo, Carla’nın bileğini tuttuğunda, başparmağıyla işaretparmağı incecik kemiğinin etrafında birleşmişti; diğer eliyle uzanıp yüzüne dokundu. Çenesini yüzüne doğru çevirmeye çalıştı ama Carla geri çekildi.

“Zehir,” dedi Carla. “Benden geldi, *benim* ailemden geldi.”

“Sen kız kardeşin değilsin,” diye cevapladı Theo.

Sonra, en sonunda Carla, Theo ile göz göze geldi. “Onu affetmelisin, Theo.”

Theo, Carla’yı eve götürmeye çalıştı ama Carla bir süre kalmak istediği konusunda ısrarlıydı. Theo ilk başta Carla’ya onunla kalmayı teklif etse de Carla eninde sonunda onu gitmeye ikna etti. Ama öncesinde Theo ona okuması için içinde son romanının taslağı bulunan USB sürücüsünü verdi.

“Theo, gerçekten mi? Şu anda uğraşmam gereken bir sürü şey var. Daha...” Sesi titredi. “Daha cenazeyle ilgili hiçbir şey yapmadım. Daniel’in cenazesiyle ilgili. Adli tabibin soruşturmayı bitirmesini bekledikten sonra...”

“Ben onunla ilgilenebilirim,” dedi Theo, USB sürücüsünü Carla’nın eline bastırmaya devam ederek. “O ayarlamaları ben yapabilirim, polisle soruşturmanın hangi aşamasında olduklarını konuşurum, ama... *Carla*. Sen her zaman benim ilk okuyucum oldun. İlk okuyucum olmaktan vazgeçemezsin, öyle olmaz.”

Carla, Theo’nun mezar taşlarının arasında konyağın etkisiyle zikzak çizerek ilerleyişini izledi, anayola çıkarken güneş ışığı benek benek üstüne vurmuştu. Carla, Theo’nun gittiğinden ve geri dönmediğinden, bir yerde oyalanıp onu izlemediğinden emin olmak için bir süre bekledi, sonra ce-

binden bir avuç dolusu kül çıkarıp Ben'in mezarını bürümüş otların üstüne serpiştirdi.

Kız kardeşinin ağır ağır konuşmasını, derin kahkahasını aklına getirdi.

“Vaugines'teki evi hatırlıyor musun, Carla?” diye sormuştu Angela yıllar önce. Angela'nın Hayward's Place'te bulunan evinin salonundaki koltukta oturuyorlardı, cılız güneş ışığı yarı kapalı perdelerin arasından süzülerek salonu pis sarı bir ışıltıyla aydınlatıyordu. Angela, ayaklarını altında toplamıştı; bir yandan sigara içiyor, bir yandan tırnaklarını yiyordu. Elleri titremiyordu ve bu da içkisini içtiği anlamına geliyordu. “Zeytinliğin oradaki yeri hatırlıyor musun? Hani duvarlarında hayvan kafalarının tuhaf heykelleri vardı? Daniel ile havuzlu evde kalmıştık. Ben hâlâ bebekti, *küçücük-tü*” –göstermek için ellerini uzattı– “bir somun ekmek gibi sıcak ve kusursuzdu.”

“Tabii ki hatırlıyorum,” dedi Carla. “Onu götürdüğümüz ilk tatildi. Theo ile bütün gün ağaçların altındaki koltuklarda yatıyor, Ben'i aramıza alıp uyuyakalıyorduk.” Gözlerini kapadı. “Ne ağacıydı onlar? Meşe miydi sence? Belki de çınardı...”

“O inanılmaz günbatımları,” dedi Angela. “Hatırlıyor musun? Roze şaraplar.”

“Daniel'i hiçbir şekilde havuzdan çıkaramıyordun. Ben'e yüzmeyi öğretmek istiyordu, biz de sürekli Ben'in çok küçük olduğunu söylüyorduk diye küsmüştü, hatırlıyor musun?”

Angela başını iki yana salladı. “Öyle mi olmuştu? Gerçekten mi?” diye sordu, sigarasını halıdaki kül tablasında söndürmek için öne doğru eğildi. “İmkânsız gibi görünüyor, değil mi? Şimdi, buradan bakınca,” –bulundukları

 irkin salonu işaret etti– “hepimizin o kadar mutlu olması imkânsız görünüyor. Akla hayale sı mıyor. Tüm o mutluluğun yok olmasını aklım almıyor.”

Carla’nın elleri, kolları, bacakları titriyordu, ayağa kalkarken, son mutluluklarını ağlayarak y d eden kız kardeşine bakarken bütün vücudu titriyordu. “Akla hayale sı mıyor,” dedi  atalla an sesiyle. “Sı mıyor, değil mi? Kısacık bir umursamazlık, bir-iki saatlik ihmalk rlık, açık bırakılan bir kapı. Ve i te şimdi h limiz bu.”

Kız kardeşinin bu ulu gözlerle, ağzını açıp hiçbir şey söyleyemeden ona bakışını hatırladı.

Carla bir avuç dolusu k l daha alıp toprağa sa madan önce dudaklarına götürdü.

CANINI ZOR KURTARAN KIZ

Okulu kırıp kapılardan kimseye yakalanmadan sıvışıyorlar. Buçuklu saatlerde kasaba merkezine gidip gelen bir otobüs var. Acele et! Arkadaşı eteğini yukarı çekiyor, öne doğru atılıyor ve sürücünün dikkatini çekmek için deli gibi elini sallıyor. Kız koşar adım yürüyor, kitap çantası omzundan kayıyor, kocaman memeleri sallanıyor. Otobüse biniyorlar, zoraki gülümseyen şoförün yanından ve asık suratlı yolcuların arasından geçiyorlar.

Otobüsten indiklerinde kız kasabaya gelmiş olmaktan pişman. Havada kavurucu bir sıcak var, kaldırımlar alışverişe çıkanlarla dolup taşıyor. Burada yapacak hiçbir şey, gidecek hiçbir yer yok. Amaçsız bir şekilde mağaza mağaza geziyorlar, paralarının yetmeyeceği giysilere bakıyor, köşedeki büfeden sigara satın alıyorlar. Ucuz, insanın boğazını yakan sigaralar bunlar. Mideleri bulanana kadar arka arkaya sigara içiyorlar.

Pub'a gidiyorlar ama barmen onların siparişini almıyor. Dışarıdaki masalardan birine oturuyorlar, ikisi de eteğini yukarı çekiyor. Güneş banyosu yapıyorlar. Yan masalarındaki yaşlı herifler onlara pis pis bakıyor. Genç bir adam onlara yaklaşıp gözlerini dikeyyor, kıza değil, arkadaşına bakıyor, gülümsüyor. Çirkin bir adam, gözleri birbirine çok yakın ve

kıpkırmızı boynunda akneler var. Arkadaşı gözlerini deviriyor. Tipe bak, deyip gülüyor.

Bir yerlerden, belki radyodan ya da müzik kutusundan müzik çalmaya başlıyor. Kız bu şarkıyı daha önce duymuştu, duygusal bir şarkı, yumuşak ve boğuk sesli bir erkek akustik gitar eşliğinde şarkı söylüyor. Sıcak öğleden sonra güneşinde kızın teni soğuk. Biri her yerine benzin dökmüş gibi hissediyor ama atkuyruğunun olduğu yerdeki saç derisi berbat bir sıcakla zonkluyor.

Kötü bir şey olacak.

Lavabo neredeyse ağızına kadar doluydu. Miriam ellerini sabunlu sıcak suya bileklerine kadar daldırdığında hafızasında öyle keskin şeyler canlandı ki irkildi. Hatırladıkları görüntülerden ibaret değildi, bir histi. Damarlarındaki kan parmaklarına ani ve şaşırtıcı bir sıcaklıkla akın etmişti; şokun hemen arkasından hayal kırıklığı gelmişti. Keder gelmişti. *Geri dönüş yok.* Küçücük banyosundaki lavabonun başında duruyordu, kolları suyun içindeydi, bir dakika, belki iki dakika hareket edemedi. Spazm geçirir gibi sağ eliyle tırnak fırçasını sıkarken sol eliyle de makası tuttu.

Sonra o an geçip gitti, ellerini serbest bırakıp kendine geldi. Lavabonun tıpasını çekip sabunlu suyun akıp gidişini izledi, fırçayla makası aynanın altındaki küçük rafa koydu. Dikkatlice ellerini kuruladıktan sonra top şeklindeki pamuğa damlattığı bir parça antiseptik losyonu kollarındaki ve boynundaki çiziklerin üstünde nazıkçe gezdirdi. Rulo şeklindeki plasterden bir parça kesip en kötü yarasına, sol ön kolunun yanına yapıştırdı.

İşi bittiğinde ana kamaraya dönüp temizliğe başladı. Raflardan düşen kitapları düzeltti, ahşap kutuyu yerine geri koydu; faraş ve fırça alıp pervazdan düşen ot saksılarının kırıklarını ve etrafa saçılan toprağı süpürdü. Bitkinin kendi-

sinin, ufak tarhun otunun geri dönüşü yoktu. Ağrıyan sırtı ve acı çekerek yere bastırıldığı dizleriyle metodik bir şekilde temizlik yapıyor, o uğursuz kızla görüşmesinin bütün izlerini silip süpürmek için elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Sinirliydi ama öfkesini dizginlemiş, yatıştırmıştı, ta ki Lorraine'in altın halka küpelerinden birini masanın altında bulana kadar. İki büküm olup hıçkırmaya başladı.

İnsanlar neden onlara ait olmayanları alırdı ki? Neden ona ait olan bir şeyi alıp mahvetmişlerdi?

Miriam'ın kaçırılmasının hemen sonrasında dün gibi hatırladığı şey hastane değildi. Onu ilk kez görmeye geldiklerinde hıçkırıklara boğularak ağladığı için Miriam'ın babası tarafından teselli edilmeye çalışılan annesi de değildi. Polisin onu saatlerce sorguya çekmesi, evlerinin önünde kamp kuran kalabalık, gazeteciler ve televizyon kameraları da değildi.

En net hatırladığı şey, Lorraine'in ebeveynlerinin dayanılmaz nezaketiydi. Lorraine'in babası hastane odasına girdiğinde ağlıyor, kızın elini tutup, *Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür* iyisin, diye fısıldıyordu.

Elbette, diye düşündü Miriam, adamın aklından geçenler gerçekten bu olamaz, değil mi? Mutlaka, *Neden sen değilsin? Neden sana dokunmadı?* diye düşünüyor olmalıydı.

Lorraine'in cenazesinden sonra annesiyle babasının evinde toplandı. Miriam yukarı çıkıp çıkamayacağını, Lorraine'in odasında biraz zaman geçirip geçiremeyeceğini sormuştu ve Lorraine'in ufak tefek, kalbi kırık annesi ona gülümsemişti. *Elbette çıkabilirsin*, demişti. *Burası senin de evin sayılır. İstedğin zaman gelebilirsin.*

Miriam, yukarı çıkıp Lorraine'in makyaj masasına oturup arkadaşının parlak renkli lastik tokalarına, koyu pembe

ve kırmızı rujlarına, mor, mavi ve beyaz renkli far paletine baktı. Aynanın önünde bir mücevher kutusu vardı, açıldı-ğında “Greensleeves” çalıyordu ve Miriam küçüklüğünden beri bu kutuya bayılıyordu. Kutunun içinde kolyeler, bilezikler, Miriam’ın parmaklarına göre fazla küçük bir yüzük, küpeler ve altın halka küpeler vardı, bunları ceketinin cebine attı.

Evden veda etmeden ayrıldı.

Üç gün sonra, Jeremy’nin arabası insanların kaçacak yeri kalmadığında gittiği ve örtülü biçimde manzara olarak anılan bir bölgedeki kayalıkta yer alan otoparkta bulundu. Bundan üç gün sonra, hava berbatken, iki sahil güvenlik görevlisi arama çalışmalarına son verdi. Bundan üç hafta sonra, Hastings yakınlarındaki sahilde oyun oynayan iki küçük çocuk doğru boyda ve ten renginde, doğru kan grubuna ait kopuk bir insan ayağıyla karşılaştılar. İster kayalara çarpmış olsun ister bir teknenin motorunda parçalanmış olsun, Jeremy artık sonsuza dek yoktu. Ondan geri kalan tek şey, terk edilmiş arabasının torpido gözünde bıraktığı nottu – bir özür notuydu bu ve üstüne iki kelime yazılmıştı, *özür dilerim*.

Özür dilerim.

Okulda herkes Miriam’a çok üzülüyordu. Üzülmesine üzülüyorlardı ama kimse ona yaklaşmak da istemiyordu. Herkes ona bakıyor ama kimse göz göze gelmiyordu. İşmi kulaktan kulağa fısıldanıyordu ve kimse onunla teneffüste ya da öğle yemeğinde konuşmuyordu. Yanlarından geçip giderken ona nazikçe gülümsüyorlardı, hatta öğretmenler bile gözlerini kaçırıyor, ona bakmıyordu. Mimlenmişti. İnsanlar –annesiyle babası, yas danışmanı, polis– ona Lorraine’in başına gelenlerin onun suçu olmadığını söylüyordu. *Kimse*

senden daha farklı davranmanı beklemezdi, Miriam. Ama ona bunu söyleme ihtiyacı duymaları bile bir sorunun işaretiydi. Başka türlü düşündükleri anlamına geliyordu, Başka bir şey yapabilirdin. Kimse senden böyle bir şey beklemezdi. Ama yapabilirdin.

Kimse bunu yüksek sesle dillendirmemişti. Ta ki Theo Myerson çıkagelene kadar.

CANINI ZOR KURTARAN KIZ

Kızı yakaladığında, kız adamın ona ne yapacağını biliyor. Kız dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmiş. Çamurun içinde yatarken, kendini o sabah makyaj masasında saçlarını tarayıp ensesinde tokaıyla sıkı bir atkuyruğu yaparken görüyor.

O sırada hâlâ masumdu.

Bunu durdurabilirdi, değil mi? Arkadaşı okulu kırmayı teklif ettiğinde yalnızca başını iki yana sallayıp matematik dersine girebilirdi. Kasabaya gittiklerinde pub'a gitmeyi reddedip parka gitmeyi önerebilirdi. O arabaya binmeyeceğim, diyebilirdi. Daha yüksek sesle, Sakın, diyebilirdi.

Ok yaydan çıktıktan sonra bile farklı bir şey yapabilirdi.

Kaçmasına gerek yoktu.

Kaçmak yerine, kırdığı pencerenin dışındaki sararan otların arasındaki çer çöpün içinden bir parça cam alabilirdi. Bu cam parçasını pantolonunun cebine atabilirdi. Yeniden gizli gizli eve girip arkadaşının haykırışlarını takip edebilirdi. Adamın arkadaşını alıkoyduğu, pislik içindeki yere yapıştırdığı odaya sızabilirdi. Çıplak ayaklarla nefesini tutup hızlı hareket edebilirdi. Adamın saçlarını yakalayıp başını arkaya çekerek cam parçasını boğazına saplayabilirdi.

Ama artık çok geç.

Irene, kucağında Pat Barker'ın *Blow Your House Down* kitabıyla pencere kenarındaki berjerinde kestirirken yağmurun sesine uyandı. Dışarıdaki kaldırımın taşlarına bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu, sesi o kadar yüksekti ki Irene neredeyse birinin ağladığını duymayacaktı.

Önce ona öyle geldiğini sandı ama sonra ayağa kalktığında ağlayan kişinin yan eve sık sık uğrayan çaresiz, trajik Carla olabileceğini düşünüp hüznlendi. Ama sonra kapının çaldığını duydu. O kadar yumuşak ve çekingen bir tavırla çalınmıştı ki gelenin bir çocuk olabileceğini düşündü. Cılız bir sesin, "Irene? Orada mısın?" diye seslendiğini duydu.

Kapının önündeki Laura'ydı, sıırıslıklam olmuştu ve berbat bir hâldeydi, ceketini yırtılmıştı ve yüzünün sol tarafında tenis topu büyüklüğünde bir morluk vardı. Titriyor, küçük bir kız gibi ağlıyordu.

"Laura, Tanrım! İçeri gir." Irene ona doğru uzandı ama Laura geri çekildi.

"Hayır," dedi hıçkırarak. "Yapma bunu. Bana nazik davranma."

"Sen neden söz ediyorsun? Laura, Tanrı aşkına!" Kızın ıslak paltosunu yakaladı. "Gir içeri, yağmurda kalma."

Karanlık koridorda kapı arkasından kapandığında Laura köpek gibi silkindi. “Beni geri çevirmeliydin,” dedi acınası bir tavırla. “Bana siktirip gitmemi söylemeliydin – hiç böyle bir şey söylemezsin gerçi çünkü sen fazla nazik ve kibarsın.”

“Yani, elbette,” dedi Irene sinirli bir şekilde. “Saçmalamayı kes. Şu ıslak paltonu çıkarıp radyatöre koy. Radyatörleri çalıştıracağım. Haydi, oyalanma, etrafı ısıtma. Salona gel. Radyatörleri çalıştırıp çay yapacağım. Her şeyi anlat, en başından başla.”

Irene elinde çaylarla geri döndüğünde Laura, bağdaş kurmuş salonun ortasında oturuyordu ve başını avuçlarının arasına almıştı. Irene ona çayını uzattı. “Haydi bakalım. Anlat şimdi. Neler oluyor?”

Irene berjerine geri oturduğunda Laura anlatmaya başladı. Irene’in cüzdanından para aldığını söyledi ama bunu Irene zaten biliyordu çünkü unutkan olmasına rağmen salak değildi. Laura yan evden de bir şeyler aldığını, kapının açık olduğunu görünce koridordaki çantayı aşırıldığını söyledi ve Irene bu kısımları bilmiyordu.

“Aldıkların hâlâ sende mi?” diye sordu ters ters. Laura, başını onaylarcasına salladı. “O zaman geri ver. Para başka bir konu, Laura, elinin sıkışık olduğunu biliyorum. Ama başkaları için önemli olan eşyaları alamazsın. Biri William’in saatini benden alsaydı kendini nasıl hissederdin?” dedi paylarcasına.

Laura utançtan kızardı. Umutsuz bir yüz ifadesiyle sırt çantasının içindekileri Irene’in salonuna boşaltıp iki mücevher kutusunu alarak Irene’e uzattı.

“En kötüsü bu değil,” dedi, sesi ancak bir fısıltı kadar çıkıyordu.

Irene’in içi titredi. Laura’nın söyleyeceklerinden korkuyordu, en kötüsü ne olabilirdi? İstirap içindeki bir kadının eşyasını çalmaktan daha kötü ne olabilirdi?

“Ne yaptın, Laura?” Nefesi tükenmişti, konuşacak hâli yoktu. “Sen... birine zarar vermedin, değil mi?”

Laura nemli gözlerle ona baktı. “Sanmıyorum. Çatallı çocuğu saymazsak ama bence onu ima etmedin, değil mi?” Irene’in kafası karışmıştı, başını iki yana salladı. “Daniel,” dedi Laura. Irene elini ağzına götürdü.

“Olamaz, Laura.” Irene’in kalbi duracak gibi olmuştu.

“Onu öldürmedim!” diye bağırdı Laura. Irene’in ayaklarının dibinde diz çökmüştü. “Öldürmedim, yemin ederim. Ama oradaydım... hemen öncesinde. Onunlaydım. Sana söylemedim çünkü sen onun tam bir baş belası olduğunu söylemiştin ve—”

“Baş belası olduğunu söylemedim, Laura. *Başının belada* olduğunu söyledim. Başı hep belaya giren bir çocuk olduğu için ona karşı temkinli olman konusunda seni uyardım, değil mi? Zor bir aile yaşantısı oldu, sana söyledim, ben—”

“Ben de seni dinlemedim. Onunla gittim ve geceyi onunla...” Laura cümlesinin devamını getirmedi.

Yağmur dinmişti ama gökyüzü ikinci bir saldırıya hazırlanıyormuş gibi kararmıştı.

“Gece orada mı kaldın?” diye sordu Irene, Laura halıya baktı. “Ah, Tanrı aşkına!” diye çıkıştı Irene. “Bu kadar mahcup olmana gerek yok. Ben yaşlı bir kadını, çocuk değilim.” Laura başını onaylarcasına salladı ama başını kaldırıp yüzüne bakmadı. “Yani geceyi onunla geçirdin. Sonra kahvaltı etmeden çıkıp gittin herhalde. Ama sen tekmeden çıktığında Daniel iyi miydi?” Laura başını yeniden onaylarcasına salladı. “Ona ne olduğuna dair hiçbir fikrin yok mu?” Laura bu kez başını iki yana salladı. “Laura! Sen gerçekten, tüm bu olanların ışığında, gidip çocuğun ailesinin eşyalarını çalmanın iyi bir fikir olduğunu mu düşündün? Tanrı aşkına. Biri öğrense ne düşüneceğini hiç—”

“Biri öğrendi zaten,” dedi Laura, cılız sesiyle. “Sen öğrendin.”

Irene gözlerini devirdi, gerçekten çok sinirlenmişti. “Ah, saçmalama, polisi arayacak değilim. Ve bu anlattıkların durumunu açıklamıyor,” dedi Irene, Laura’ya doğru elini savururken. “Bunların hiçbiri şu anki durumunu açıklamıyor.”

“Ah, pekâlâ.” Laura yeniden yere oturup bağdaş kurdu. “Şu kadın var ya, hani kanaldaki teknelerden birinde yaşayan. Onu biraz tanıyorum çünkü ara sıra çamaşırhaneye geliyor, adı Miriam ve biraz tuhaf bir kadın, tuhaf görünüyör, sanki kat kat giyinmiş gibi. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Her neyse, Daniel’i o bulmuş – cesedini bulmuş yani. Polisi de arayan oymuş. Ertesi gün çamaşırhaneye geldi, ben pek kendimde değildim, berbat değildim de... anladın işte.” Irene anlamamıştı, Laura’nın neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu. “Her neyse, ben de evine gittim, teknesine yani, çünkü ona özür borçluydum – uzun hikâye, gerçekten bu kısmını bilmene gerek yok ama konu şu, tekneye bindiğimde kadında benim evimin anahtarı olduğunu gördüm.”

“Anahtarın onda mıymış?”

“Aynen öyle! Sana anahtarımı kaybettiğimi söylemiştim, hatırlıyor musun? O almış işte.”

“Peki sana geri verdi mi?” Irene, Laura’nın lafı nereye getireceğini anlamıyor gibiydi.

“Hayır, hayır, vermedi. Benden sakladı. Teknesinde buldum. Eşyalarını karıştırdığım sırada...”

“Çalacak bir şey arıyordun!” dedi Irene.

“Evet, neyse, arıyordum ama konumuz bu değil, değil mi? Konu, anahtarımın onda olması. Bunu öğrendiğimde biraz... yani...”

“Münakaşa mı ettiniz?”

“Aynen öyle oldu.”

“Sana vurdu mu? Bu kadın sana vurdu mu? Morluğu o mu yaptı?”

Laura başını iki yana salladı. “Biraz itişip kakıştık, tek-neden çıkmaya çalışıyordum ama takılıp düştüm.”

“Laura sence polisi aramalı mıyız? Yani, anahtarın o ka-dındaysa, demek ki—”

“Ah, hayır – anahtar aldım şimdi.” Elini cebine sokup anahtar altın küpeyle birlikte çıkardı, küpeye bakıp cebine geri soktu. “Anahtar ve bu bende.” Sırt çantasını boşalttı-ğı yığının içinden el yazısıyla dolu bir tomar kâğıt çıkarıp Irene’e uzattı. “Bana bunu verdi. Neydi o söylediğin... mü-nakaşa etmeden önce bana bunu verdi. Anı yazılarıymış,” dedi Laura, Miriam’ın kendi deyimini kullanarak. “Oku-mamı istedi. Asla okumayacağım. Sen seversin gerçi. Suç hikâyesi var! Gençken manyak bir herif tarafından kaçırıl-dığını iddia ediyor. Ya da öyle bir şey işte.”

“Vay canına,” dedi Irene, yazıları iki eliyle alarak. “Ne kadar sıra dışı.” Uğursuz bir gök gürlemesi eşliğinde aniden şimşek çakınca ikisi de başını eğdi.

“Lanet olsun,” dedi Laura.

“Gerçekten,” diye cevapladı Irene. “Sana bir şey söyle-yeyim mi,” dedi, “bence yukarı çıkıp o ıslak giysilerinden arınmalı, hepsini kurutma dolabına asıp sıcak bir banyo yapmalısın. Bence öğleden sonra burada benimle kalmalı-sın, ne dersin?”

Laura gülümsedi ve gözlerini sıkarak yaşlarından kur-tulmaya çalıştı. “Çok isterim.”

Irene ikinci sağanağın sesine rağmen Laura’nın şarkı söy-lediğini duyabiliyordu. Sesi Irene’in hayal ettiğinden daha gerçek ve daha tatlıydı. Hiç acele etmiyordu, ancak yaklaşık bir saat geçtikten sonra yeniden aşağı indiğinde kurutma

dolabında katlı duran ve on yıldır çok az kullanılmış olan pembe bornoza sarınmıştı. Bu eski bornozunun içindeki bu ufak tefek genç kadının görüntüsü Irene’i etkilemişti. İçini bir duygu dalgasının kapladığını hissetti, neredeyse annelik duygusuydu bu.

Laura’ya bundan bahsederse utanabileceğini düşündüğü için ona tek kelime etmedi. “Biliyor musun, bu kitap çok tuhaf,” dedi bunun yerine. Laura’nın yanında getirdiği kâğıtları sağa sola salladı. “Bu anı yazıları. Şöyle bir okudum da—”

“Hepsini okumuş olamazsın,” dedi Laura, koltuğa boylu boyunca uzanıp başının altına yastık koyarak.

“Yani, yalnızca sayfalar arasında gezindim. Aslında hiç kötü yazılmamış – biraz fazla süslü belki ama tuhaf olan, bazı kısımlarının korkunç tanıdık gelmesi, tabii seri katilden kaçma fikrinin çok *orijinal* olduğu söylenemez. Ama...” Duraksayıp kaşlarını çattı, bardakların ardından kitap raflarına baktı. “Canımı sıkan bir şey var ama ne olduğunu tam olarak bilemiyorum.”

Laura gözlerini kapayıp koltuğa iyice kurularak Irene’in bornozunu dizlerine kadar çekti. “Ah,” diye mırıldandı, “burası cennet gibi. Pestilim çıkmıştı, sonsuza dek burada uzanmak istiyorum.”

“İstedigin kadar kalabilirsin. İstersen gece de kalabilirsin,” dedi Irene. “Misafir yatağını senin için hazırlayabilirim.”

Laura cevap vermedi ama dudaklarında beliren tebessümle, “Burada hep güvende hissediyorum,” dedi. “Kimse beni burada yakalayamaz gibi hissediyorum.”

“Kimse seni *yakalamayacak*, Laura,” dedi Irene. “Neden böyle şeyler getiriyorsun aklına?”

“Ah, yakalayacaklar,” dedi Laura bornozu çenesine kadar çekerek. “Yakalayacaklar. Hep böyle olur.”

Laura uyurken Irene yazıları okudu. Olayların birçoğu korkunç derecede tanıdıktı – iki kız sıcak bir yaz günü otostop çekiyordu, bir tesadüf yaşıyorlardı, uzaktaki bir çiftlik evinde aniden şiddet manzaraları ortaya çıkıyordu, gencecik yumuşak uzuvlar kırık pencerelerde yaralanıyordu. Her şey standart korku filmlerindeki gibiydi. Ama hafızasını tetikleyen bir şey vardı ve o da şarkıydı. Radyoda çalan ve karakterlerden (bu bir anı yazısıysa o kıza karakter denebilir miydi?) birinin söylediği nakarat tanıdık gelmişti. Ona bir şey hatırlatmış, bir şey çağrıştırmıştı.

Laura koltukta kıpırdandı. Irene'e bakmamak için diğer tarafına dönüp çok nazik bir şekilde horlamaya başladı. Irene'in içi yeniden şefkatle doldu, karnına annelik hissinden ileri geldiğini tahmin ettiği sancılar girdi ama bu konuda ne biliyordu ki? Ne olduğunu anlayamıyor, yalnızca kıza karşı zavallı Angela'ya hissettiği o koruma dürtüsünü hissediyordu.

Yeniden Angie'nin kitaplarına, henüz düzenlemeyi bitirmediği kitaplarına göz gezdirdi. Gerçekten bu işi halletmesi gerekiyordu çünkü kitaplar haftalardır sağa sola saçılmış durumdaydı. Belki de Laura'dan ilk yığını Upper Street'teki yardım dükkânına götürmesini isteyebilirdi.

O sırada yardım dükkânına götürülecek yığının en üstünde onu gördü: Caroline MacFarlane'in yazdığı *Canını Zor Kurtaran Kız*. Theo Myerson'ın suç romanı! Tam karşıındaydı. Koltuğundan kalkıp kitabı aldı, sert kapaklı bir kopyaydı, kalındı ve güzelce ciltlenmişti. Kitabın arka kapağını çevirip kan kırmızısı kalın harflerle yazılanları okudu:

Kızla arkadaşı okuldan eve dönerken kaçırlırlar.

Kız evine dönmeyi başarsa da arkadaşı o kadar şanslı değildir.

Bu kız bir kurban.
Bu kız acı içinde.
Bu kız yaralı.
Bu kız kinci.
Bu kız suçlu mu?
Bu kız Canını Zor Kurtaran Kız.

Irene gözlerini devirdi – kitabı ilk okuduğunda saçma sapan bir şey olduğunu düşünmüştü; fikri değişmemişti. Berjerine geri dönüp kitabı açtı ve hatırladığından emin olduğunu hissettiği o şarkıyla alakalı yeri, şarkı sözünün geçtiği paragrafı bulmaya çalıştı. Hikâyesi her sayfasına yayılmış olan romanın içinde bunu bulmak kolay olmasa da orada bir yerdeydi. Bakış açısı ara sıra kurbandan faile geçiyordu, zaman akışı bir ileri bir geri gidiyordu. Çok kafa karıştırıcıydı ve Irene’e göre sinir bozucuydu da. Myerson’ın, bir keresinde yazar olarak maskesi düştüğünde, romanı bir radyo programında suç ve sorumluluk algıları üstünde oynamaya, okuyucunun beklentilerine meydan okumaya falan dair bir şeyler zırvaladığını duymuştu. Saçmalık. Kitabın kendi içinde bir deney olması neye yarıyordu ki? Hem iyyinin galip geldiği, kötünün bozguna uğradığı geleneksel suç romanlarının suyu mu çıkmıştı? Gerçek hayatta işler pek böyle yürümüyorsa da ne olmuştu yani?

Irene kitabı okurken tuhaf bir titreme sesiyle bölündü. Başını kaldırıp baktığında Laura’nın telefonunun ışığının yandığını gördü. Sonra ses kesildi ve bir süre sonra yeniden başladı. Laura oturduğu koltukta kıpırdandı. “Ah, benimki,” diye söylendi, Irene’e doğru dönüp aniden koltuğun kenarından düştü. “Siktir,” dedi, telefonu açmak için halının üstünde sürünerek ilerlerken. “Uyuyakalmışım.” Gözlerini kısarak ekrana baktı. “Evet?” dedi. “Kimsin? Ah, evet,

pardon. Ne oldu? Hayır, olmaz, şu anda orada değilim, bir arkadaşımıyım. Ben... ama ben... ama... Ne, şimdi mi?" Bir an gözlerini kapadı. "Zorunda mıyım?"

Kalpten bir iç çekerek telefonu kapadı. Uykulu gözlerle Irene'e baktı. "Söylemiştim sana," dedi, her şeyi ele veren çattallaşmış sesine rağmen gülümsemeye çalışarak. "Sana beni her zaman yakaladıklarını söylemedim mi?" Bitkin bir şekilde ayağa kalktı. "Gitmem gerek," dedi. "Arayan polisti."

Laura, Irene'in endişelerine boş vererek aceleyle evden çıktı. "Endişelenecek bir şey yok canım," dedi giysilerini almak için yukarı koşarken. "Endişelenecek bir şey yok," dedi bir kez daha, yeniden alt kata indiğinde.

"Konu Daniel mi?" dedi Irene. Laura yüzünü buruşturdu.

"Evet, tabii ki! Elbette konu Daniel, kısa süre önce nalları diken başka kimseyle yattım mı ben? Sadece tanıgım, hepsi bu. Onu son gören benim, biliyorsun, onu canlı olarak son gören benim. Endişelenecek bir şey yok."

Irene, Laura'yı kapıya kadar geçirdi. Hâlâ ıslak olan paltosunu giymesine yardım ederken avukatı olup olmadığını sordu. Laura, sokağı adımlamaya başladığı sırada güldü, her zamankinden biraz daha fazla topallıyordu, sonra yüzünde bir gülümsemeyle arkasına döndü, gözyaşlarının izlerini silmişti. "Bir de soruyor musun?"

Irene ekmek kızartma makinesine iki dilim ekmek koyarken William'ın Laura'yı ne kadar seveceğini düşündü. Laura onu güldürürdü. William, Angela ile pek anlaşılamıyordu – ona hiçbir zaman nazik davranmamıştı, ona karşı hep temkinliydi. *Yürüyen bir tehlike gibi*, demişti. *O geldiğinde yanında durmak istemezsin, seni yakalayıp dibe çekebilir.* William, Angela'yı hiçbir zaman tam olarak tanıyamamış, ne kadar nazik olduğunu hiçbir zaman görememişti.

Kızaran ekmeklerine tereyağı sürüp mutfaktaki masaya oturdu, anı yazılarıyla Theo'nun romanını kıyaslamak için ikisini yan yana önüne koydu. “Şarkıyla ilgili bir şey,” diyordu kendi kendine, sayfalar arasında gezinirken. “Bir şey vardı – hah.”

Theo'nun romanının arka kılıfındaki cepte Theo Myerson'a yazılmış bir zarf buldu. Garip bir durumdu çünkü bu Angela'nın kitabıydı. Zarfın içinde bir A4 kâğıt vardı ve bir not defterinden yırtılmış gibiydi. Kâğıda kara kalemle uyuyan bir kadın çizilmişti, örtü üstünden kayınca kadının çıplak gövdesi açılmıştı. Sayfanın en altında kargacık burgacık bir el yazısıyla, *Merhaba ihtiyar adam, bir şeyler çizdim ben, görmek istersin diye düşündüm*, yazıyordu. Not imzasızdı ama çizim Daniel'in çizimlerine çok benziyordu. Resimdeki kadının Carla Myerson olduğuna da hiç şüphe yoktu.

27

Carla'nın bavulu yarısı dolu vaziyette yatağında duruyordu. Gardırobu açıktı, yatak örtüsünün üstü kıyafetlerle kaplanmıştı. Bavuluna neleri koyacağı konusunda sorun yaşıyordu: Evden ne kadar süre uzakta olacağını ya da neye ihtiyacı olacağını bilmiyordu. Hava soğumuştur ama daha güneyde sıcak olabilirdi, değil mi? Pek düşünmeden rafta eline ne geçerse bavuluna tıktırdı – tişörtler, kazaklar, yıllardır giymediği bir elbise. Evin bir yerinden telefonunu çalıştırıyor, gerçi telefonu hep çalıştırıyor. Hiçbir zaman susmuyordu.

Bir zaman sonra Theo'yla konuşması gerekecekti, bunu biliyordu, ona kendisine gelen postaları gitmeye karar vereceği yer her neresiyse oraya iletmesini, avukatlarla, emlakçıyla, Angela'nın evinin satışıyla ilgilenmesi gerektiğini söylemeliydi.

Elbette, Carla'nın korkak davranıp onu başka bir ülkeden aramayı planladığı için kaçınılmaz olarak bir tartışma yaşanacaktı. Ama bunu ona yapabileceğinden, onu bir kez daha görmeden terk edip gidebileceğinden emin değildi. Bunu kendine yapabileceğinden emin değildi.

Theo'nun yazdığı son romana da göz gezdirdiğini, tüm o boş yere koşuşturmaları, zaman çizelgesinde bir o yana

bir bu yana zıplamaları hiç beğenmediğini söylemesi gerekiyordu. Tıpkı sonuncu olayda olduğu gibi, o korkunç suç gibi. Tanrı aşkına, en başından başlasana şuna. İnsanlar neden hikâyeyi artık dümdüz, baştan sona anlatamıyorlar ki?

Angela ölmeden bir yıl önce, Daniel bir pazar akşamı saat sekiz gibi Carla'nın kapısında belirmişti. Üzgün ve heyecanlıydı, elmacıkkemiği baştan sona sıyrılmış, dudağı kesilmişti. Kız arkadaşıyla tartıştığına, ardından gasp edildiğine dair uzun ve karmaşık bir hikâye anlatmıştı – Carla, olay akışını tam olarak takip edemese de Daniel gidecek hiçbir yeri olmadığını söylemişti. Polisi aramak istemiyordu ve kesinlikle annesinin evine gitmek de istemiyordu. “Annem beni evinde istemiyor,” demişti Carla'ya. “Hiçbir zaman da istemedi.” Carla, Daniel'a onda kalabileceğini söyledi. Açtığı bir şişe şarabı çok hızlı içtikleri için Carla bir şişe daha açtı. İkincisinin yarısına geldiklerinde, Carla durması gerektiğini biliyordu.

Üst kata çıkıp duş aldı, havlusuna sarınıp duştan yatağına dönerken devamlı olarak sendeliyordu. İçki içtikten sonra hep olduğu gibi yine dehşet içinde uyandı. Hareketsiz şekilde uzanırken kalbi göğüs kafesinden fırlayacak gibi çarpıyordu. Üstünden örtüyü ve havlusunu attığını fark etmesi biraz zamanını aldı. Gözlerinin karanlığa uyum sağlaması ve yalnız olmadığını görmesi biraz zamanını aldı. Theo'nun kapının yanında yerde oturduğunu, kucığında eskiz defteriyle ona baktığını görmesi biraz zamanını aldı.

“Daniel,” diye fısıldadı, örtüyü sertçe üstüne çekerek, “beni korkuttun.” Karanlığın içinde Daniel'ın yüzündeki ifadeyi çözememişti ama dişlerinin beyazlığını görebiliyordu.

“Bilerek yapmadım,” diye cevapladı Daniel.

Sabah olduğuunda Daniel'ı mutfak tezgâhında oturmuş kahve içerken buldu.

“Günaydın!” Daniel, Carla'yı selamlarken yüzünde utanca dair hiçbir iz yoktu. “Merak ettim de,” dedi, Carla çaydanlığı doldurup gecedan kalan kadehleri bulaşık makinesine yerleştirerek kendini oyalarken, “birkaç gün daha sende kalabilir miyim?”

Carla dönüp Daniel'a baktı. Daniel bütün samimiyetiyle gülümsüyordu ve çok güzel görünüyordu. “Çok üzgünüm, Daniel,” dedi. Daniel bir-iki saniye gülümsemeyi bıraktı. “Çok isterdim, ama... Theo,” dedi. “O istemez...” Başka tarafa döndü.

“Sorun değil,” dedi Daniel. “Anlıyorum. Sorun değil.”

Daniel, annesi öldükten bir ay sonra eşyalarını toplamak için Angela'nın evine geldiğinde yorgun ve mutsuz görünüyordu. Eve girmek istemedi, hatta bu konuda neredeyse tartıştılar.

“Evin hâline bakmalısın, Daniel. Her şeyi senin için ben düzenleyemem, senin yerine ben seçemem.”

“Ben yalnızca eşyalarımı istiyorum –not defterlerimi, ıvır zıvırımı. Ona dair bir şey istemiyorum.”

En sonunda eve girdiğinde doğrudan yukarı çıkıp kendi yatak odasına gitti. Carla'nın bütün not defterlerini yerleştirdiği kutuyu aldı. “Bunlara bakmadın, değil mi? Çünkü...” yüzünü ekşitti, “pek güzel değiller.”

Carla başını iki yana salladı. “Hayır, sen onların özel eşyaların olduğu konusunda tavrını yeterince belli etmiştin.”

Gülümsedi. “Teşekkürler, Carla teyze.”

Daniel'ın ona bu şekilde hitap etmesi Carla'nın oldum olası içini cız ettiriyordu. Aklına Daniel'ın çocukluğu, zayıf

yüzündeki kocaman gözleri, temkinli, kırılgan hâli geliyordu. Zavallı, minik vahşi. Yanağından öpmek için bir adım öne attı ama Daniel son dakikada başını hareket ettirince dudak dudağa geldiler.

“Tekne kiraladım,” dedi Daniel, gitmek için arkasına döndüğü sırada, “Kanalda, Whitmore Köprüsü’nün hemen altında. Bir arkadaşımın arkadaşının teknesi, o yüzden indirim yaptılar. Bok gibi bir tekne ama şu anda param buna yetiyor. Bir ara uğrasana?”

Carla, Daniel’in kucakladığı kutuyla odadan çıkışını izledi. Spor ayakkabısını merdivenin en üst basamağındaki halıya sürüşünü izledi.

Daniel, Carla’ya dönüp gülümsedi. “Dikkat et, tamam mı?”

Bir, iki gün belki de üç gün sonraydı, Carla temizlikçiler gelmeden önce her şeyin toparlandığından emin olmak için Angela’nın evine gitmişti. O esnada Daniel’in gardırobunun en altında bir yığın mektup buldu. Kız kardeşi tarafından Daniel’in babası Marcus’a gönderilen üç mektubun zarfında iadeli taahhütlü yazıyordu. Mektuplara iyi bakılmıştı, defalarca okunmuştu – muhtemelen okuyan kişi Angela’ydı ama mektupları yazan da kendisi olduğu için, bu kadar inceleyen kişi herhalde Daniel’di.

Daniel’in mektupları okuduğunu düşündüğünde ufak Daniel’i hayal etti, o düzgün kafasına, morarmış boğazına baktığını hayal etti. Annesinin yazdıklarını okuduğunu hayal ettiği Daniel, o Daniel’di, dönüştüğü tuhaf adam değildi. Bunu düşünmek içini acıtmıştı.

Daniel’i reddetmiş bir babaya annesi tarafından yazılan dokunaklı cümleleri okuduğunu hayal edince içi parçalanmıştı. Angela’nın sorundan başka bir şey olarak görül-

meyen, müdahale edilmesi gereken bir şey olarak bakılan, “başa çıkması imkânsız” oğlu için ondan yardım dilediğini görünce içi parçalanmıştı. Aklımı kaçıracağım, yazmıştı Angela. Onun yakınlarında olmaya tahammül edemiyorum. Bana yardım etmelisin, Marcus, bunu başka kimseden istemem.

Kanala giderken bir şişe şarap aldı. Onunla elinde içki olmadan neden konuşmak istemediğini düşünmemeye çalıştı; cenaze akşamını düşünmemeye çalıştı, ayağını halıya sürttüğünü düşünmemeye çalıştı ve zaten bu ne anlama geliyor olabilir ki? Kanal boyunca Whitmore Köprüsü’ne doğru yürüdüğünde iki tekne gördü. Biri daha yeni yarış yeşiline güzelce boyanmıştı, yanlarında koyu kırmızı şeritleri vardı, diğeri mavili beyazlı, derme çatma, paslanmaya yüz tutmuş bir tekneydi. Carla pencereleri tıklattı, kış güvertesine çıkıp kamaranın kapısını çaldı. Kamara kapısı ardına kadar açıldı.

“Daniel?” diye seslendi. “Burada mısın, Daniel?”

Daniel tekne de değildi ama Carla’nın doğru yerde olduğu kesindi – Angela’nın evinden aldığı not defterleriyle dolu kutu tezgâhtaydı, içindekilerden bazıları kamaranın kenarındaki koltukların üstündeydi. Korkunç bir tekneydi bu: Lavabo da ocak da leş gibiydi, ana kamarada çürük kokusu vardı, teknenin arkasındaki ufacık uyuma alanı ter ve sperm kokuyordu. Daniel’in biriyle birlikte yaşadığı apaçıktı, bu fikirle Carla’nın karnına sancılar girdi ve hemen ardından utanca kapıldı. Daniel yetişkin bir adamdı, yirmi üç yaşındaydı, biriyle birlikte olması fikrinin Carla’yı huzursuz etmesinin hiçbir anlamı yoktu. Carla’nın hiçbir şey hissetmemesi gerekirdi.

Yatak odasından çıkarken koltuktaki not defterlerin-

den birini alıp suçluluk duyarak hızlıca sayfalarını çevirdi. Sayfalar karakalem eskizlerle doluydu: belli belirsiz yüzler, kopmuş uzuvlar. Defteri koltuğa koyup ikincisini aldı. Bu defter dolmakalemlerle çizilmiş daha ayrıntılı, sofistike çizimlerle doluydu – görünüşe göre eksiksiz bir çizgi romandı ve baş kahramanı da Daniel'dı. İlk sayfada bir başlık olduğunu fark etti –*Ares'in Kökenleri*– ve gözleri hemen yaşlarla doldu. En çok nefret edilen tanrı olan savaşçı Ares, kendi anne babasının bile dayanamadığı Ares.

Ah, Daniel.

Sayfaları çevirdi ve çizimlerde kendisinin de olduğunu görünce karnına ağrılar girdi. Genç ve çekici resmedilmişti, olduğundan daha güzeldi ve kesinlikle gerçek hayatta olduğundan daha seksiydi. Teni utançla yanıyordu, defteri kapatıp koltuğa geri koyduktan sonra, neredeyse hiç tereddüt etmeden geri aldı. Elinde defterle teknenin kış kısmındaki merdiveni çıkarken birkaç metre ötede demirlemiş olan kırmızı şeritli güzelim yeşil teknedeki kadının ona dikkat kesildiğini gördü.

Carla bavulunun fermuarını kapayıp merdivenden aşağı indirdikten sonra koridorda bıraktı. Salona girip mesajlarını dinledi: biri Dedektif Barker'dan gelmişti ve müsait olur olmaz onu aramasını istiyordu. Diğer mesaj Theo'dandı ve onu akşam yemeğine davet ediyordu. "En sevdiğin, kuzu pırzola. Duydun mu bilmiyorum ama iyi haberler var, Carla. En sonunda. İyi haberler."

Theo lavabosunun başında, mutfakta duruyordu, sol eli sıcak suyun altındaydı ve kâsedeki suyun kırmızından pembeye dönüşünü izliyordu. Sol işaretparmağının en ucunda bir-iki milimetrelik bir kesik vardı ve şaşırtıcı derecede fazla kan akıyordu. Suçlu –kısa süre önce bilediği Santoku bıçağı– kanlı bir şekilde tezgâhta, pembeye çalan sarımsak dişinin hemen yanındaydı. Santoku, sarımsağı incecik doğramak için doğru alet sayılmazdı ama küçük şef bıçağı duvardaki mıknatıslı şeritte yoktu, mutlaka çeşitli çatal bıçağın durduğu çekmecede kaybolmuştu ve bir daha asla bulunamayacaktı.

Yine de endişelenecek bir şey yoktu. Haberler iyiydi. En sonunda iyi bir haber almıştı!

Theo, ani ve keskin soğuğa rağmen o sabah yürüyüş yapmak için dışarı çıktı ve tıraştan yüzü kızarıklıklarla dolu genç polisi tesadüfen yedekçi yolundaki kafeden kahve almak üzere sıraya girmişken gördü. Theo'nun ona görünmeden sıvışıp gitme girişimi başarısızlıkla sonuçlandı; genç polis onu fark etti, yüzü endişenin resmi gibiydi.

“Bay Myerson,” dedi alçak sesle, “ben de sizi görmeyi umuyordum. Güzel haberler var.”

“Öyle mi?”

Genç adam başını onaylarcasına salladı. “Henüz resmiyet kazanmadı, herhangi bir açıklamada bulunmadılar ama çok geçmeden sizi haberdar ederler.” Derin bir nefes alıp son anlarının tadını çıkardı. “Birini tutukladılar.”

Theo nefes nefese kalmıştı. “Ah,” dedi, adrenalini zirveye ulaşmıştı, “güzel bir haber bu. Kimi... eee, kimi tutukladıklarını söyleyebilir misin?”

“Laura Kilbride,” dedi polis. “Gördüğünüz o genç kadın, daha önce bahsetmiştim. Daha önce” –ağzını eğerek konuşuyordu– “şiddet geçmişi olan kız.”

“Suçu kesinleşti mi?” diye sormayı başardı Theo.

“Kesinleşecek. Eli kulağında. Bıçağı bulmuşlar,” dedi.

“Neyi bulmuşlar? Silahı mı diyorsun?” Theo’nun kalbi öylesine hızlı atıyordu ki bayılacağını sandı.

Genç adam ağzı kulaklarına varıncaya kadar gülümsedi. “Bay Myerson, kızın suçu sabit.”

Theo evle arasındaki kısa mesafeyi yürürken kendini dağın zirvesine tırmanmış gibi hissetti, derman kalmayan dizleri ona destek olmakta zorlanıyordu; koşuculardan kaçınmaya çalışırken iki kez düşme tehlikesi atlatmıştı. Ama aynı zamanda içinden dans etmek geliyordu! *Bitmişti*. Onu yakalamışlardı. *Bitmişti*. İçine su serpen şey yalnızca bu karmaşanın, yalnızca Daniel’la olan bu korkunç, sert olayın değil, *her şeyin* sona ermiş olmasıydı. Daniel da Angela da ölmüştü. Carla acı çekecekti, yas tutacaktı, ne hissetmesi gerekiyorsa onu hissedecekti ama sonrasında kimse bir daha onu dibe çekmeden iyileşmeye başlayabilecekti. Sutherland karmaşası, ailesine, evliliğine zerk ettikleri tüm o zehir artık akıp gitmeye başlayabilirdi.

Theo hiçbir zaman eskisine dönemeyeceklerini biliyordu, salak değildi ama en azından artık önüne bakabilirdi.

Kendilerine bir hayat kurabileceklerini, biraz olsun huzur bulabileceklerini görebiliyordu. Bunu artık birlikte yapabilirlerdi, onları ayıracak hiçbir şey ve hiç kimse kalmamıştı.

Kan en sonunda durunca Theo parmağını bandajla sarıp bıçağı yıkadı, kanlı sarımsak dişini attı ve tarifine geri döndü. Pirzoları marine olmaları için yağın, sarımsak ve nanenin içine yatırdı, paltosunu giyip sigara içmek için arka verandaya çıktı. Filtreyi dudaklarına götürürken tırnaklarının etrafında hâlâ kan olduğunu fark etti. Aniden aklına dışarıda o kızı –Laura’yı, tutukladıkları kızı– gördüğü sabah geldi. Kızı gördükten sonra boş yatağına geri dönüp uyumuştü. Uyandığında Carla duştaydı ve çıktığında Theo onu yanına çağırmış, elini uzatıp onu yatağına çekmeye çalışmıştı ama Carla karşı çıkmıştı. Theo, Carla’nın parmak uçlarını öpmüştü, fırçaladığı tırnaklarının etrafı pembeleşmişti.

Yeniden içeri girip kendine bir kadeh kırmızı şarap koyduğu sırada kapı çaldı. Carla anahtarını unutmuş olmalıydı. Sokak kapısının önündeki paspasta duran bir yığın postayı alıp koridordaki konsola attıktan sonra eski günlerdeki gibi yüzünde gülümseme, içinde heyecanla kapıyı açtı.

“Ah,” dedi, hayal kırıklığı içinde. “Sen miydin?”

Bazı şeyler aynıydı, bazı şeyler farklı. Laura oturup öne eğildi, başını birbirine doladığı kollarının üstüne koydu. Geçen sefer gece geç saatti, bu kez sabahın körü, nereden bilecekti ki? Odada doğal ışık yoktu, günün herhangi bir saati olabilirdi. Farklı bir odaydı ama nereden bakılırsa bakılsın, bir şey fark etmiyordu. Geçen sefer aşırı sıcaktı, bu kez dondurucu bir soğuk vardı ama parlak ışıklar aynıydı, ucuz mobilyalar aynıydı. Pis gri halı evindeki koridorda durana benziyordu. (Evi düşünme. Evi düşünme yoksa ağlarsın.) Geçen seferki gibi Yumurta Kafa da Tek Kaş da buradaydı ve karşısında ciddi bir ifadeyle oturuyorlardı. Geçen seferkinden daha ciddiler hem de, diye düşündü Laura. Ne zaman Yumurta Kafa ile göz göze gelse, adam gözlerini kaçırıyordu ve bu da Laura'yı korkutuyordu.

Bitkin düşmüştü. Dün öğleden sonra Irene'in evindeyken telefon gelmesinin üstünden sanki günler, hatta haftalar geçmişti. İstenildiği üzere, polisle görüşmek için evine dönmüştü. İkaz edilmişti ve bütün komşuların gözleri önünde otoparkta bekliyordu. Polisler aşağı inerken yedi kat boyunca ona eşlik etmişlerdi. Apartmanın önü televizyonlarda görülen koruyucu beyaz tulumlu insanlarla çoktan dolup taşıyordu.

“Neler oluyor?” diye sordu Laura. “Bunu daha önce yapmıştınız zaten, değil mi? Burayı daha önce aramıştınız, neden yeniden yapıyorsunuz?” Yeni kanıtlar bulundu, dedi biri, evinizin daha derinlemesine aranması gerekiyor. Biraz bekletildikten sonra Laura’yı polis merkezine götürdüler. O sırada vakit geç olmuştu. Laura’yı hücreye alıp biraz dinlenmesini söylediler. Bütün gece gözünü kırpmamıştı.

“Laura?” Tek Kaş, Laura’nın önüne bir bardak su koydu. “Görevli savcı şu an yolda, tamam mı? Hemen başlayacağız.”

“Evet, tamam,” diye cevapladı Laura. “Teşekkürler.”

Aynıydı – nazik, yapmacık şeyler yapıyorlardı yine. Bunu hep yapıyorlardı; polisle yaşadığı her anlaşmazlıkta aynı şeyi yapmışlardı. Ama bu kez farklı olacağını sanmıştı çünkü bu kez farklıydı. Bir yere izinsiz girmemişti ya da genel düzeni bozan bir davranışta bulunmamıştı, sarhoş olup kimsenin huzurunu kaçırmamış ya da hırsızlık yapmamıştı. Söz konusu şey cinayetti.

Cinayet! Laura kendini tutamayıp güleceğini hissetti. İrkilerek dikleşti, dudağını ısırды ama her ne kadar kendiy-le savaşıysa da kahkahasına engel olamadı. Yumurta Kafa, başını notlarından kaldırıp şaşkın gözlerle ona baktı. Laura biraz daha güldü. Komik değildi, hiç komik değildi. Daha yüksek sesle, daha uzun gülmeye başladı, gözlerinden yaş-lar geliyordu.

“İyi misin, Laura?” diye sordu Yumurta Kafa. Laura öne doğru eğilip alnını masaya dayayarak yanağının içini çiğ-nemeye başladı. *Gülmeyi kes, gülmeyi kes, gülmeyi kes, kes artık.*

Kapı açıldı ve Laura gülmeyi kesti. Başını kaldırıp bak-tı. Kızıl saçlı, açık renk tenli, ufak tefek, ince bir adam Laura’yla tokalaşmak üzere aksak elini uzattı. Bu savcı di-

gerinden farklıydı. Adını söyledi ama Laura duyar duymaz unuttu. Adam aceleci ve gergin bir tebessüm takındı. Neden gergindi ki? Bu pek iyi bir işaret değildi, öyle değil mi?

Yumurta Kafa bir şey söyledi, kayıtlara geçmesi açısından kendini herkese tanıtıyordu. Laura herkesin adını dinleyip unuttu (yeniden): Yumurta Kafa, Tek Kaş, Gergin Adam. Laura Kilbride. Geçen sefer olduğu gibi soru sormaya başladılar. Daniel’la nerede, ne zaman tanışmıştı, tekneye saat kaçta gelmişlerdi, geldiklerinde ne yapmışlardı? Önce evde, sonra polis merkezinde sorulan soruların aynılarını sormuşlardı.

“Lanet olsun, plak mı takıldı?” dedi Laura en sonunda. “Bunu zaten yapmamış mıydık? Bu düeti dinlemiştik. Kuartet mi yapacağız?” Gergin Adam’a baktı. “Kuartet mi olacak? Ama senin pek katkın yok sanırım, değil mi? Akordu mu sen yapıyorsun yoksa?”

Yumurta Kafa dudaklarını büzdü, yüzünde acılı bir ifade vardı.

“Laura tüm bunlar sana komik mi geliyor?” diye sordu Tek Kaş. “Sence bu şaka mı?”

“Bok gibi bir şaka, evet! Çünkü size zaten Daniel Sutherland’ı anlattım, anlattım zaten, biraz tartıştık ve itişip kakıştık, hepsi bu kadar. Onu bıçaklamadım. Bu konuyu kapamıştık ve sizin elinizde hiçbir şey yok – elinizde hiçbir bok yok, değil mi? Başka kimseyi bulamayınca beni yeniden buraya getirdiniz ve bana eziyet ediyorsunuz.”

Gergin Adam’a döndü. “Ya ellerinde kanıtla gelsinler ya da çenelerini kapasınlar, değil mi?” Savcı önündeki not defterinin boş sayfalarına baktı. Tanrım, gerçekten de bu herif bir boka yaramıyordu, değil mi? “Ya suçumu söylesinler ya da beni bıraksınlar.”

Yumurta Kafa arkasına yaslanıp Laura’nın gözlerinin içine bakarak, onu kan içinde ve endişeli şekilde suç mahal-

lini hemen hemen Daniel Sutherland'ın öldüğü sırada terk ederken gören bir tanığın varlığının yanı sıra, Laura'nın DNA'sının maktulün üstünden, maktulün DNA'sının da Laura'nın üstünden çıktığını sakince anlattı. Laura'nın Daniel'in saatini çaldığını da biliyorlardı. Dahası, Laura'nın tişörtü analiz edilmişti ve kumaştaki kanın büyük bir kısmı Laura'ya ait olsa da küçük ama önemli bir miktarının da Daniel Sutherland'a ait olduğu tespit edilmişti.

“Bunu açıklayabilir misin, Laura?” diye sordu. “Madem sen tekneden ayrılırken Daniel hâlâ hayattaydı, *senin* tişörtünde niye *onun* kanı vardı?”

Belli oldu, demişti Daniel, sabah erken saatte, ikinci kez boşaldıktan sonra, *topal sikmek pek benlik değilmiş*. Bir anda söyleyivermişti. Bu cümlemin kayıtsız zalimliğine hazır değildi. Daniel'in pek *kibar bir adam* olmadığını biliyordu, kibar olsaydı onunla gitmezdi, kibar adamları sevmezdi, kibar adamlar genelde en kötülerini çıkardı ama *bu* kadarını da beklemiyordu. Onu itmesini, tökezleyip düştüğünde gülmesini beklemiyordu; zoraki bir kahkaha da değildi bu, gerçek bir kahkahaydı, sanki Daniel gerçekten bunun komik olduğunu düşünmüştü. Ayağa kalktığında öfkeden gözü kararmıştı. Üstüne öyle hızlı atıldı ki Daniel'in, onu savunmasız yakaladı. Yüzündeki bakışı gördü. Daniel bir an, küçücük bir an korkuya kapılmıştı.

“Laura?” Konuşan bu kez Tek Kaş'tı, masaya doğru eğilmişti. “Anlatır mısın? Sutherland'ın kanının tişörtüne nasıl bulaştığını anlatır mısın?”

“Isırdım onu,” dedi Laura.

“Isırdın mı?” dedi Tek Kaş, fazlasıyla ciddi ve sertti, La-

ura onun ifadesiz yüzünü taklit etmeye çalıştıysa da başaramadı. Yeniden gülmeye başladı, nasıl gülmeyecekti ki? Durum ciddiydi, fena hâlde *ciddiydi* ve karşısında oturan dedektiflere bakıp sürekli güldü. Dedektiflerse mutsuz (Yumurta Kafa) ve hâlimden memnun (Tek Kaş) görünüyordu.

Yanında oturan Gergin Adam irkildi. Avuçlarını kaldırıp parmaklarını birbirinden ayırarak, *Ne boktan bir yalan bu?* demenin kibar yolunu arıyordu sanki. “Çok sert ısırđım, şurasını” –Laura boynunu, köprücük kemiğinin hemen üstünü işaret etti– “ve kanattım. Ağzımda, dudaklarımda kan vardı. Hepsini sildim. Tişörtüme bulaşmış demek ki.”

Tek Kaş yüzünü buruşturup başını iki yana salladı. “Bu kadar mı?” diye sordu. “Açıklaman bu mu?”

“Bu, evet. Adli tıptakilere sor,” dedi Laura. “Boynunda ısıruk olup olmadığını sor.”

“Bıçak yaralarının konumuna bakacak olursak,” dedi Yumurta Kafa sakince, “bunu tespit edemeyiz.”

“Ha ha!” diye çıkıştı Laura, yüzünde zafer kazanmış gibi bir gülümsemeyle.

“Ama bir ısırığın bulduğumuz kadar çok kan akıtacağını sanmıyorum, tabii aşırı derin bir ısıruk değilse. Öyle miydi?” diye sordu Yumurta Kafa.

Laura yutkundu. “Yani, hayır. Vampir falan değilim ben, farkında mısın? Biraz boğuşma yaşandı. Bir şey kırıldı –tabak, bardak falan olabilir. Bardaktı. Yerde bardak var mıydı? Kesin vardı. Şeyde... elinde kan vardı galiba, beni itti –evet, beni yüzümden itti çünkü hatırlıyorum, eve gittiğimde yüzümden kan vardı. Beni yüzümden itti, yanımdan geçerken bir kez de göğsümden itmiş olabilir.” Yanında oturan Gergin Adam öfke içinde defterine bir şeyler karaladı.

“Bundan daha önce bahsetmemiştin, Laura,” dedi Yumurta Kafa. “Daha önce bunların hiçbirini neden söylemedin?”

“Önemli değildi,” dedi Laura.

“Tabii ki *önemliydi*. Polise yalan söylemek önemlidir,” dedi Yumurta Kafa, gergin bir sesle. “Neden bize söylemedin? Neden böyle bir konuda yalan söyledin?”

“Neden *söylemeyeyim*?” diye çıkıştı Laura. “Başım zaten beladaydı, benim başım zaten hep belada, iyice boka batmak istemedim. Yalan söyledim, tamam mı?” Bağırmaya başlamıştı. “O zaman yalan söyledim ama şu anda doğruyu söylüyorum.”

Tek Kaş, Laura’nın görmediği bir yerden –belki de polis masanın altında bir numaralar çeviriyordu– şeffaf bir plastik torba çıkarıp aralarına koydu. Laura torbaya baktı.

“Laura bize bu konuda ne diyeceksin?” diye sordu Tek Kaş.

Laura ağzını açtıktan sonra kapadı. “Ben...” Yeniden gülecekti –alt dudağını sertçe ısırды. “Bu konuda size ne diyebilirim ki? Bıçağa benziyor. Küçük... küçük sayılabilecek bir bıçak. Tutma yeri siyah. Ahşap galiba. Bıçak kısmında bir şey var. Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama tahminen...”

“Tahmini bir kenara bırak,” dedi Gergin Adam keskin bir dille.

“Evet. Tamam. Mantıklı. Ne söyleyebilirim ki? Daha önce hiç görmediğim bir bıçağa benziyor.”

Yumurta Kafa başını onaylarcasına salladı. “Pekâlâ. Tamam, bu bıçağı senin evinde bulduğumuzu söylersem şaşırır mısın?”

Laura başını iki yana salladı. “Hayır... Yani, evet! Evet, tabii şaşırırım, size daha önce görmediğimi söylemiştim! Benim değil. Değil.” Ayağı kalktı. “Değil.”

“Lütfen otur, Laura,” dedi Yumurta Kafa nazikçe.

Laura oturdu. “Neden ben-böyle..?” diye başladı yeniden cümlesine. “Hayır, tamam, farz edelim ki–”

“Bayan Kilbride, ben—” Gergin Adam en sonunda uyanmıştı.

“Hayır, sorun değil, sorun değil. Farz edelim ki bıçak benim evimdeydi. Neden bıçağı evimde bırakayım ki? Sizce deli miyim ben? Aptal mıyım? Neden siz bulasınız diye evimde bırakayım?”

“Daniel’ın saatini evde bırakmışsın ama,” dedi Tek Kaş.

“Ah, Tanrım, saatle adam öldürülmez!”

“Ama bıçakla öldürülür mü?”

Laura gözlerini devirdi. “Gördünüz mü? Lafı ağzıma tıkıyor, beni kandırmaya çalışıyor. Tipik bir aynasız. O bıçak benim değil. Nereden geldiğini bilmiyorum, benim değil.”

“Yani... ne olmuş?” diyerek onu konuşturmaya çalıştı Tek Kaş. “Ne diyorsun yani? Ben *lafı ağzına tıkmaya* falan çalışmıyorum, bana ne olduğunu anlat.”

Laura tıpkı bir balık gibi ağzını açıp yeniden kapadı. Ellerini havaya kaldırdı. “Bilmiyorum, ne bileyim? Biri koymuş. Sizden biridir belki. Beni suçlu çıkarmaya çalışan biri. Adam öleli iki hafta oldu ve siz bir boku beceremediniz diye çaresiz kaldınız.”

“Biri koymuş,” diye tekrarladı Tek Kaş, çok yavaş bir şekilde. “Bıçağı birinin senin evine koyduğuna mı inanıyorsun? Laura, senin evine girebilen başka biri var mı? Başka birinde anahtar var mı?”

“Kâhyam dışında mı?” diye sordu Laura. “Temizlikçim, spor hocam ve şey dışında – eee, bekle. *Miriam!*” Bir anda aklına gelmişti. “Miriam’da anahtarım vardı!” Dedektifler birbirlerine baktılar. “O... *lanet olsun*. Bakın, kâhya konusunda şaka yapıyordum ama bu kadın, adı Miriam, evi şeyde... Ah, onu tanıyorsunuz, onunla *konuştunuz*, Daniel’ı o bulmuş, değil mi? İşte onda anahtarım vardı.”

Dedektifler yeniden birbirlerine baktılar, ardından Tek

Kaş öne doğru eğildi, “Miriam Lewis’te anahtarın olduğunu mu söylüyorsun?”

“Soyadını bilmiyorum. Teknedeki kadın işte, Daniel’ı bulduğunu söyleyen kadın. Kaç tane Miriam olabilir ki?”

“Tek bir tane var ve o da kesinlikle Miriam Lewis,” diye cevapladı Yumurta Kafa. Şaşkınlığı gerçek ve tatmin ediciydi. “Bıçağı evine Miriam Lewis’in koyduğuna neden inanıyorsun?”

Laura’nın nefesi hızlı ve sığıdı. Olayları eskisinden farklı görmeye başlamıştı, bir ışık belirmişti sanki, hissediyordu. Neydi bu tuhaf duygu? *Umuttu*. “Anahtarım,” dedi. “Hatırlıyor musun, kaybettiğimi söylemiştim? Kolumdan yaranmıştım hani?” Yumurta Kafa başını onaylarcasına salladı. “Demek ki ondaymış. Daniel’ın teknesinde bulduğunu söylemişti, neden aldığını söylememişti ama... Daniel öldüğünden beri istediği zaman evime gelmiş olabilir! Bakın...” Artık bütün sis perdesi dağılmaya başlamıştı. “O kadının Myerson ailesine karşı kini var. Bunu biliyor muydunuz? Hepsinden nefret ediyor, onların şeytan olduğunu düşünüyor. Tam olarak nedenini bilmiyorum ama bana bir keresinde Carla’nın yaptığını, hani Daniel’ın teyzesi var ya, Daniel’ı onun öldürdüğünü düşündüğünü söylemişti ve ben o sırada bunu çok garipsemiştim ama şimdi nedeninin dikkati başka yöne çekmek olduğunu anlıyorum. Yani, Daniel’ı bulduğunu söylüyor ama bunun doğruluğundan nasıl emin olabilirsiniz ki? Genelde cinayeti cesedi bulan kişinin işlediğini söylemezler mi? Bunun kulağa biraz ihtimal dışı geldiğini biliyorum çünkü kadın yaşlı...”

“Elli üç yaşında,” dedi Yumurta Kafa.

“Evet, doğru ama yaşlı olması onu öldüremeyeceği anlamına gelmiyor. Kadın ciddi yaralar almış bir kadın. Biliyorum – aklınızdan ne geçtiğini biliyorum, bana bakı-

yorsunuz ve Diyene bak, diye düşünüyorsunuz ama insan kendine benzeyeni hemen tanır. Bir keresinde bir seri katil tarafından alıkondüğünü size anlattı mı? Bu konuda kitap yazdığını?” Laura işaretparmağıyla havada daireler çizip şakağını işaret etti, “Kadın delinin teki.”

İki dedektif de arkasına yaslanmış, kollarını önde birleştirmişti. Laura bir an onları sessizliğe gark etmişti. Kendini ilk toparlayan Tek Kaş oldu. “Onda durduğunu söylediğin şu anahtar—”

“Ondaydı ama artık değil. Geri aldım.”

“Geri aldın ha? Dün mü aldın? Teknesine gidip ona saldırdığında mı?”

“Ne, saldırmış mıyım? Hayır, ona *saldırmadım*, ben—”

“Bayan Lewis senden şikâyetçi oldu, Laura,” dedi Tek Kaş, “Kadın—”

“A-a, saçmalık bu. Bu tam bir saçmalık. Ona saldırmadım! O beni itti! Bakın!” Laura, yüzünün yan tarafındaki morluğu gösterdi. “Beni itti, düştüm ama... ama konu bu bile değil.” Gergin Adam’a döndü. “Bir şeyler yapmanız gerekmiyor mu? Bir şey söylemeyecek misiniz?” İçinde bıçak olan torbayı parmağıyla dürttü. “Üstünden parmak izim çıktı mı? Çıkmadı, değil mi?”

“Testlerimiz devam ediyor.”

“Test mi? Parmak izi için mi?” Alaycı bir kahkaha attı. “Hiçbir şey bulamadınız, değil mi? Bakın, beni bir şeyle suçlayacak mısınız? Suçlamayacaksınız...”

“Suçlayacağız, Laura.”

Umutları suya düşmüştü.

“Ama... anahtar,” dedi Laura. “Bir şey ifade etmiyor mu?”

“Elinde gerekçe ve fırsat vardı,” dedi Tek Kaş sertçe, torbayı parmaklarından uzaklaştırarak. “Daniel’la olan kavganın ciddiyeti konusunda bize yalan söyledin. Kanı giysilerinden çıktı. Cinayet silahı senin evinde bulundu.”

“Benim evimde değildi.” Laura ağlamaya başladı. “Anah-tar... lütfen.” Yumurta Kafa’ya baktı, o da ağlamak üzere gi-biydi. Laura’nın gözlerine bakamıyordu, önce masaya, son-ra Gergin Adam’a baktı. “Resmi suçlamayı duymak için onu aşağı indireceğiz,” dedi.

“Hayır, lütfen,” dedi Laura yeniden. Ellerini Yumurta Kafa’ya doğru uzattı, ona yalvarmak istiyordu, ayaklarına kapanmak, kendini ona sunmak istiyordu ama artık odada üniformalı insanlar vardı, biri sandalyesinden kalkması için ona yardım etti. Oldukça kibarlardı ama kibarlık işleri daha da yokuşa sürüyordu. Onları itmeye, kavga etmeye başladı.

“Laura.” Yumurta Kafa’nın endişeli, azarlayan sesini duyabiliyordu. “Laura, haydi, yapma şunu...” Ama Laura yapmak istiyordu, kavga etmek istiyordu, onu iki kolundan tutup yere çalsınlar istiyordu. Unutulmak istiyordu.

Carla giysilerini iki kez değiştirmiş, Theo'ya yazdığı mektuba üç kez başlayıp bırakmıştı ve en sonunda, dördüncü taslakta doğru yaptığını düşünmüştü. Gizlice taşınmak yerine akşam yemeğe ona gidebileceğine karar vermişti. Her zamanki gibi gece orada kalabilir, sabah da mektubu masasına bırakıp sessiz sedasız evden ayrılabilirdi.

Onu ertesi sabah saat on bir buçukta King's Cross İstasyonu'na götürmesi için bir araba ayarlamıştı, böylelikle Hayward's Place'e götürüp salak gibi orada bıraktığı eşyaları –köpek tasmaı, mektuplar ve not defteri– Theo'nun bulmasına katlanamayacağı eşyaları alması için çok zamanı kalacaktı. Theo'nun da kendisi gibi gerçeklerle yüz yüze kalmasını istemiyordu, Theo, Carla gibi değildi. Zaten Carla'nın bu karakteri yüzünden başına gelmeyen kalmamıştı.

Daniel'in yeteneklerini biraz daha zorlamaması çok yazıktı! Evindeki koltuğa kurulup tekmeden aldığı defterin sayfalarını karıştırırken Carla'nın aklından bunlar geçiyordu. Daniel'in çizimleri harikaydı, yüz ifadelerini çok canlı çiziyordu, hareketi kavlıyor, ince ayrıntıları gözünden kaçır-

miyordu; çizimlerinde gerçek hayatta olmayı başaramadığı kadar anlayışlıydı.

Bunu düşündüğü için, hatta not defterlerine baktığı için bile vicdan azabı çekiyordu – Daniel, bu çizimleri başkaları görsün diye çizmediği, kendi için çizdiği konusunda tavrını her zaman çok açık ortaya koymuştu. Carla her ne kadar bunun bir güven sorunu olduğunu düşünse de şimdi te-reddüt etmeye başlamıştı. Kendisinin yer aldığı sayfaları çevirirken rahatsız olduğu apaçıktı çünkü geçmişte yalnızca şüphelendiği bir şeyden artık emindi ve bu da Daniel’in ona olan sevgisinde bir tuhaflık olduğuydu. Daha da kötüsü, kendisinin de Daniel’a olan sevgisinde bir tuhaflık olmasından korkuyordu. Tüm bunları –suçluluk, huzursuzluk ve korku– hissediyordu ama sayfaları çevirmeyi bırakamıyordu çünkü çizdikleri çok güzeldi.

Her şey idealize edilmişti: Angela’yla büyüdükları, Daniel’in çocukluğunun ilk yıllarını geçirdiği Lonsdale Meydanı’ndaki ev – burası artık Viktorya dönemi evinden çıkıp kaleyi andırır olmuştu, etrafı Londra’da bir ev bahçesinden daha çok parka benziyordu. Daniel genç bir adam olarak daha geniş omuzlu, daha kaslıydı ve Ben’i gördüğünde de nefesi kesildi. Gamzeli, nur yüzlü bir oğlandı, ceylan gözlü bir kusursuzluğu vardı: Daniel, Ben’in ufacık gülümsemesinin cömertliğini, ensesindeki yumuşacık saçların kıvrıcıklığını kusursuzca resmetmişti. Neredeyse kalbi duracaktı.

Defteri elinden bıraktı.

Yeniden eline alıp sayfaları bir ileri bir geri çevirerek bu hikâyenin nereye gittiğini anlamaya çalışırken, aslında *her şeyin* idealize edilmediğini fark etti. Mesela Angela acımasızca tasvir edilmişti: bir deri bir kemikti, üstü başı dökülüyor, sarhoşluktan ayakta zor duruyordu. Ama Daniel da

çizimlerinde acı yüklüydü. Ares olarak fiziksel açıdan yakışıklı olsa da karakter anlamında yozlaşmıştı: kötü niyetliydi, okulda kendinden küçük çocuklara eziyet ediyordu, bazen dayak yediği oluyordu; ölçeğin saflıkla aptallık arasında bir yerinde bulunan genç kızları baştan çıkarıp başından atıyordu; annesine kötü davranıp aşağılıyordu. Carla bunun çok tuhaf olduğunu düşündü, Daniel'i canavar olarak resmedilmiş şekilde görmek, kendini bu şekilde çizdiğini bilmek sinir bozucu olduğu kadar etkileyiciydi de. Kendini hikâyesinin kahramanı yapmak yerine kötü adamı yapması ne anlama geliyordu? Bu, Carla'nın içine oturmuştu. Ama sayfaları çevirdiği sırada göğüs kafesinin hemen altına çöreklenen o kanlı acı kıpırdanmaya, dağılmaya başladı ve yerini defteri yerine koyması, kapayıp bir daha asla bakmaması gerektiğine dair dehşet dolu berbat bir his aldı. Ama sonra, defteri yarılacağı sırada yeniden kendiyle karşılaştı, Lonsdale Meydanı'ndaydı, güneşli bir öğleden sonraydı ve kollarında Ben vardı. Resimdeki günün hangi gün olduğunu hemen anlamış, kendini bakmaktan alıkoyamamıştı.

Daniel'in olaylara getirdiği yorumunda Carla'nın üstünde elbise vardı, saçları uzun ve dalgalıydı, çıplak omuzlarına düşüyordu, gülümseyen ve gülen yüzüyle Ben –çok güzeldi, altın gibiydi– kucağında oturuyordu. Daniel, yarısı karanlıktaki sıska yüzüyle balkondan Carla'nın Ben'i Angela'ya uzatışını izliyordu. Daniel, güneş ışığının altına doğru uzanarak teyzesine sesleniyor, el sallıyordu ama teyzesi onun farkına varmadan başka yöne dönmüştü. Daniel'in küçük yüzü düşmüştü.

Diğer sayfada gece olmuştu. Daniel oyun odasında tek başına televizyon seyrediyordu. Ayağa kalkıp annesine bakmak, iyi geceler dilemek için yatak odasına girdi ama annesinin orada olmadığını fark etti. Kendi odasına döndüğünde

küçük kuzeninin uyandığını, uyuduğu yataktan inip yere uzandığını gördü. Bir deftere bir şeyler çizip karalıyordu, etrafına benzer defterler saçılmıştı ve sayfaları çirkin karalamalarıyla doluydu. Daniel'ın yüzündeki acı büyük bir coşkuyla çizilmişti: Ben, Daniel'ın bin bir özenle çizdiği çizgi romanlarının hepsini mahvetmişti! Çılgına dönüp annesine seslendi ama kimse gelmedi. Oda oda dolaşıp annesini ararken en sonunda çalışma odasına vardı. Kapı kapalıydı ama içeride birinin gürültü yaptığını duyabiliyordu. Kapıyı dikkatle ittiğinde içeride annesinin olduğunu gördü – bir adamın üstüne binmişti, yabancı bir adamdı bu, daha önce onu görmemişti. Annesi kafasını arkaya doğru atmıştı, kırmızı dudaklı ağzı kocaman açılmıştı. Arkasına döndüğünde korku içindeki çocuğunu görüp gülmeye başladı.

Daniel odadan kaçıp gitti.

Bir sonraki görüntüde Daniel yatakta uzanıyordu, hayal gücü, içinde birçok sahnenin dönüp durduğu bir düşünce bulutuydu: bir tanesinde kendini annesinin sevgilisinin kafasına şampanya şişesiyle vururken hayal etmişti; diğerinde annesinin sarhoş suratına tokat atıyordu. Sonra hayal gücü balonu dağılıyordu. Daniel dirseğinden destek alarak kalkıyor, yan yatmış uyuyan küçük çocuğa bakıyordu, uzun kirpikleri elmacıkkemiklerini sıyrıyordu, başında buklelerden bir hale vardı.

Daniel sabah olunca üst kata, annesinin odasına çıktı. Annesi tek başına uyuyordu. Onu öylece bırakıp yatak odasının kapısını arkasından kapadı. Alt kata, kendi yatak odasına inip küçük çocuğu nazikçe sarsarak uyandırdı. Çocuk büyük kuzenini görünce rahatladı ve kocaman, sersem bir gülümseme takındı. Daniel çocuğun yataktan kalkmasına yardım edip elini tuttuktan sonra onu çalışma odasına götürerek kapısını açtı. İkisi birlikte el ele dün geceki çap-

kınlığın kanıtları arasından –etrafa saçılmış giysiler, ağzına kadar dolu kül tablası, hemen yanındaki boş şampanya şişesi– yürüdüler. Daniel, çocuğu balkona doğru yönlendirip kapıları açtı ve arkasından bir yerden bir oyuncak çıkardı – parlak, kırmızı bir kamyonu bu. Kamyonu çocuğa verince çocuk neşe içinde gülerek kamyonu uzandı. Bu esnada Daniel kamyonu dikkatli bir şekilde balkona, kırık tırabzana doğru yuvarladı. Çocuğun kamyonun arkasından sendeleyerek yürümesini seyretti.

Son çizimde Daniel tek başına balkonun kenarında oturuyordu, ayaklarını kenardan aşağı sarkıtmıştı ve dudaklarında bir tebessüm vardı.

Irene, Theo Myerson'ın salonundaki rahat kaçırarak denli sert sandalyeye ilişmişti. Daha oturmadan sandalyenin hiç rahat olmadığını tahmin etmişti ama yine de oturdu çünkü görece daha yüksekti ve yardım almadan o sandalyeden kalkabileceğini düşünüyordu, bu önemli bir ayrıntıydı. Myerson'ın vicdanına kalmak istemiyordu. Biraz zorlanarak tek eliyle sandalyeyi, diğer eliyle kucağındaki çantayı sıkıca tutarak şöminenin içindeki sobaya birkaç santim yaklaştı. Dışarıda berbat bir soğuk vardı; kış intikam almak istercesine geri dönmüştü. O sabah radyoda kar hakkında konuşuyorlardı.

Myerson mutfaktaydı ve Irene'e şeri getirmekle meşguldü. Irene şeri istemiyordu –içkiyle arası pek yoktu– ama Myerson onu zaten istemeyerek davet etmişken bu ikramını kabul etmesinin daha yerinde olacağına karar verdi. Myerson şarap içiyordu. Vakit akşamüstüne geliyordu ve tek başınaydı.

O mutfaktayken Irene de kitap raflarına hayranlıkla baktı. Theo Myerson nasıl biri olursa olsun, kitap rafları çok güzeldi. Meşe ağacı olmalı, diye düşündü Irene, ve buranın ölçüsüne göre yapılmış, şöminenin her iki tarafında yerden tavana kadar uzanıyor ve en üst rafa ulaşabilmek için o gös-

terişli tekerlekli merdivenden var. Irene oturduğu yerden kitapların sırtlarındaki isimleri okuyamıyordu ve bu çok sinir bozucuydu. Her ne kadar şu an hiç zamanı olmasa da en sevdiği şey başkalarının kitaplarını karıştırmaktı.

“Carla her an gelebilir,” dedi Theo salona geri döndüğünde. Irene’e ufak bir kristal kadeh uzattı. “Akşam yemeğine geliyor.”

Irene başını onaylarcasına sallayarak içkiyi kabul etti. “Nerede yaşadığını bilmiyordum,” dedi, bunu zaten ona açıkladığının belli belirsiz farkına vararak. “Ama dediğim gibi, sizin adresinizi kitabın içindeki zarftan buldum...”

Theo başını onaylarcasına salladı. Salonun biraz uzağındaki berjere kuruldu. şarabından büyük bir yudum alıp Irene’e ters ters baktı. “Onunla hemen mi konuşman gerek? Bana konunun ne olduğunu söyleyebilir misin?”

“Bence en iyisi Carla’yı beklememiz,” dedi Irene. şeriden bir yudum aldı. Theo gözlerini bir an tavana diktikten sonra yeniden ters ters Irene’e baktı. Kurnaz bir adam değıldi. Bir süre sessizce oturduktan sonra baskıdan bunalan Irene, “Onunla Angela’nın evinde bulduğum bir şey hakkında konuşmalıyım,” dedi. şeriden bir yudum daha aldı. “Daniel’in defterlerinden birini buldum.” Defteri çantasından çıkarıp kısa bir süre elini havaya kaldırarak tuttuktan sonra aklına daha iyi bir fikir geldi ve defteri çantasına geri koydu.

“Ve bu acil mi yani?” dedi Myerson, hissiz sesiyle.

“Yani, ben... Siz bunu daha önce görmüş müydünüz, Bay Myerson?” Theo başını iki yana salladı, konunun ilgisini çekmediği apaçıktı. Berjerinde kıpırdandı, sinirlendiği her hâlimden belliydi; neredeyse evden çıkıp gitmesini isteyecek gibiydi. Irene gergin bir şekilde bir yudum daha aldı. “Sanırım bunlara çizgi roman deniyor. Booker listesinde de vardı galiba bir tane ve üstünden çok zaman da geçmedi, değıl

mi? Çok tuhaf olduğunu düşünmüştüm o zaman. Yani, bir çizgi romanı gerçek bir kitapla nasıl kıyaslayabilirsiniz ki?” Theo kaşlarını kaldırdı. Şarabını kafasına dikti. Irene’i iyiden iyiye rahatsız etmeye başlamıştı. “Yani sanırım zevkleri kıyaslamamak gerek.” Irene bir an sustu. “Bunu kitaplarınızdan birinin arasından buldum,” dedi, üstünde Theo’nun adresinin bulunduğu zarfı havaya kaldırarak. “Suç romanı olanın arasından.”

Irene ardından oluşan uzun ve gergin sessizlikte okuduğu yazılardan, Laura’nın ona verdiği yazılardan bahsetme bilgelliğini düşündü. Ama belki de şu an Myerson’ı intihalle suçlamak için çok doğru bir zaman değildi. Asıl konudan uzaklaşmak istemiyordu. Kadehini yeniden dudaklarına götürdü ve geriye bir damladan azıcık fazlasının kaldığını görünce şaşırdı.

“Şu defter,” dedi Theo en sonunda, kaşlarını çatarak bakarken, “Angela’nın evinde bulduğunu söyledin. Angela’nın evinde ne işin vardı?”

“Yani şöyle oldu...”

Irene duraksadı. Bu soruya verecek güzel bir cevabı yoktu. Kısaca, yan komşusunun evini kolaçan ettiğini söyleyebilirdi. Uzun uzadıya anlatmak isterse, radyoda Laura’nın Daniel’i öldürmekle suçlandığını duyunca hemen Carla’yla konuşmak *zorunda* olduğunu çünkü kesinlikle ortada bir hata olduğunu düşündüğünü söyleyebilirdi. Carla’nın telefonu onda yoktu ama Angela’nın evinde onun numarasını ya da adresini falan bulabileceğini düşünmüştü. Ama eve vardığında hayal kırıklığına uğradı çünkü ev tamamen boştu. Bir odadan diğer dökük odaya gezmiş, evin ne kadar berbat durumda olduğunu, duvar kâğıtlarının kabarıp soyulduğunu, mutfak penceresini saran rutubeti, yatak odalarındaki çerçevelerin çürümeye yüz tuttuğunu o zaman fark etmişti.

Arkadaki yatak odasında bulunan gardırobun dibinde –bu gardırop evde kalan tek mobilyaydı– hepsi Angela’ya yazılmış üç-dört mektupla bir de defter vardı. Irene mektupları alıp evine götürdü. Carla’nın adresini bulamamıştı ama defter ona başka bir şeyi açık etmişti. Bir şey anlamamıştı –Irene anlamanın mümkün olduğunu sanmıyordu– ama tüm bunların başladığı ev, yıkımın tohumlarının atıldığı ev gözlerinin önünde canlanmıştı.

Theo öne doğru eğildi. “Evet? Angela’nın evinde ne işin vardı?” Sesi artık gergindi, ifadesi çok tehditkardı. “Bildğim kadarıyla orada bir işin yok, orası Carla’nın evi.”

“Öyle mi?” diye sordu Irene. “Ev Carla’ya mı ait?”

Myerson aniden ayağa kalktı. “Ah, Tanrı aşkına! Evin kime ait olduğu seni ilgilendirmez. Carla şu anda çok zor zamanlardan geçiyor, ihtiyacı olan son şey işgüzar bir kadının işine burnunu sokup canını sıkması.” Irene’e doğru yürüyüp elini uzattı. “Defteri bana ver,” dedi, “Ben Carla’ya veririm. Bu konuyu seninle konuşmak isterse iletişime geçer. Ama hiç sanmıyorum.”

Irene çantasını göğsüne daha da çok çekti. “Sizin için bir sakıncası yoksa defteri Carla’ya kendim vermek istiyorum,” dedi, fazla ciddi sesi dibinde dikilen bu iriyarı adamdan korktuğunu, Daniel’in çizdiklerini gördükten sonra neler yapabileceğinden korktuğunu gizliyordu.

“Sakıncası var,” diye tersledi onu Theo. “Defteri ver,” dedi, elini yüzüne doğru uzatmıştı, “ben de sana taksi çağırayım.”

Irene dudaklarını sıkıca kapayıp başını iki yana salladı. “Deftere bakmanızı istemiyorum. Ben–”

“Carla bakabilir ama ben bakamaz mıyım?” diye sordu Theo. “Neden?”

“Carla’nın bunu daha önce gördüğünden eminim,” diye açıkladı Irene. “Onu şaşkına çevirmeyecektir.”

“Şaşkına çevirmek mi?” Theo uzattığı elini indirdi. “Beni neden şaşkına çevirsin ki?” Gözlerini yeniden tavana dikti. “Tanrı aşkına. Konu Carla, değil mi? İçinde Carla’nın resimleri mi var? Daniel sağlıksız bir şekilde kafayı Carla’yla bozmuştu. Maalesef çok dengesiz bir çocuktur.” Irene tek kelime etmeden yalnızca kucağındaki çantaya baktı. “Konu bu değil mi?” diye sordu Myerson. “Benimle mi ilgili? Bana mı saldırmış?”

“Şey...” diyerek söze başladı Irene ama ani bir şiddet eylemiyle sözü yarıda kesildi. Theo elini uzatıp sert bir şekilde çantayı Irene’in kucağından aldı. “Hayır!” diye bağırdı Irene. “Durun, lütfen!”

“Yeterince durdum zaten,” dedi Theo, defteri çantadan çıkardıktan sonra çantayı Irene’e doğru fırlattı. Çanta yere düşünce içindekiler –yedek gözlüğü, pudrası, tüvit kumaştan ufak bozuk para çantası– halıya saçıldı.

Irene eşyalarını toplamak üzere büyük bir dikkatle yere eğildiği sırada Myerson başında dikiliyordu. Irene’i yok sayarak defteri açtı ve okumaya başladı. “*Ares’in Kökleri!*” Yapmacık bir gülümseme takındı. “Tanrım, kendini amma büyüttmüş, değil mi? Ares, savaş tanrısı! O küçük pislik...” Gözleriyle süzerek defterin sayfalarını hızla çevirirken gürültülü bir şekilde derin bir nefes alarak aniden durdu. Dudağının kıvrımı kayboldu ve Irene’in gözlerinin önünde beti benzi attı; parmakları kıvrılarak yumruğa dönüşürken defterin de sayfalarını kırıştırdı.

“Bay Myerson,” dedi Irene, içi paramparça olmuştu, “deftere bakmamanız gerekiyor...” Yavaşça ayağa kalktı. “Neler çizdiğini görmek hoşunuza gitmeyecektir,” dedi ama Theo’nun yüzündeki dehşet dolu ifadeden artık çok geç olduğunu anlayabiliyordu. “Bu gerçekten çok üzücü, biliyorum, ben–”

Irene'in başı aniden dönmeye başladı, ayaklarının altındaki halı sanki sandal gibi bir o yana bir bu yana sallanıyordu, gözü kararmıştı. "Ah... Kendimi pek iyi hissetmiyorum," dedi ve sandalyesine tutunmak için elini uzattı ama sandalye orada değildi. Tökezledi, doğruldu, gözlerini sımsıkı sıkıp yeniden açtı. Şeri yüzündendi – şeri ve ateşin sıcaklığı. Kendini çok garip hissetti, Myerson açık kalmış kırmızı ağzıyla ona bakıyordu, yüzü düşmüştü ve ellerini yumruk yapmıştı. Tanrım. Geriye doğru bir adım atıp tutunacak bir şey aradı ama bulamadı. Defteri yanında getirerek ne büyük bir aptallık yapmıştı! Buraya gelerek cesur olduğunu sanmıştı ama aptallıktan başka bir şey değildi bu, insanların söylediği gibi yaşlı bir aptaldı.

Theo kalem darbesiyle defalarca öldürmüştü. Birkaç bin sayfalık kurgu boyunca insanları bıçaklamış, vurmuş ve bağırsaklarını deşmiş, eğreti darağaçlarında asmış, ufacık bir avuçta tutulan keskin bir kayayla onları ölümüne dövmüştü. Ölmek üzereyken neler yapabileceğimizi (kendisinin ya da herhangi birinin neler yapabileceğini) düşünürken aklına daha kötüler gelmişti (ah, aklına neler gelmiyordu ki!).

Defter yok edilmiş, ateşe atılmıştı. Yaşlı kadın yenisinden ayağa kalktı ama telaşlanmış ve korkuya kapılmıştı; Theo'nun bu kadar hızlı ve bu kadar güçlü bir tepki vermesini hiç beklemiyordu. Theo onu izlerken aklına bu işin ne kadar kolay olacağı geldi: O yaştakiler çok zayıf oluyordu ve Irene ayakta bile zor duruyordu, şeriyi çok hızlı içmişti. Theo'nun önünde hafifçe sağa sola sallandı, gözleri yaşlarla doluydu. Yerde belendiği sırada köşesi kıvrılan halının kenarında duruyordu, tam da keskin kenarlı şömineyle camlı ve bronzlu sehpasının arasındaydı.

Bu sahneyi yazacak olsaydı çok seçeneği olurdu.

CANINI ZOR KURTARAN KIZ

Adamın gözü kırmızıdan başka bir şey görmüyor.

O sabah uyandığında hikâyenin kahramanı olacağı aklının ucundan bile geçmemişti. Tüm bunları düşünmüş olsaydı, kendine avcı derdi.

O sabah uyandığında her şeyin nasıl olacağı, kızın nasıl olacağı –istediğinden farklı olacağı, istediği kişiyle uzaktan yakından alakasının olmayacağı– aklının ucundan bile geçmemişti. Kızın nasıl yalan söyleyip onu kandıracağı aklının ucundan bile geçmemişti.

O sabah uyandığında av olacağı aklının ucundan bile geçmemişti.

Başına gelenlerin haksızlığının ağzında yarattığı acı tat, canını zor kurtaran kıza, çirkin suratlı kıza, eli kanlı kıza, kinci kıza yenik düşerken boğazından akıp gidiyor. Görebildiği tek şey o kız, göreceği son şey de.

CANINI ZOR KURTARAN KIZ

Daha görmeden adamın onu bulduğunu anlıyor. Daha görmeden, direksiyon başındakinin o adamın yüzü olacağını biliyor. Donup kalıyor. Bir anlık tereddüdün ardından yoldan ayrılıp kenardaki hendeğe koşuyor, ahşap çiti aşır bitişikteki tarlada sürünerek ileriye. Hiçbir şey görmeden koşuyor, düşünüyor, kalkıyor ve hiç ses çıkarmıyor. Bağırarak neye yarar ki?

Adam onu yakaladığında ellerini saçlarına dolayarak onu yere çekiyor. Kız, adamın nefesinin kokusunu alabiliyor. Ona ne yapacağını biliyor. Başına neler geleceğini biliyor çünkü adamın aynı şeyi arkadaşına yapmasını görmüş, yüzünü çamurun içine nasıl vahşice ittiğini, onu nasıl yakaladığını görmüş.

Arkadaşının nasıl direndiğini görmüş.

Arkadaşının nasıl kaybettiğini görmüş.

O yüzden direnmiyor, teslim oluyor. Çamurun içinde ölü gibi yatıyor. Adam giysilerini bitkin bir hâlde yırtarken, kız gözlerini adamın gözlerinden ayırmıyor.

Adamın istediği bu değil.

Gözlerini kapa, diyor adam kıza. Gözlerini kapa.

Kız gözlerini kapamıyor.

Adam kıza tokat atıyor. Kız tepki vermiyor, ses çıkarmıyor. Solgun kolları ve bacakları çamurun içinde öylesine ağırlaşmış ki âdeta dibe batıyor. Adamı da yanında götürüyor.

Adamın istediği bu değil.

Kızın üstünden inip yumruğuyla toprağı dövüyor. Yüzünde ve ağzında kan var. Zayıf, yenik.

Istediği bu değil.

Adam ağlamaya başlıyor.

O ağlarken kız da sessizce yerden kalkıyor.

Git, diyor adam kıza. Git. Kaç.

Ama kız kaçmak istemiyor, kaçışı sona ermiş. Tırtıklı bir taş alıyor, ucu ok gibi. Çok büyük değil, elinin ayasına rahatça sığacak kadar büyük yalnızca.

Eliyle sıcak taşı kavırıyor, kolunu adama doğru sallarken adamın gözleri şaşkınlık içinde kocaman açılıyor. Şakağında ki kemiğin kırılma sesiyle kızın içi neşeyle doluyor. Kolunu ikinci kez sallıyor, sonra kendisi ter, adam kan içinde kalana kadar bir daha ve bir daha sallıyor. Adamın durması için ona yalvardığını duyar gibi oluyor ama emin de değil. Belki de ona öyle gelmiştir.

Polisler geldiğinde kız canını kurtarmak için nasıl savaştığını anlatacak, polisler de ona inanacak.

Miriam hatıralarını, diğer hayatlara –başkalarının hayatlarına, kendi yaşayabileceği hayatlara– temas ederken topladığı objeleri karıştırıyordu. Bu objelerin sayısının azalması içini acıttı: tekneden aldığı anahtar kaybolmuştu, Lorraine'in küpelerinin ortadan kaybolması da fena hâlde onu üzmüştü.

Saklamayı seçtiği şeyler onun için önemli anları temsil ediyordu ve neler yaşadığını, neler hissettiğini –Daniel'la teknede baş başa geçirdiği kısıtlı anları, çiftlik evinden kaçışını– hatırlamak açısından o anlarla ilgili objeleri saklamayı seviyordu. Kiliseye kabul edilerek ilk kez bir cemaate dahil olduğunda babasının verdiği ufak gümüş haçı elinde tutarken gözlerini sıkı sıkı kapadı ve on dört yaşını, çiftlik evinde yaşadığı dehşetten öncesini, hâlâ masum olduğu dönemi hayal etti.

Miriam bu huyunun, onu önemli anlarına geri döndürecek ıvır zıvırları biriktirmenin, psikopatlarla ve seri katillerle ortak özelliği olduğunu biliyordu ve bu onu rahatsız ediyordu ama hepimizin canavarlaştığı anlar olduğuna inanıyordu ve o objeler gerçekten olduğu kişiye, kendinden yarattığı o canavara sadık kalmasını sağlıyordu.

Bazen, kendini çok karanlık bir yerde bulduğunda içinden gelen günah çıkarma arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Pa-

paza gitseydi nereden başlardı? En yeni suçuyla mı yoksa ilk suçuyla mı başlardı? İkinci seçeneği seçmeliydi galiba. İlk suçu belirleyici olandı, onu yoldan çıkarandı.

Çiftlik evinden kaçışıyla başlamalıydı, kırık pencerenin önünde durup sürekli dua edişinden. Pencereden kaçışından, çamurlu yol boyunca koşuşundan başlamalıydı. Gök gürültüsü sandığı şeyin aslında çiftlikten çıkıp peşine düşen o arabanın sesi oluşuyla başlamalıydı. Adamın onu takip ettiğini anlayınca yeniden koşturaya başlamasından, çitin üstünden atlamasından, hendeğe girmesinden, kendini nihayet dallanıp budaklanmış bir ağacın altında kısmen gizleyene kadar karnının üstünde sürünmesinden başlamalıydı. Yerde uzanıp yavaşlayan arabanın vitesine kulak kabartmıştı, farları başının üstündeki dalı aydınlatıyordu. Araba geçip gitmişti.

Ondan sonra bir süre daha hendekte yatmaya devam etti. Ne kadar yattığını bilmiyordu. Hiçbir zaman bilememişti. Miriam o güne ve ertesi akşama dair bu kadar ayrıntı—evin kokusunu, akşamki gökyüzünün o lanet soluk maviliğini, arabada çalan şarkıyı, adam Lorraine'e vurduktan sonra Lorraine'in çıkardığı korkunç sesi—hatırlıyordu. Ama o hendekte ne kadar süre donup kalmış gibi hiç kıpırdamadan durduğunu hiçbir şekilde hatırlayamıyordu, zihni sürekli vızır vızır çalışıyor, *Adamın seni seçmesi benim hatam değil*, diyordu.

Çiftlik evindeki kilitli odada, kırık pencerenin önünde korkudan çakılı kalmış vaziyette ne kadar durduğunu da, yapması gereken en doğru şeyin kalıp savaşmak değil, kaçmak ve tehlikeyi haber vermek olduğuna karar vermesinin ne kadar sürdüğünü de hatırlayamıyordu. Orada ne kadar süre kalıp dua ettiğini, adamın merdivenden aşağı inmeme-

si, ona da saldırmaması için ne kadar dua ettiğini hatırlamıyordu.

Bunu düşünmeyi bıraktı ve ancak Lorraine'in yatak odasındaki makyaj masasına oturup ne kadar kötü bir insan olduğunu düşünerek altın küpelerini cebine indirdiğinde aklından geçen tüm o alçakça şeyler geri döndü. Onca zamanını bunları düşünerek harcamıştı.

Miriam sınanmış ve eksik bulunmuştu; temelinde olması gereken iyilikten yoksun olduğunu, ahlaki yapısındaki kritik hatayı fark etmişti.

O zaman iyi değildi ve o zamandan bu yana hiç iyi olmamıştı.

Ahşap kutunun en altında, avukattan gelen mektubun altında köpeğin künyesi vardı.

Miriam köpekle yaşadığı o ânı düşünmekten hoşlanmıyordu. Gurur duyduğu bir şey değildi, acı anında kontrolünü kaybetmişti. Künyeyi, bir kişiye duyduğu öfkeyi başkasına aktarmasının işe yaramadığını, bunun hiç mantıklı olmadığını kendine hatırlatması için saklamıştı. Jeremy'yi, boğazına nasıl bıçağı saplamak istediğini düşündü. Bazen Myerson'ı da düşünüyordu, tırnaklı çekiçle başının arkasına vurmayı, onu kanala itip pis suyun altında dibe batışını izlemeyi çok isterdi.

Yine de harekete geçecek cesareti yoktu. Sonra oluvermişti. O gün dükkâna çok kaba bir müşteri gelmişti, sonra yedekçi yolunda çarpışmasına ramak kalan bisikletçi ona *aptal şişko kaltak* diye bağırmıştı, eve geldiğinde göğsü sıkışmış, görüşü bulanmıştı, dolu dolu bir panik atağın ilk aşamalarındaydı. Bunlar yetmiyormuş gibi, o sabah kış güverteye çıkarıp çöpe atmayı unuttuğu, içi yemek dolu geri dönüşüm torbasını köpek parçalarken görünce neredeyse

gözünü bile kırpmadan köpeği yakalamış, kamarasına sokup lavaboda keskin bir bıçakla boynunu kesmişti.

Hayvan acı çekmemişti, çok temiz bir ölüm olmuştu. Elbette kelimenin tam anlamıyla temiz sayılmazdı. Aslında etraf batmıştı, elleriyle giysileri kana bulanmış, yer kan gölüne dönmüştü – hepsini temizlemesi sanki bir ömür sürmüştü. Bazen kokusu hâlâ burnuna geliyormuş gibi hissediyordu.

O gece geç saatte köpeği torbaya koyup yedekçi yolu boyunca taşıdıktan sonra Theo'nun evinin arkasında torbadan çıkararak suya atmıştı. Ufacık bedenin bulunabileceğini ama çoktan tünele sürüklenmiş olacağını, birinin teknesinin motorunda parçalanabileceğini düşünmüştü, böylelikle Theo böyle korkunç bir şeyi kimin yaptığını asla düşünmeyecek, yalnızca köpeğinin nerede olduğunu merak edecekti. Theo'nun yedekçi yolu boyunca bir sağa bir sola koşturması, yakınlardaki yolları arayıp taraması, köpeğe seslenmesi, dokunaklı küçük ilanlar asması fikri birçok açıdan Miriam'ın hoşuna gitmişti.

Miriam köpeğin künyesini cebine attıktan sonra batıya, Myerson'ın evine doğru yürümeye başladı. Günah çıkarıp bir şey itiraf edecek olsa, itiraf edeceği şey köpeğe yaptığı bu utanç verici şey olurdu ve bunu herhangi birine itiraf edecek olsa, bu kişi kesinlikle Myerson olurdu. Myerson elbette onu polise bildirebilirdi ama içinden bir ses bildirmeyeceğini söyledi. Myerson bu olayın nasıl başladığını itiraf etmek istemeyecekti, ayrıntıya girmek istemeyecekti. Bu, gururunu incitirdi.

Miriam kendini tüm bunlara ikna edip yatıştırmıştı, ona köpeğe ne yaptığını anlatmanın kendisi için yapacağı en doğru şey olduğundan emindi – Myerson'ı cezalandırırken

aynı zamanda yükünden de kurtularak bir taşla iki kuş vurmuş olacaktı. Ellerini iki yanında kararlı bir şekilde yumruk yaptı, çenesini sıktı ve yedekçi yolunun merdivenini çıkıp köşeden Noel Yolu'na saptı ve orada aniden durdu.

Myerson oradaydı, kapısının önünde durmuş sağı solu gizlice süzüyor, kaldırımı endişe içinde izliyordu. Miriam'ı fark ettiğinde gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı. Her iki yanında üniformalı iki polis memuru vardı, yürüyüp onu bekleyen arabaya bindi.

Gittiler. Kalbi duracak gibi çarpan Miriam, gözlerine inanamıyordu. Kazanmış mıydı? Adalet sonunda yerini bulmuş muydu?

Tanık olduğu manzara karşısında öyle şaşkına dönmüştü ki neredeyse sevinmeyi unutmuştu. Ama sonra o an sona erdi ve itirafı yerini mutluluğa bıraktı, yüzüne bir tebessüm yerleşti ve iki elini de ağzına götürerek gülmeye başladı. Hiç durmadan gülerken sesi kendi kulaklarına bile tuhaf geliyordu.

Kendini toparladığında sokağın karşısında, yolun biraz daha gerisindeki bir adamın onu izlediğini fark etti. Tekerekli sandalyesinde yaşlı bir adamdı, saçlarında beyazlar vardı. Adam kaldırım boyunca tekerleklerini çevirip karşıya geçecekmiş gibi bir sağa bir sola baktı. Miriam, bir an adamın yanına gelip onunla konuşacağını sandı ama o kocaman taksilerden biri kenara çekti, sürücüsü dışarı çıkıp adamın arabanın arka koltuğuna oturmasına yardım etti. Taksi yeniden yola çıktı ve geniş bir U dönüşü yaptı.

Araba geçip giderken Miriam arabadaki adamla göz göze gelince tüyleri diken diken oldu.

Her şey yazarlık malzemesidir. Ve komedi, trajedinin üstünden zaman geçmesiyle ortaya çıkar. Öyle olmaz mı? Theo, boşuğu bir odada iki dedektifin karşısında oturmuş başına gelenlerin –çocuğunun ölümü, sonrasında evliliğinin sarma sarması– komediye dönüşmesi için ne kadar zaman geçmesi gerektiğini acı acı düşünüyordu. Sonuçta oğlu öleli on beş yıl oluyordu. Artık yaşadığı bu trajedinin biraz komediye dönüşmesi gerekmez miydi?

Saçmalık.

Her şey malzeme olsa da çevresindekileri zihnine kazımak zor geliyordu, bütün gözlemleri sıradanlaşıyordu: oda gri ve kutu gibiydi, ofis gibi kokuyordu – kötü kahve, yeni mobilya. Duyabildiği tek ses karşısında oturan Dedektif Chalmers'ın burnundan aldığı nefesiyle dolu sinsî bir uğultuydu.

Önünde, Chalmers ve Dedektif Barker ile aralarındaki masada şeffaf torbada duran bir bıçak vardı. Ufak bir bıçaktı, tutma yeri siyah ahşaptı ve bıçak kısmında koyu bir leke vardı. Ufak bir şef bıçağıydı bu. *Onun* ufak şef bıçağı – çatal bıçak çekmecesinin karmaşasında kaybolmamıştı demek ki.

Bıçağı masaya, önüne koyduklarında Theo bunun hiç de *malzeme* olmayacağını fark ederek üzüldü. Daha sonraları

anlatacağı komik bir hikâye olmayacaktı. Komediye dönüşmesi için çok, çok uzun bir süre gerekecekti.

“Bunu tanıyor musunuz, Bay Myerson?” diye sordu Dedektif Chalmers. Theo bıçağa baktı. Aklına bir sürü fikir gelmişti ve hepsi de aptalcaydı. Kimse bir nesneye bakıp *Hımmm*, demezdi. *Evet, tanıyorum*, derdi ya da *Hayır, tanımıyorum* – ama bu durumda, ikinci seçenek onun için geçerli değildi çünkü polis bu bıçağı o sırada ona gösteriyorsa, onun bıçağı tanıdığını zaten biliyor olmalıydı.

Hızlı düşün, hızlı düşün, hızlı düşün, diye geçirdi içinden Theo ve bu çok sinir bozucuydu çünkü bu kez hızlı kelimesi dışında bir şey düşünemez oluyordu. *Hızlıdan başka bir şey düşün, Tanrı aşkına*.

Bıçak ona aitti ve polis de bunu biliyordu – bıçağı onunla tesadüfen ilişkilendirmemişlerdi. Yani buraya kadar mıydı? Sona gelmişti işte. Bildiği dünyanın sonu. O şarkı devam ederken kendini iyi hissetti. Tuhaf olan, aslında kendini iyi hissetmesiydi. Yani, iyi demek belki abartılıydı ama sandığı kadar kötü hissetmemişti. Belki de söyledikleri doğrudu, insanı öldüren şey umuttu. Artık bütün umutları suya düştüğü için kendini daha iyi hissediyordu. Bütün sorun belirsizlikti. İnsana işkence eden belirsizlikti, değil mi? Hitchcock bunu biliyordu. Artık hiçbir şey belirsiz olmadığına göre neler olacağını biliyordu, şokta ve üzgündü ama rahatlamıştı da.

“Benim,” dedi Theo sessizce, dedektifler yerine bıçağa bakarak. “Bana ait.”

“Pekâlâ,” dedi Barker. “Bu bıçağı en son ne zaman gördüğünüzü söyleyebilir misiniz?”

Theo derin bir nefes aldı. Bir an kendini Irene Barnes ile salonda gördü. Daniel’in çizimlerini, güzel karısının aşağılık görüntülerini, ufacık oğlunun ölümünün çizgi romana

dökülmüş tasvirini gördü; kendini defteri ateşe atmadan önce sayfalarını karıştırırken gördü. Yavaş yavaş nefes verdi. İşte başlıyordu. “Peki,” dedi, “Aydın onuydu ve sabahtı.”

“Martın onu mu?” Dedektif Parker meslektaşına kaşla göz arasında bir bakış atıp öne doğru eğildi. “Daniel Sutherland’ın öldüğü günün sabahı mı?”

Theo işaretparmağıyla başını ovuşturdu. “Doğru. Attım. Yani, bıçağı. Eee... Aslında kanala atacaktım ama sonra ben... birini gördüm. Yedekçi yolundan birinin geldiğini gördüm ve dikkat çekmek istemediğim için bıçağı çalılara attım.”

Dedektifler birbirlerine bu kez daha uzun baktılar. Dedektif Barker başını yana eğip dudaklarını sıktı. “Bıçağı çalılara mı attınız? Aydın onunun sabahında? Yani, Bay Myerson, söylediğiniz şey...”

“Karım uyurken sabah erken saatte Daniel’in teknesine gittiğimi söylüyorum. Ben... onu bıçakladım. Elbette etraf kana bulandı... Teknede elimi yüzümü yıkadım. Sonra oradan ayrıldım ve eve dönerken bıçağı da çalılara attım. Eve varır varmaz duş aldım. Carla uyuyordu. İkimize de kahve yaptıktan sonra onun kahvesini yatağa götürdüm.”

Dedektif Barker bir an açık kalan ağzını kapadı. “Tamam.” Yeniden arkadaşına baktı. Theo her ne kadar o esnada her şeyin onun hayal ürünü olma ihtimali fazlaysa da Chalmers’in başını çok hafifçe iki yana salladığını gördüğünü sandı. “Bay Myerson daha önce bu soruşturma için bir avukat istemediğini söylemişsiniz ama size yeniden fikrinizi değiştirip değiştirmediğinizi soracağım. Aramamızı istediğiniz biri varsa arayabiliriz ya da şu an buradaki savcıyı soruşturmaya dahil edebiliriz.”

Theo başını iki yana salladı. İsteddiği son şey bir avukattı, birinin cezayı hafifletmeye çalışması, aslında çok kolay olan

bir şeyi aşırı karmaşık bir hâle getirmesiydi. “Tek başıma gayet iyiyim, teşekkürler.”

Barker, Theo’nun haklarını okudu ve Theo’nun kendi isteğiyle ifade verdiğine, avukat tutmayı reddettiğine ama anlattıklarının ışığında resmi bir ikazın gerekli olduğuna işaret etti.

“Bay Myerson,” dedi Dedektif Barker. Theo, dedektifin sakın bir sesle konuşmaya çalıştığını fark etti – sonuçta bu, bir dedektif için heyecan verici bir an olmalıydı. “Emin olmak için soruyorum, Daniel Sutherland’ı öldürdüğünüzü itiraf ediyorsunuz, değil mi?”

“Doğru,” dedi Theo. “Doğru.” Suyundan bir yudum içip derin bir nefes aldı. İşte başlıyordu. “Eşimin kız kardeşi,” dedi Theo, sonra sustu. En zor kısmı buydu, boğuşması gerekecek olan kısım, yüksek sesle söylemek istemediği kısım buydu.

“Karınızın kız kardeşi mi?” diyerek araya girdi Chalmers, artık her şeyi yüzünden okumak mümkündü – duydukları karşısında şaşkına dönmüştü. “Angela Sutherland mı? Ne olmuş Angela Sutherland’a?”

“Angela ölmeden önce karımın, Carla’nın ve Daniel’in ilişkisi olduğunu söyledi.”

“İlişkisi mi?” diye tekrarladı Chalmers. Theo başını onaylarcasına sallayıp gözlerini sımsıkı kapadı. “Nasıl bir ilişki bu?”

“Lütfen sormayın,” dedi Theo ve ağlamaya başlamasına kendi bile şaşırdı. “Söylemek istemiyorum.”

“Carla ile Daniel’in arasında cinsel bir ilişki olduğunu mu söylüyorsunuz?” diye sordu Barker.

Theo başını onaylarcasına salladı. Gözyaşları burnunun ucundan kot pantolonuna damladı. Yıllardır ağlamamıştı, birden bunu fark etti. On sekizinci yaş günü olması gereken

günde oğlunun mezarının kenarına oturduğunda ağlamamışken şimdi bir polis merkezinde *buna* ağlıyordu.

“Angela Sutherland size ilişkilerinden mi söz etti?”

Theo başını onaylarcasına salladı. “Ölmeden yaklaşık bir hafta önce onu görmeye gittim.”

“Bize bundan söz edebilir misiniz, Bay Myerson? Onu görmeye gittiğinizde neler olduğundan söz edebilir misiniz?”

“Sanırım en iyisi göstermek,” demişti Angela. “Lütfen... yukarı gelir misin?”

Theo koridorda Angela’nın arkasından ilerledi. Merdiveni çıkmasını seyrederken ona neler göstermek isteyebileceğini düşündü. Tahminen Daniel’in eşyaları olmalıydı. Daha fazla resim mi gösterecekti acaba? Notlar mı gösterecekti? Bunu düşününce midesi allak bullak oldu. Theo, Angela’nın arkasından merdiveni çıktı. Göstermek istediklerini, acıma dolu ama aynı zamanda zafer kazanmış gibi bir ifadeyle, *Sana söylemiştim*, dercesine ona gösterirken hayal etti. Güzelim karına bak. Oğlumla neler yaptığına bak. Merdivenleri çıktıktan birkaç adım sonra durdu. Angela onu bekliyor, ona bakıyordu ve korkmuş gibi bir hâli vardı. Ben’in öldüğü gün Angela’nın önünde nasıl korkudan sindiğini hatırladı; üstüne atılıp boğazını nasıl sıkmak istediğini, kafasını duvara nasıl da vurmak istediğini hatırladı.

Şimdi bunların hiçbirini hissetmiyordu. Arkasına dönüp merdivenden inmeye başladı. Evin kapısını açıp arkasından kapatırken Angela’nın ağladığını duydu. Theo öğleden sonranın parlak güneşinde durup sigara yaktıktan sonra eve doğru yürümeye başladı. Aziz James Kilisesi’ne doğru yürürken Angela’dan nefret etmediği, hatta onu bütün kalbiyle sevdiği, onu gördüğünde yüzünün güldüğü –çünkü Angela her za-

man çok komikti, harika bir dosttu, her zaman anlatacak çok şeyi vardı— zamanlara duyduğu özleme yenik düştü. Ama o köprünün altından çok sular akmıştı.

“Bay Myerson, onu gördüğünüzde neler olduğunu anlatabilir misiniz? Onu görmeye gittiğinizde neler oldu?”

Theo gözlerini elinin tersiyle sildi. Polise bu özlemin-den bahsetmeyecekti. Bir zamanlar onu bir kardeş gibi, bir arkadaş gibi sevdiğini söylemek şu anda amaçlarına hizmet eder miydi?

“Bana Daniel ile karım arasında bir şeyler olduğunu söyledi. Bu konuda tartıştık. Ama... ona dokunmadım. İstedim. O incecik boynunu sıkmak istedim ama yapmadım. Onu merdivenden aşağı da itmedim. Bildiğim kadarıyla, Angela’nın ölümü kazaydı.”

Bildiği kadarıyla. Daha sonraları da Angela’yı ne zaman düşünse aklına o gün merdivenin en üst basamağında ağladığı hâlinin geldiğini polise itiraf etmeyecekti. Onu tembellikle, ihmalkârlıkla ve kötü bir anne olmakla itham etmişti ve bu sözlerinin *herhangi birinin* Angela’ya söylediği son sözler olup olmadığı konusunda içi içini her zaman yiyecekti. Merdivenin üstünde sendelerken ya da dibinde ölürlen, Angela’nın duyduklarının Theo’nun onu bu şekilde yad etmesi olup olmadığını merak edecekti.

“Yani tartıştınız ve siz ardından oradan ayrıldınız... Karınızla konuştunuz mu? Ona Angela’nın size söylediklerinden bahsettiniz mi?”

“Onunla konuşmadım.” Theo başını iki yana salladı. “Bazı soruların,” dedi usulca, “cevaplarını duymak istemezsiniz. Asla istemezsiniz. Zaten o konuşmanın üstünden çok geçmeden Angela öldü ve ben de karım acı içindeyken ona böyle sorular soramazdım. Ama şüphelendim... Daniel’in

annesinin ölümünü Carla'ya daha yakın olmak için kullanacağından emindim. Buna dayanamadım. Onun ortadan yok olmasını istedim.”

Dedektif Chalmers kaydı durdurup masadan kalktı ve kısa bir mola vereceklerini söyledi. Theo'ya kahve ikram etti ama Theo istemedi. Varsa bir şişe maden suyu rica etti. Chalmers bulmaya çalışacağını söyledi.

Bitmişti işte. En kötü kısmı bitmişti.

Sonra en kötü kısmının hiç de bitmediğini fark etti. Gazeteler! Tanrım, gazeteler. İnsanlar internette, sosyal medyada kimbilir neler söyleyecekti. Aman Tanrım. Başını öne eğip ağlamaya başladı, omuzlarının içine gömülmüştü. Kitapları! Kimse artık kitabını satın almazdı. Yaptığı en iyi iş –Ben dışında ve Carla'yı sevmek dışında– kitap yazmaktı ve kitapları artık adıyla birlikte sonsuza dek lekelenecekti. Kitapları raflardan kaldırılacak, mirası yerle bir olacaktı. Evet, Norman Mailer karısını çakıyla yaralamış, William Burroughs karısını vurarak öldürmüştü ama onlarınki bambaşka bir devir değil miydi? Devir değişmişti, insanlar çok tahammülsüzdü, artık bu tür bir olaydan paçanızı kurtarmanız mümkün değildi. Sınırı aştığınız an işiniz bitiyordu.

Dedektifler odaya geri döndüğünde Theo kendini toparlamıştı ve Chalmers'ın elindeki bir şişe Evian tabii ki maden suyu değildi. Theo gözyaşlarını silmiş, sümkürmüş, cesaretini toplamış, gerçekten neyin önemli olduğunu kendine hatırlatmıştı.

Dedektiflerin ona gösterecek bir şeyi daha vardı: Genç bir kadının fotoğrafı. “Bay Myerson, bu kişiyi daha önce görmüş müydünüz?” diye sordu Dedektif Barker.

Theo başını onaylarcasına salladı. “Cinayetle suçladığınız kız. Kilbride, değil mi?” Dedektiflere baktı.

“Onu yalnızca o zaman mı gördünüz?”

Theo bunu bir an düşündü. “Hayır, hayır. Mahkemede böyle bir şeye yemin edemem ama sanırım size Daniel’in öldüğü sabah yedekçi yolunda gördüğümü söylediğim kız bu. O zaman söylemiştim, onu yatak odamın penceresinden gördüğümü söylemiştim. Doğru değildi. Aslında, ben... ya-nından geçmiş olabilirim. Sanırım tekneye doğru yürürken. O... sendeliyordu ya da tökezliyor da olabilir. Sarhoş olduğunu düşündüm. Üstü başı ya pislik içindeydi ya da kan. Ayağı takıldı ve yere düştü diye düşündüm. Dikkatinizi dağıtmak için beni ilk sorguladığınızdan ondan bahsettim.”

“Dikkatimizi size vermeyelim diye mi?” dedi Barker.

“Evet, bana vermeyin diye! Elbette bana vermeyin diye.”

Dedektifler yeniden gizemli gözlerle birbirlerine baktı. “Bu bıçağın,” dedi Barker, “size ait olduğunu ve Daniel Sutherland’ı öldürmekte kullandığınızı söylediğiniz bu bıçağın fotoğraftaki genç kadının evinde bulunduğunu söylersem şaşırır mısınız?”

“Ben...” Şaşkınlığını gizleyemiyordu. “Onun evinde mi?” Theo’nun içine berbat bir his doğmuştu, boşu boşuna kendini ateşe atmış olabileceğini düşündü. “Bıçağı onun evinde mi buldunuz?” diye tekrarladı salak gibi. “O... pekâlâ. Bıçağı almış olabilir. Beni bıçağı atarken görmüş olmalı... Belki de daha sonra gördüğümü düşündüğüm kişi odur, belki de onu gördüğümde—”

“Onu tekneye giderken gördüğünüzü düşündüğünüzü söylediniz,” dedi Chalmers.

“Ama daha sonra da görmüş olabilirim. Daha sonra da olabilir. O sabahı *dün* gibi hatırlamıyorum ki. Gergin bir andı. Duygusal bir andı. Ben... çok üzgündüm.”

“Bu size tanıdık geldi mi, Bay Myerson?”

Şimdi de ona başka bir şey gösteriyorlardı – bir atkı.

Başını onaylarcasına salladı. “Ah, evet, benim bu. Burrey. Kaliteli bir atkı.” Dedektiflere baktı. “O sabah bunu takmıştım. Düşürmüş olmalıyım.”

“Nerede düşürmüş olabilirsiniz?” diye sordu Chalmers.

“Gerçekten hiçbir fikrim yok. Dediğim gibi, olanları dün gibi hatırladığım asla söylenemez. Teknede mi düşürdüm acaba? Ya da yolda bir yerde? Bilmiyorum.”

“Sanırım onun da Laura Kilbride’in evinde bulunmuş olması sizi şaşırtacaktır.”

“Öyle miymiş? Yani, bıçağı attığım sırada atkıyı düşürdüysem...” Theo iç çekti, hâli kalmamıştı. “Ne önemi var? Size zaten onu benim öldürdüğümü söylemedim mi? Atkının kızın evinden nasıl çıktığını–”

“Bayan Kilbride, atkının ve bıçağın evine suçu ona yüklemek için konduğuna inanıyor,” dedi Barker.

“Yani...” Theo şaşkına dönmüştü. “Böyle bir şey olabilir ama onları kızın evine ben koymadım, değil mi? Birincisi, kızın nerede yaşadığına dair hiçbir fikrim yok. İkincisi, atkının da bıçağın da bana ait olduğunu söyledim. Neden onları kızın evine koyup bana ait olduklarını söyleyeyim ki? Bu çok saçma, değil mi?”

Barker başını iki yana salladı. Theo onun çok mutsuz göründüğünü, hiç de başarılı bir soruşturma yöneten birine benzemediğini düşündü. “Saçma, Bay Myerson, gerçekten saçma. Ama,” dedi, dik oturdu, dirseklerini masaya dayadı ve parmak uçlarını göğüs hizasında birleştirdi, “ama bıçağın üstünde tek bir parmak izi bulduk ve o da size ait. Daha ayrıntılı belirtmek gerekirse, başparmak iziydi. Ama bıçak size ait olduğuna göre üstünde sizin parmak izinizi bulmak pek de şaşılacak şey değil. Özellikle de bulduğumuz parmak

izi buradaysa,” Barker bıçağın tutma yerinin keskin yeriyle birleştiği noktayı işaret etti. “Bıçağı birini bıçaklamak üzere savurduğunuzda başparmağın izi burada olmaz, örneğin soğan doğramak istiyorsanız başparmağın izi burada olur.”

Theo omuzlarını silkip başını iki yana salladı. “Ne dememi istediğinizi bilmiyorum. Ben yaptım. Daniel Sutherland’ı eski karım Carla’yla olan ilişkisi nedeniyle öldürdüm. Bir kâğıt verirseniz hepsini yazarım. Şu an itirafımı imzalarım. Bunun dışında, bir sakıncası yoksa, daha fazla şey söylemek istemiyorum. Sakıncası var mı?”

Chalmers sandalyesini aniden masadan geriye itti. Sinirlenmiş gibiydi. Barker sefil bir şekilde başını iki yana salladı. Theo ikisinin de ona inanmadığını düşündü ve bunu fark etmek içini sıktı. Neden ona inanmamışlardı? Böyle bir şeyi yapabileceğini düşünmüyorlar mıydı? Aşk için, ailesini korumak için cinayet işleyecek birine benzemiyor muydu? Erdemle parlayarak bunun hiç de umurunda olmadığını düşündü. Doğru olanı yapmıştı. Onu korumuştı.

Carla onun inkâr ettiğini duymak istiyordu.

Daniel'ın not defterini okuduktan birkaç gün sonraki cuma akşamı Theo'nun evinde körkütük sarhoş olmuş, erkenden uyuyakalmıştı ama birkaç saat sonra irkilerek uyandığında başı ağrıyordu, ağzı kurumuştı. Daniel'ın çizimleri zihninin bölük pörçük ekranında film şeridi gibi akıp geçiyordu. Theo hemen yanında usulca horluyordu. Ayağa kalktı. Orada öylece yatmasının hiçbir anlamı yoktu, yeniden uykuya dalamayacaktı. Sessizce giyinip eşyalarının durduğu çantayı alarak yavaşça aşağı indi. Lavabonun başında dikilip bir bardak su içtikten sonra bardağını yeniden doldurdu. Önceki gece bir şişeden fazla şarap içmişti ve gözlerinin arkasındaki ağrı kör ediciydi. Alt kattaki tuvalette bir paket parasetamol bulup üç tane içti.

Yeniden mutfığa döndükten sonra not yazmak için kalemle kâğıt aradı. Uyuyamadım, eve gittim, gibi bir şey yazabilirdi. Theo incinecekti, anlam veremeyecekti ama Carla'nın şu anda Theo'nun duygularını düşünecek hâli yoktu, hiçbir şeye hâli yoktu. Daniel dışında.

Kalem bulamadı. Önemli değildi, Theo'yu sonra arardı. Kısa süre sonra. Bir ara bunu konuşmaları gerekiyordu, ne-

den böyle hissettiğine, neden böyle davrandığına dair bir kılıf uydurması gerekecekti.

Çok gergin görünüyorsun, Carla, dedi Theo, Carla her zamanki gibi cuma akşamı yemeğe geldiğinde. *Uyku sorunu mu yaşıyorsun?* Carla uyku sorunu yaşadığını söylediğinde Theo onu soruya boğdu: Bu sorun ne zaman başlamıştı, tetikleyen ne olmuştu? Carla bu konuda konuşmak istemiyordu. “Biraz içtikten sonra anlatırım,” dedi. İki cin tonik içtikten sonra şaraba geçtiler. Hiçbir şey yememişti. Kendini böyle hissetmesine şaşırmamalıydı.

Şaşırmamalıydı.

Mutfak kapısından baktığında çimenlerdeki çiye görebiliyordu. Dışarısı soğuk olmalıydı. Eldivenlerini giydi ve Theo’nun koridordaki eski atkılarından birini alarak omuzlarına sardı. Yeniden mutfağa döndüğünde Theo’nun cin toniğe koymak için limon dilimlemek üzere kullandığı bıçağı fark etti. Kesme tahtasının hemen yanında duruyordu.

Carla sadece onun inkâr ettiğini duymak istiyordu.

Mutfak kapısından dışarı çıktığında atkıya daha sıkı sarındı. Arka kapının kilidini açıp bomboş yedekçi yoluna adımını attı, ardından sola dönüp evinin yolunu tuttu.

Suyun üstünden ay ışığının altında gümüş rengiyle parıldayan nazik bir sis bulutu kalktı. Bütün teknelerin ışığı sönmüştü: Saat dört buçuk olmalıydı – yoksa beş miydi? Hâlâ karanlıktı. Carla yavaşça yürüyordu, ellerini ceplerinin dibine kadar sokmuş, burnunu atkısına gömmüştü. Yüz metre, iki yüz metre yürüdü; genelde evine çıkmak için kullandığı merdivenin önünden geçip gitti. Yürümeye devam etti.

Zihni soğuk havada berraklaşmış gibiydi. Şu anda yanına gidebilirdi. Inkâr edişini duyabilirdi, *Gerçek değil bu, doğru değil, bu yalnızca...* Yalnızca ne? Ne olabilirdi? Fantezi

mi? Kâbus mu? Son birkaç yıl boyunca oturup o resimleri –kendisinin, Carla’nın, oğlunun resimlerini– çizmiş olmasının anlamı neydi? Hepsini bu şekilde çizmiş olmasının anlamı neydi?

İsteddiği tek şey bir açıklamaydı.

Tekneye yaklaşırken yüksek ve öfke dolu sesler duyunca şaşırdı. Planladığı gibi durup pencereyi tıklatmak yerine adımlarını sıklaştırıp yol boyunca yürümeye devam etti ve merdivenden köprüye çıktı. Orada durup tekneye baktı, hızlı hızlı alıp verdiği sıcak nefesi havayı buğulandırmıştı. Bir-iki dakika sonra Daniel’in teknenin kış güvertesine çıktığını gördü. Kot pantolon giymişti, yedekçi yolunda ilerlerken çıplak gövdesine bir svetsört geçirdi. Bir şey söylüyor gibiydi ama rüzgâr sözlerini alıp kanala savurdu. Carla başını sağa sola çevirip elini boynuna bastırdığını gördü. Köprüye doğru birkaç adım attıktan sonra sigarasını yakmak için durdu. Carla nefesini tuttu, Daniel’in yukarı bakmasını istiyordu. Daniel sigarasından birkaç fırt çektikten sonra attı, Carla’nın durduğu kemerin altından geçerken svetsörtünün kapüşonunu kafasına geçirdi.

Biraz sonra tekneden bir kız çıktı. Gençti –Daniel için kesinlikle çok gençti– ve pejmürdeydi. Kız bir süre sırtı Carla’ya dönük şekilde durdu, hangi yöne gideceğinden emin değilmiş gibi sağa sola baktı. Bir an köprüye doğru baktıktan sonra yere tükürdü ve Daniel’in zıt yönüne doğru gülerek ve ayaklarını sürüyerek yürümeye başladı.

Hava aydınlanmaya başlıyordu. Günün en sadık koşucuları spor ayakkabılarının bağcıklarını bağlayıp suya indi; bir-iki tanesi Carla’nın köprüsünün altından geçmişti bile. Kısa süre sonra daha fazla insan koşuya çıkmış olacaktı. Hava soğuktu ve Carla’nın beklemeye hiç niyeti yoktu, geri dönmek istedi ama eve değil, Theo’nun sıcak

yatağına, kahveye ve huzura. Daniel’la yüz yüze gelmek başka bir güne kalmıştı.

Bunu düşünürken, tam olarak bunu düşünürken Daniel’in köprünün kemerinin altından çıktığını gördü ve kafası tam Carla’nın altındaydı. Tekneye salına salına geri döndüğünü gördü, üçüncüyle dördüncü parmağının arasında nazikçe sigarasını tutuyordu – bunu yaparken tıpkı annesini anımsatıyordu. Kıç güvertesine çıkarken, Carla, Daniel’in başını kaldırıp yukarı bakacağından ve onu göreceğinden çok emindi. Ama Daniel başını eğerek kamaraya girdi ve gözden kayboldu.

Carla yedekçi yolunun her iki yönünde de kimseyi göremedi. Hızlı adımlarla merdivene yürüyüp ikişer ikişer çıkarak tekneye koştu, güverteye çıkıp başını eğerek kamaraya girdi – bunları yapmak yarım dakikadan kısa sürmüş olmalıydı, artık Daniel’la baş başaydı. Daniel’in sırtı Carla’ya dönüktü, tam o esnada svetşörtünü çıkarmakla meşguldü. Teknenin sallantısının çıkardığı gürültü karşısında endişelenip arkasına döndü. Svetşörtü ayaklarının dibine bıraktı. Bir an yüzünde beliren bomboş ifadenin ardından gülümsedi.

“Merhaba,” dedi. “Sürpriz oldu.”

Kollarını iki yana kocaman açıp Carla’ya sarılmak istedi.

O esnada Carla’nın eli çantasının içindeydi ve bıçağın sapına sarılmıştı. Tek bir hareketle bıçağı çekip bütün gücüyle, bütün ağırlığıyla Daniel’a doğru savurdu. Gülümsemesinin silinişini izledi. Radyoda çalan müzik çok yüksek olmasa da çıkardığı sesi, çığlık ya da haykırış denmese de boğuk bir bağırış sayılabilecek o sesi örtecek kadar yüksekti. Bıçağı geri çekip yeniden sapladı ve sonra bir kez de boynuna sapladı. Onu susturmak için bıçağı boğazına kadar çekti.

Ona bunu neden yaptığını defalarca sordu ama Daniel cevaplayamadı. Carla, Daniel'in inkâr ettiğini asla duyamamış oldu.

Sonrasında kamaranın kapısını kapayıp kilitledi, üstünü çıkarıp duşa girdi, saçlarını yıkayıp çantasındaki giysileri giydi. Kanlı olanları lavaboda bulduğu plastik torbanın içine koydu. Plastik torbayı da Theo'nun atkısına sardığı bıçağı da çantasına koyduktan sonra kapının kilidini açıp dışarı çıkarak kamaranın kapısını açık bıraktı. Sert adımlarla yedekçi yolundan Theo'nun evine yürüdü. Sabah erken saatte yürüyüş yapmak dışarı çıkmış orta yaşlı, beyaz bir kadın kimsenin dikkatini çekmezdi. Yeniden arka kapıdan Theo'nun bahçesine, oradan da mutfığa girdi ve çantasını oraya bıraktı. Usulca üst kata çıkıp Theo'nun uyuduğu yatak odasına doğru süzüldü ve banyoya girdi. Temiz giysilerini çıkarıp yeniden duş aldı, uzun süre sıcak suyun altında durdu, bitap düşmüştü, elleri acıyordu, çenesini sıkırmıştı, maraton koşmuş gibi bacaklarındaki kaslarda derman kalmamıştı.

Yalnızca inkâr edişini duymak istediye neden ona bu şansı tanımamıştı? Neden bıçağı almıştı? Neden evine dönmek yerine yeniden Theo'nun evine gitmişti? Tabii cinayet işlendiği sırada orada olmadığını kanıtlamak istediye o başkaydı. Kendine istediği gibi yalan söyleyebilirdi ama şu anda yaptığı gibi, yatakta uzanıp ne yaptığını geceler boyunca düşününce gerçeği görmüştü. Daniel'in balkondan çocuğuna gülümsediği o anın çizimini gördüğü ilk andan itibaren ona ne yapacağını çok iyi biliyordu. Diğer her şey yalandı.

Nöbetçi ona iyi bir haberi olduğunu söylediğinde, Laura'nın aklına gelen ilk şey annesinin ziyarete gelmiş olduğu, ikinci şey de annesinin hâlâ aklına gelen ilk kişi olmamasını yeğleyeceğiydi. Elbette böyle bir şey yoktu. Annesi ziyaretine falan gelmediği gibi ziyaret talebi de olmamıştı. Gelen babasıydı – yarın gelecekti ve bu güzel bir şey olsa da Laura annesini yeğlerdi, elinde değildi. Laura, her şeye rağmen, en karanlık anlarında hâlâ annesini istiyordu.

Muhtemelen annesiyle hemen hemen aynı yaşta olan ve ondan çok daha anaç olan nöbetçi, “Ziyaretçi gelmedi, canım,” dedi nazikçe gülümseyerek, “daha iyisi oldu.”

“Ne?” diye sordu Laura. “Ne oldu?”

Nöbetçinin bunu söyleme özgürlüğü yoktu ama Laura'yı odaşından koridora çıkardı, birtakım kapılardan geçirdikten sonra yine bir dizi kapıdan geçirdi ve tüm bunlar esnasında Laura sürekli olarak, *Ne? Ne oldu? Haydi, söyle şunu*, deyip duruyordu.

Gelen Gergin Adam'dı.

“O mu?” Laura hayal kırıklığını saklayamıyordu. “O mu?”

Nöbetçi güldü. Laura'nın oturmasını işaret ettikten sonra göz kırparak kapıyı kapadı.

“Lanet olsun,” diye söylendi Laura masaya otururken.

Gergin Adam neşe içinde güneydın dedi. “Haberler iyi, Laura!” dedi karşısına otururken.

“Evet, herkes öyle söyleyip duruyor.”

Sonra gerçekten de iyi bir haber olduğu ortaya çıktı.

Hakkındaki suçlamalar düşürülüyordu! Laura dans etmek istiyordu. Gergin Adam’a sarılmak, dudaklarından öpmek, üstünü başını yırtıp gözaltında tutulduğu merkezden bağıra çağıra kaçmak istiyordu. Suçlamaları düşürüyorlardı! O lanet suçlamaları düşürüyorlardı!

Kendini kontrol etmeyi başarsa da aceleyle ayağa fırlamaktan kendini alamadı, “Gidebilir miyim? Gidebilir miyim?” diye sordu yavru bir köpek gibi ciyaklayarak.

“Evet!” Gergin Adam neredeyse Laura kadar rahatlamışa benziyordu. “Yani, hayır. Demek istediğim, hemen olmaz. İmzalamamı istediğim birtakım formlar var ve... aramamı istediğin biri var mı? Gelip seni almasını istediğin biri?”

Annesi. Hayır, annesi olmaz. Babası. Ama bu, Deidre’yla yüz yüze gelmesi anlamına geliyordu ve bu da bütün hevesinin kursağında kalması demek olurdu. Bu gerçekten çok acıklı bir durumda. Kimsesi yoktu Laura’nın, kimsesi.

“Arkadaşım Irene’i arayabilir misin?” dediğini duydu kendi sesinin.

“Irene mi?” Gergin Adam kalemini hazırladı. “Aileden biri, değil mi? Yoksa arkadaşın mı?”

“En iyi arkadaşım,” dedi Laura.

Uçmak gibi bir şeydi bu.

Hayır, hiç de uçmak gibi değildi; sanki günlerdir, haftalardır, aylar, yıllardır içi düğüm düğümdü de şimdi bir anda biri çıkagelmiş, bütün o düğümleri birer birer çözmüş, böylece her şey ortaya çıkabilmişti. Karnındaki o sertlik yok ol-

muş, ateş sönmüş, sancı, sızı, işkence eden o büküm büküm his yok olup gitmişti. En sonunda –en sonunda!– dik durabilecekti! Omuzlarını geriye atıp göğsünü kabartabilecek, dik durup nefes alabilecekti. Cığerlerini doldurabilecekti. Şarkı söyleyebilecekti, eğer isterse, annesinin eskiden söylediğı o şarkıyı söyleyebilecekti.

İşte şarkısına başlamıştı Laura, *Sana seni sevdiğimi söyledim, daha ne yapabilirim?**

Kibar nöbetçi ona odasına gidip eşyalarını toplamasını, ardından kantine gelip öğle yemeğini yemesini çünkü bütün belgelerin hazırlanmasının muhtemelen biraz zaman alacağını söyledi. Laura açlıktan ölüyordu ve evine vardığında da yiyecek hiçbir şeyi olmayacaktı. Düğümler kendi kendilerini yeniden sıkmaya başladılar ama Laura iyice dik durdu, kollarını başının üstünde esnetti ve adımlarını sıklaştırdı.

Sana seni sevdiğimi söyledim, sense kalbimi paramparça ettin.

İşte, Laura kendine gülümsüyordu, başı uğulduyor, teni gıdıklanıyordu. Seke seke odasına koşarken karşı yönden burnunda hızma olan, üç gün önce kantinde ona durup dururken lanet olası çirkin sürtük diyen, onu bir daha gördüğünde yüzünü keseceğini söyleyen iriyarı kızı gördü.

Sana seni sevdiğimi söyledim, daha ne yapabilirim?

İriyarı kız henüz Laura'yı görmemişti, ondan daha zayıf ama bodur olan ve buna rağmen güçlü görünen, insanın asla bulaşmak istemeyeceğı türdeki arkadaşıyla konuşuyordu.

Uzanıp ölmemi mi istiyorsun senin için?

İşte, Laura şarkı söylüyordu ama bu esnada başını öne eğmişti, çenesi göğsündeydi, sakın kafanı kaldırma, sakın

* Beth Ortan'ın 1996 yılında yayımlanan "Sugar Boy" şarkısından alındı. –çn

göz göze gelme, ne yaparsan yap ama sakın göz göze gelme. İriyari kız yaklaşıyordu, bodur arkadaşının söylediği şeye gülüyor, bir su gideri gibi gürültüler çıkarıyordu. Laura da gülüyordu, başı hâlâ öne eğikti ama gülüyordu, kendini durduramıyordu çünkü komikti, kesinlikle komikti, kızın o geniş, çirkin ağzından çıkan, gideri andıran ses inkâr edilemeyecek kadar komikti.

İşte, Laura'nın başı artık öne eğik değildi, başını kaldırmıştı, iriyari kızın gülümsemesinin homurtuya dönüştüğünü gördü, arkadaşı, ne oluyor lan, dedi ve işte, Laura deli gibi, zil gibi, sinek sürüsü gibi gülüyordu.

İşte, Laura'nın başı linolyum zemine çarptı. İşte, Laura elini ezen botun etkisiyle acı içinde bağıırıyordu. İşte, Laura iriyari kız göğsünün üstüne dizlerini dayadığında nefes almak için debeleniyordu.

İşte buradayım, işte buradayım, işte buradayım.

İşte, oradaydı.

Irene evden en son üç gün önce çıkmıştı. Üç müydü, dört müydü yoksa? Emin değildi, tek bildiği berbat derecede yorgun hissettiği idi. Buzdolabına fare düşse kafası yarılırdı ama dışarı çıkmaya, süpermarkete gitmeye de cesareti yoktu, tüm o gürültüye ve insanlara katlanamazdı. Gerçekten yapmak istediği şey uyumaktı ama koltuğundan kalkıp yukarı çıkacak kadar bile enerjisi yoktu. Pencerenin kenarındaki berjerinde oturmaya devam etti, parmakları dizlerine çektiği battaniyenin kenarında gezinip duruyordu.

William'ı düşünüyordu. Sesini duyalı çok olmamıştı. Hava hâlâ korkunç, hâlâ buz gibi olduğu için hırkasını arıyordu. Salondan çıkıp mutfığa, hırkasını orada bırakıp bırakmadığına bakmaya çıktı. Bazen mutfakta bir sandalyenin sırtında bıraktığı olurdu. O esnada sesini duymuştu, dün gibi hatırlıyordu. *Kahve içer misin, Reenie?*

Irene, Theo Myerson'ı fena hâlde sarsmıştı. Üstünden günler geçmişti ama kendisi de hâlâ kendine gelememişti. Bir an –kısa ama buna rağmen korkutucu bir an– Theo'nun ona gerçekten zarar vereceğini sanmıştı, ellerini öne doğru uzatarak Irene'e doğru yaklaşmıştı. O ellerin boynuna sarıldığını hissetmiş kadar olmuştu. Olduğu yerde sinmiş, korkuya kapılmıştı ve Theo'nun da korkusunu gördüğün-

den emindi. Bir anne şefkatiyle ona sarılmış, onu kucaklayıp koltuğa kadar taşımıştı. Bu esnada sürekli titriyordu. Ne konuştu ne de Irene'e baktı, yalnızca arkasına döndü. Irene, şöminenin başında eğildiğini gördü, Daniel'ın defterinin sayfalarını haince yırtıp hepsini teker teker ateşe attı.

Bir süre sonra Theo'nun çağırdığı taksiyle evden ayrıldı. Yaptıklarından utanıyordu. Theo ona zarar verseydi de bunu hak ettiğini düşünüyordu.

Öğleden sonrası ne kadar korkunç olursa olsun, henüz en kötü kısmı gelmemişti. En kötü kısmı daha sonra geldi. Myerson'la yaşananlardan birkaç gün sonra, Irene bir avukattan telefon aldı. Avukat, Laura Kilbride'in tutukevinden salıverileceğini söyleyip Irene'e öğleden sonra doğu Londra'ya gelip onu alıp alamayacağını soruyordu. Irene çok sevinmişti; çok heyecanlanmış, *rahatlamıştı* ancak aynı avukattan, taksi çağırdıktan hemen sonra, Laura'nın hemen salıverilmeyeceğine, saldırıya uğradığına ve ciddi şekilde yaralandığına, onu hemen hastaneye kaldırdıklarına dair bir telefon daha alacaktı. Irene öyle çok üzülmüştü ki ne avukatın adını sordu ne de hastanenin. Daha fazla bilgi almak için tutukevini aradığında hiç yardımcı olamadılar. Ne kadar ciddi yara aldığını ya da Laura'nın tam olarak ne hâlde bulunduğunu ya da şu anda nerede olduğunu söylemiyorlardı çünkü Irene aileden değildi.

O zamandan beri, Irene'in boğazından tek lokma geçmemiş, gözüne uyku girmemişti, kendini kaybetmiş durumdaydı. Tuhaf bir deyimdi bu belki ama çok yerindeydi, çünkü kendiyile bir bağlantısı kalmamış gibiydi, gerçek görünmeyen olayların içinde yaşıyordu, sanki tüm bunları gazetede okumuş ya da hem uzak hem de tuhaf şekilde coşku dolu bir şekilde televizyon ekranından izlemişti. Irene diken üstündeydi. Bu hissi çok iyi biliyordu; dünyanın yok olup

gittiği ve kendisine korku veren, kafa karıştıran, tehlikeli ama William'ı yeniden görme olasılığını da içinde barındıran, farklı bir bilinç seviyesine kayışının başlangıcıydı.

Irene'in gözkapakları gittikçe ağırlaşıyordu, çenesi göğsüne düşmeye başlamıştı, tam o esnada pencerenin önünden bir gölge geçince irkilerek uyandı. Carla dışarıdaydı, çantasını karıştırıyor, bir şey arıyordu. Irene öne eğilip pencereye tıkladı. Carla irkildi, başını kaldırıp baktığında Irene'i görünce başıyla selam verdi ve gülümsemeye zahmet bile etmedi. Irene ona biraz beklemesini işaret ettiyse de Carla çantasında aradığı her neyse –muhtemelen evin anahtarıydı– onu bulmuş ve çoktan gözden kaybolmuştu.

Irene yeniden koltuğuna yaslandı. Bir tarafı ısrarla *umursamamak*, her şeyi unutmak istiyordu – sonuçta Daniel'in ölümünün şüphelisi artık Laura değildi. Zavallı kız çoktan zarar görmüştü. Polisin elinde artık bu suç için başka bir şüpheli vardı, Theo Myerson vardı. Gazeteler çarşaf çarşaf yazıyordu: Theo henüz hüküm giymediği için polis adını vermiyordu ama sır ortaya çıkmıştı: Keskin gözlü bir fotoğrafçı Myerson'ı karakolda polis arabasından inerken yakalamıştı ve bu da haberlere “52 yaşındaki Islingtonlu adam polise sorgularda yardımcı oluyor,” şeklinde eklenmiş, Laura Kilbride'a yönlendirilen suçlamaların düşürüldüğü, şüpheye artık pek yer kalmadığı yazılmıştı.

Zavallı Theo. Irene gözlerini kapadı. Not defterindeki çizimleri gördüğünde Theo'nun yüzünde nasıl gergin bir ifade oluştuğunu hatırladı ve keskin bir vicdan azabına kapıldı. Gözleri kapalıyken kendini de gördü. Odanın dışından, sokaktan, tıpkı Carla Myerson'ın az önce ona baktığı gibi kendine baktığını hayal etti. Carla ne görmüş olabilirdi? Ufak tefek, yaşlı, şaşkın ve korkuya kapılmış yalnız bir kadının boşluğa bakarak geçmişi düşündüğünü –tabii eğer bir şey düşünüyorsa– görmüş olmalıydı.

Hayal gücünde Irene'in korktuğu her şey vardı –kendini ihtiyarlığın klişesine indirgenmiş olarak görüyordu, kontrolünü kaybetmişti, ne umudu ne geleceği ne de niyeti vardı, ölümün bekleme odasında tek başına rahat bir berjere oturup battaniyeyi dizlerine kadar çekmişti.

Pekâlâ, Laura'nın da söyleyeceği gibi, *bu saçmalıktı*.

Irene berjerdan kalkıp sendeleyerek mutfığa girdi, bayatlamış lifli çikolatalı kurabiyelerden iki buçuk tanesini ağzına atmadan önce kendini zorlayıp bir bardak su içti. Sonra kendine bir çay hazırlayıp içine iki tepeleme çay kaşığı şeker ekledikten sonra onu da içti. Şekerle karbonhidratın etkisini göstermesi için birkaç dakika bekledi, ardından gücü yerine gelince çantasıyla üç numaranın anahtarlarını aldı, evinin kapısını açıp sola doğru birkaç adım attı, Angela'nın kapısını ufak ve romatizmalı elleri izin verdiğince sert bir şekilde çaldı.

Beklediği gibi cevap gelmeyince anahtarı kilide sokup kapıyı açtı.

“Carla?” diye seslendi koridora adımını atarken. “Carla, ben Irene. Seninle konuşmam gerek–”

“Buradayım.” Carla yüksek sesle konuşmuştu ve sesi Irene'i telaşlandıracak kadar yakından, sanki onu çevreleyen havanın içinden bir yerden gelmişti. Irene korkuyla geri çekilirken neredeyse kapının eşiğine takılıp düşecekti. “Yukarıdayım,” dedi Carla. Irene ilerleyip başını kaldırarak sesin kaynağına baktı. Carla yatağından kaçmış bir çocuk gibi merdivenin en üst basamağında oturuyor, halının liflerini yoluyordu. “Söylemek istediklerini söyledikten sonra anahtarı mutfığa bırakabilirsin,” dedi Irene'e bakmadan. “Kafana her estiğinde bu eve girmeye hakkın yok.”

Irene boğazını temizledi. “Doğru,” dedi, “sanırım yok.” Merdivene yaklaşıp elini tırabzana koydu, anahtarı üçüncü basamağa bırakmak için eğildi. “İşte,” dedi.

“Teşekkürler.” Carla bir an halıyı yolmayı bırakıp Irene’e baktı. Korkunç görünüyordu, çürümüştü sanki, teni griydi ve gözleri kan çanağına dönmüştü. “Evimin önünde gazeteciler var,” dedi cılız, hırçın bir sesle, “Theo’nun evi de polis tarafından didik didik ediliyor. O yüzden buraya geldim. Gidecek başka yerim yok.”

Irene çantasını açıp içeri karıştırdı.

“Bana başka bir şey daha mı getirdin, Irene?” diye sordu Carla. Perişan bir hâli vardı, sanki boğazı ağrıyordu. “Çünkü yoksa, gitmeni—”

Irene çantasından iki küçük mücevher kutusu çıkardı; birinde Aziz Christopher madalyonu, diğerinde yüzük vardı. “Bunları geri istersin diye düşündüm,” dedi sessizce, kutuları üçüncü basamağa, anahtarın hemen yanına koyarken.

“Ah!” Carla’nın ağzı açık kalmıştı. “Ben’in Aziz Christopher madalyonu!” Güçlkle ayağa kalkarken neredeyse merdivenlerden ufak kutunun üstüne uçtu, kutuyu alıp sıkı sıkı tuttu. “Bulmuşsun,” dedi gözyaşlarının arasından Irene’e gülümseyerek. “Bulduğuna inanamıyorum.” Irene’in eline uzandı ama Irene ustalıkla geri çekildi.

“Bulmadım,” dedi ölçülü bir ses tonuyla. “Bunları bana biri vermişti. Laura. Laura Kilbride. Bu isim sana bir şey çağrıştırıyor mu?”

Ama Carla’nın dinlediği yoktu, kucagında açık mücevher kutusuyla bu kez üçüncü basamağa oturdu. Ufak altın madalyayı eline alıp parmaklarının arasında evirip çevirdi, dudaklarına bastırdı. Irene, bu tuhaf adanmışlık pantomiminin vahşi etkisi altında onu izledi. Carla’nın aklını kaçırıp kaçırmadığını düşündü.

“Laura,” dedi Irene yeniden. “Hani şu tutuklanan kız var ya? Madalyon ve yüzük Laura’nın senden çaldığı çantadaydı. Carla? Bunlar senin için bir şey ifade ediyor mu?” Yine

bir şey söylemedi. “Çantayı buraya, tam buraya, bu koridora bırakmıştın. Kapı açıktı. Laura bunu gördü ve çantayı arakladı. Bundan pişman olduğu için eşyaları bana verdi, ancak... Ah, Tanrı aşkına. Carla!” diye bağırdı. Carla şaşkınlık için ona baktı.

“Ne?”

“Bunu gerçekten yapacak mısın? Burada oturup hiçbir şey umurunda değilmiş gibi mi davranacaksın? Gerçekten Theo’nun suçu üstlenmesine izin mi vereceksin?”

Carla başını iki yana sallayıp yeniden altın madalyona baktı. “Ne demek istediğini bilmiyorum,” dedi.

“O çocuğu Theo öldürmedi,” dedi Irene. “Sen öldürdün. Daniel’ı sen öldürdün.” Carla yavaşça gözlerini kırıştırdı. Yeniden Irene’e baktığında gözleri yaşlı ve kıpırtısız, yüzü hissizdi. “Daniel’ı öldürdün ve Laura’nın tutuklanmasına göz yumacaktın, öyle değil mi? Kendi suçunun bedelini o masum kıza ödetecektin. Tutukevindeyken,” Irene’in sesi yükselmişti ve titriyordu, “tutukevindeyken o kızın saldırıya uğradığını biliyor musun? Çok ciddi yaralandığı için hastaneye kaldırıldığını biliyor musun?”

Carla başını öne eğdi. “Bunun benimle hiçbir ilgisi yok,” dedi.

“Her şeyin seninle ilgisi var,” diye bağırdı Irene, sesi boş evin içinde yankılandı. “Daniel’ın not defterindeki çizimleri gördün. İnkâr edebilirsin, bir şey fark etmez. Ben o resimleri gördüm. Ne çizdiğini... ne hayal ettiğini gördüm.”

“Hayal mi?” diye çıkıştı Carla, gözlerini kıstı, yüzünde birdenbire şeytani bir ifade belirmişti.

Irene bir adım geri atıp merdivenlerden uzaklaştı ve kapıya yaklaştı. O boş koridorun ortasında kendini palamarı çözülmüş bir tekne gibi hissediyordu; oturmak, dinlenmek, bir şeye tutunmak için can atıyordu. Kendine mukayyet

olup dudağını ısırdı, çantasını önünde kalkan gibi tuttu ve yeniden Carla'ya yaklaştı. “Ne çizdiğini gördüm,” dedi. “Sen de gördün. Sayfaları ateşe atmadan önce kocan da gördü.”

Carla bunu duyunca irkildi ve gözlerini kısarak Irene'e baktı.

“*Theo* gördü mü?” dedi kaşlarını çatarak. “Ama defter burada... Ah.” İç çekti, başını öne eğerken ufak ve hüzünlü bir kahkaha attı. “Burada değil, değil mi? Defteri *Theo*'ya verdin. Ona gösterdin. Peki neden?” diye sordu. “Bunu ne diye yaptın? Sen ne tuhaf, ne kadar her şeye burnunu sokan, ne *baş belası* bir kadınsın be. Ne yaptığının farkında mısın sen?”

“Ne yapmışım?” diye sordu Irene. “Haydi ama, Carla, söylesene!” Carla gözlerini kapayıp başını iki yana kavgacı bir çocuk gibi salladı. “*Söylemeyecek misin?* O zaman senin ne yaptığını ben sana söyleyeyim mi? Sen Daniel'ın çizdiği resimleri gördün ve çocuğunu onun öldürdüğüne karar verdin, bu yüzden onun canına kıydın. Kullandığın bıçak Laura'nın çaldığı çantadaydı ve o bıçak bir şekilde onun evinden çıktı. Sonra kocan –henüz anlayamadığım bir sebepten seni canından çok seven eski kocan– olaya el koydu ve bütün suçu üstlendi. Ve sen! Sen burada oturmuş bunların seninle hiçbir ilgisi olmadığını söylüyorsun. Hiçbir şey hissetmiyor musun sen? Utanmıyor musun hiç?”

Carla madalyonun üstüne kapanmış, omuzları çökmüştü, “Hiçbir şey hissetmiyor muyum?” diye söylendi. “Tanrı aşkına, Irene. Sence yeterince acı çekmedim mi?”

Irene bunun bir dönüm noktası olduğunu düşündü. Carla'nın çektiklerinden sonra başka neyin önemi olabilirdi ki? “Korkunç acılar çektiğini biliyorum,” dedi ama Carla inanmıyordu.

“Bir şey bildiğin yok,” diye tersledi onu. “Muhtemelen anlayamıyorsunuz.”

“Acını mı? Belki anlayamıyorumdur, Carla, ama sen gerçekten oğlunu öyle korkunç ve trajik bir şekilde kaybettin diye böyle bir şeye hakkın olduğunu mu düşünüyorsun?” Ya kederden ya da öfkeden titremeye başlayan Carla, Irene’in üstüne atlamaya hazırlanıyormuş gibi çömeldi. Ama Irene sinmeyecekti, devam etti. “Böyle korkunç bir kayıp yaşadığın için sence her şeyi yakıp yakma, canının istediğini yapma hakkına mı sahipsin?”

“Canımın istediğini mi?” Carla bir elini tırabzana koyup ayağa kalktı; üçüncü basamakta durup Irene’in başında dikildi. “Benim çocuğum öldü,” dedi. “Kız kardeşim de öldü ve affedilmeden öldü. Sevdığım adam hapse girecek. Sence ben bunlardan zevk mi alıyorum?”

Irene geriye doğru ufak bir adım attı. “Theo’nun hapse girmesine gerek yok,” dedi. “Bunu değiştirebilirsin.”

“Ne işe yarar?” diye sordu Carla. “Ne... Ah.” Tiksinerek yüzünü başka yöne çevirdi. “Sana anlatmaya çalışmanın bir anlamı yok. Bir çocuğu sevmenin ne demek olduğunu sen nereden bilirsin ki?”

Yine aynısı olmuştu. Her şey her zaman buna indirgeniyordu. Sen anlayamazsın, sen anne değilsin. Sevgiyi asla gerçekten deneyimlemedin. Sınırsız, koşulsuz sevme gücü sende yok. Sınırsız öfke de öyle.

Irene ellerini iki yanında yumruk yapıp açtı. “Böyle bir sevgiyi anlayamıyor olabilirim,” dedi. “Belki haklısındır. Ama Theo’yu hapse göndermek? Sevgi bunun neresinde?”

Carla dudaklarını büzdü. “O anlıyor,” dedi, azarlanmış gibi. “Theo, senin söylediğin gibi Daniel’in defterini görmüş olsaydı, o zaman bu yaptığımı neden yapmak zorunda kaldığımı elbette anlardı. Sen de çileden çıkmış, kibirden delirmiş bir şekilde böyle karşımda dikilirken bunu anlayabilirsin çünkü ben bunu yalnızca Ben için yapmadım, aynı zamanda Angela için yaptım.”

Irene kuşku içinde başını iki yana salladı. “Angela için mi? Gerçekten öylece durup Daniel’ı *Angela* için öldürdüğü mü söyleyeceksin?”

Carla elini şaşırtıcı derecede nazik bir şekilde uzatıp Irene’in bileğini tuttu. Parmaklarıyla bileğini sarıp Irene’i kendine doğru çekti. “Sence,” diye fısıldadı, yüzünde aniden içten ve neredeyse umut dolu bir ifade belirmişti, “sence Angela ne zaman öğrendi?”

“Öğrendi mi?”

“*Daniel*’ı. Daniel’ın ne yaptığını. Onun ne *olduğunu*?”

Irene elini yavaşça çekerken başını iki yana salladı. Hayır, Angela biliyor olamazdı. Bu fikirle yaşamış olduğunu düşünmek korkunç bir fıkirdi. Hayır. Hem zaten bilecek bir şey yoktu ki, var mıydı? “Bir hikâyeydi,” dedi. “Bir hikâye yazmıştı, belki de küçükken yaşadığı bir şeyi işlemeye çalışıyordu ve her nedense kendini kötü adam olarak resmetmiş. Belki kendini suçlu hissetti, belki Ben’e göz kulak olması gerektiğini hissetti ya da belki de bu bir kazaydı... hata da olabilir.” Kısmen kendini de ikna etmeye çalıştığının farkındaydı. “Çocukça bir hata yapmış olabilir. Daniel çok küçüktü, sonuçlarını anlayamamış olabilir.”

Carla onu dinlerken başını onaylarcasına sallıyordu. “Bunu düşündüm. Her şeyi düşündüm, Irene. Düşündüm. Ama şunu bir düşünsene: Daniel çocuktü – evet, *o zamanlar* çocuktü. Ama ya sonra? Haklısın diyelim, bunun çocukça bir hata ya da kaza olduğunu farz edelim, bu da sonraki davranışlarını açıklamıyor. Olanlar yüzünden Angela’yı suçladığımı biliyordu ve buna göz yumdu. Onu cezalandırma göz yumdu, Theo’nun onu reddetmesine göz yumdu, Angela’nın suçunun ağırlığı altında yavaş yavaş ezilmesini seyretti ve kılını kıpırdatmadı. Aslında,” Carla başını hızla iki yana salladı, “bu doğru değil. Bir şey yapmadı değil. Bir

şey yaptı – her şeyi daha da zorlaştırdı. Psikoloğuna Ben'in ölümünün Angela'nın hatası olduğunu söyledi, Angela'nın ona kötü davrandığına beni inandırdı. Tüm bunlar... Tanrım, tüm bunların ne demek olduğunu bile bilmiyorum. Oyun mu? Bizimle, hepimizle oyun oynuyor, bizi kendi zevki için yönlendiriyordu herhalde. Kendini güçlü hissetmek için.”

Canavarcaydı bu, akla hayale sığmayacak bir şeydi. Ne tür bir çarpık zihin böyle şeyler düşünebilirdi? Irene kendini belki de canavarca çarpıklaşan zihninin *Carla'nın* zihni olduğundan şüphelenirken yakaladı; olayları yorumlayışı Daniel'ın defterindeki çizimler gibi rahatsız edici değil miydi? Ama yeniden Angela'nın oğluna söylenirken, varlığının silinip gitmesini dilerken düşününce, Carla'nın olaylara getirdiği kendi yorumu korkunç şekilde haklı çıkıyordu. Irene birlikte yiyemedikleri o Noel yemeğini, Angela'nın Irene'in çocuksuzluğuna imrenmesinden bahsedişini hatırladı, ertesi gün ondan özür dilemesini düşündü. Onların mutluluğu için, demişti, bütün dünyayı yakarsın.

Carla, Irene'e arkasını dönüp yavaşça merdivenden çıktı, en üst basamağa varınca yeniden ona doğru döndü. “Görürsün ya, biraz da Angela içindi. Yüksek sesle söyleyince kulağa korkunç geliyor, değil mi? Onun için oğlunu öldürdüm. Ama bir bakıma doğru. Bunu kendim için, oğlum için, Theo için yaptım ama Angela için de yaptım. Angela'nın hayatını viraneye çevirdiği için yaptım.”

Irene bitişikteki kendi evine döndüğünde, zaman zaman zorlayıcı da olsa, Carla gibi insanların ara sıra kendisi gibi ufak tefek, yaşlı kadınlara nasıl bakıp onları kasvetli, kafası bulanık, unutkan ve aptal insanlar olarak görmelerinin iyi bir şey olduğunu düşündü. En azından bugün, Carla'nın onu bir ayağı çukurdaymış gibi, pek bu dünyaya ait değil-

miş gibi görmesi, dünyanın karmaşıklıklarına, teknolojik gelişmelere, cihazlara, akıllı telefonlara, ses kaydetme uygulamalarına ayak uyduramadığını düşünmesi onun şansınaydı.

Hava yine dönmüştü, geçen haftanın dondurucu soğuğu yerini aniden Akdeniz'den filizlenen sıcaklığın kutlu nefesine bırakmıştı. İki gün önce, Miriam üstünde palto ve atkıyla odun sobasının önüne sığınmıştı; şimdiyse kış güvertesinde oturup sabah kahvesini içerek gazete okuyabileceği kadar sıcak bir hava vardı.

Gazetelerde yazarlar gayet tabii kurgu da olabilirdi: Theo Myerson, polisin zamanını boşa harcamak ve adaleti yanıltmak suçları sabitse de serbest bırakılmıştı, polisin eline kayıt altına alınmış bir itiraf (bu kayıt polise isimsiz bir kaynak tarafından verilmişti) geçtikten sonra da cinayetle suçlanan karısı olmuştu.

Tüm bunlardan sonra, Miriam'ın Daniel Sutherland cinayetini üstüne yıkmaya çalıştığı kişinin aslında Daniel Sutherland'ı öldüren kişi olduğu açığa çıkmıştı. Ne denir ki buna? Miriam'ın iftira yetenekleri yabana atılır cinsten değildi.

Kurgu ha! Miriam gülmekten kendini alamıyordu. Myerson bu karmaşadan bir roman çıkarmaya çalışır mıydı acaba? Belki de bunu kendisinin yapması gerekiyordu. Uyuyan dev uyanırsa ne olurdu? Miriam, Theo'nun hayat hikâyesini alıp konu olarak kullansa, istediği yöne doğru eğip bükse,

Theo'yu becerisinden, kelimelerinden ve gücünden mahrum bıraksa ne olurdu?

Belki de bu yolda yürümenin daha kolay –ve kârlı olacağı neredeyse kesin– bir yolu vardı: *Daily Mail* gazetesine hemencecik telefon açsa? Theo Myerson'ın hayatına içeriden bir bakış için ne kadar öderlerdi? Epey öderler, diye düşündü. Myerson, tam olarak *Daily Mail*'in hasretini çektiği insandı – zengin, zeki, sofistike, solcu, şehirli, çöküşe geçmiş bir elit.

Kahvesini bitirip mutfak masasının başına geçti, dizüstü bilgisayarını açıp Google'a "gazetelere nasıl hikâye satılır" yazmaya başladığı sırada biri penceresini tıklattı. Başını kaldırıp baktığında neredeyse sandalyesinden düşecekti. Myerson! Yedekçi yolunda eğilmiş, Miriam'ın kamarasının camından içeri bakıyordu.

Miriam temkinli bir şekilde kış güvertesine çıktı. Theo ellerini ceplerine sokmuş, asık suratıyla birkaç metre uzakta duruyordu. Onu polis alıp götürdüğü sırada son kez görmüştü ve o günden bugüne yaşlanmıştı. O zamanlar hâlâ yapılydı, yüzü kırmızıydı; şimdiyse daha inceydi, çökmüştü, perişandı. Sefildi. Miriam'ın kalbi sıkıştı. Sevinçten hoplayıp zıplaması gerekiyordu – istediği bu değil miydi? Bununun sürttüğünü, acı çektiğini görmek istemiyor muydu? Neden şimdi kendini ona acırken bulmuştu ki?

"Bak," dedi Theo. "Artık yeter. Tamam mı? Ben yalnızca... neler yaşadığımı bildiğinden eminim..." Omuz silkti. "Neler yaşadığımı sözcüklere dökemiyorum bile. Evet, ironinin farkındayım. Ne olursa olsun, işin içine polisin dahil olmasını istemiyorum. Geçen ay onlarla yeterince haşır neşir oldum. Bütün hayatım boyunca bana yeter bu. Her neyse, beni taciz etmeye devam edersen bana gerçekten başka seçenek bırakmamış olursun."

“Pardon? Seni taciz mi ediyorum? Yanına bile yaklaşmadım.”

Theo bitkin bir ses çıkararak iç çekti. Ceketinin iç cebinden bir kâğıt çıkardı, yavaş ve büyük bir özenle kâğıdı açtı. Bütün vurgulardan yoksun hissiz bir sesle okumaya başladı. “Sizin gibi insanların sorunu kendilerini herkesin üstünde görmeleri. O hikâyeyi siz yazmamıştınız, ben yazmıştım. Bu şekilde kullanmaya hakkınız yoktu. Hikâyelerini kullandığınız insanlara para ödemeniz gerekir. Onlardan izin istemeniz gerekir. Siz kim oluyorsunuz da benim hikâyemi kullanıyorsunuz... vesaire, vesaire. Böyle daha beş-altı tane var. Yani tam olarak böyle değiller, kitaplarıma gösterdikleri ilgiyi nazikçe ifade etmekle başlıyorlar, bunun nedeni de kesinlikle beni tuzağa düşürüp nereden ilham aldığımı itiraf ettirmek istemeleri ama kısa süre içinde ağızlarını bozuyorlar. Ana fikri anladın işte. Ana fikri sen biliyorsun zaten. Miriam mektuplar Islington’dan postalanmış, Tanrı aşkına. Kimliğini gizlemeye çalışmanı anlayabiliyorum ama—”

Miriam şaşkınlıktan ağzı açık kalmış şekilde ona bakıyordu. “Bunu ben yazmadım. Belki başka birinin hikâyesini çalmışsındır? Belki de bunu sürekli yapıyorsundur.”

“Haydi ama!”

“Ben yazmadım diyorum!”

Theo bir adım geri gitti, uzun ve titrek bir nefes verdi. “Para mı istiyorsun?” diye sordu. “Yani, mektupta, *İnsanlara para ödemen gerekir*, yazmışsın, para mı istiyorsun? Ne kadar lazım? Ne kadar istiyorsun...” –sesi çatallaştı, Miriam gözyaşlarına boğulmaktan korkuyordu– “beni rahat bırakmak için?”

Miriam yüzünü koluyla çabucak silip teknesine geri döndü. Elini uzattı. “Şunlara bakabilir miyim lütfen?” diye sordu. Theo mektupları hiçbir şey sormadan ona uzattı.

Kâğıt çok inceydi, kalitesizdi, el yazısı dikkatli ama bir çocuğun elinden çıkmış gibiydi.

Myerson,

Neden mektuplarıma cevap vermiyorsunuz? Sizin gibi insanların sorunu kendilerini herkesin üstünde görmeleri. O hikâyeyi siz yazmamıştınız, ben yazmıştım. Bu şekilde kullanmaya hakkınız yoktu!!! Hikâyelerini kullandığınız insanlara para ödemeniz gerekir. Onlardan izin istemeniz gerekir. Siz kim oluyorsunuz da benim hikâyemi kullanıyorsunuz? Güzel bir iş bile çıkaramamışsınız. Hikâyedeki katil çok güçsüz. Güçsüz bir adam böyle bir şeyi nasıl yapsın? Siz ne anlarsınız ki? Çok saygısızsınız.

Başını iki yana salladı. “Bunu ben yazmadım,” dedi, kâğıdı elinde evirip çevirirken. “Benim yazdığımı düşünemezsin – bunu yazan eğitimli biri değil.”

Diğer mektubu okumaya başladı.

Polis sizi alıp götürdüğüne göre demek ki diğerlerinden pek de üstün değilmişsiniz? Belki de polise gidip hikâyemi çaldığınızı anlatmalıyım. En azından bir cezası olur ama beni asıl rahatsız eden şey Black River’ı nereden biliyor olduğunuz.

Miriam’ın nefesi kesildi.

Black River’ı nereden bildiğinizi söylerseniz sizi rahat bırakacağım ve bir daha mektup yazmayacağım.

Zemin Miriam’ın ayaklarının altından kayıp gitmişti sanki.

Satırı sesli okudu. “*Bana Black River’i nereden bildiğinizi söyleyin.*”

“Bu bir şarkı,” dedi Theo. “Yer adı değil, bu—”

“Ne olduğunu biliyorum,” dedi Miriam. Dünyası kararmıştı ve bu karaltı öyle hızlı yayılıyordu ki onu engelleyemedi. Ağzını açtı ama ciğerlerini havayla dolduramadı; ne diyaframındaki ne de kol ve bacaklarındaki kaslar çalışıyordu, tir tir titriyordu, gözlerine perde inmiş gibiydi. Bayılmadan önce gördüğü son şey Theo Myerson’ın şaşkın suratıydı.

“Arabada çalışıyordu, radyoda. Şarkı. Adamın radyo alıcısını kurcaladığını hatırlıyorum, kanalı değiştirmeye çalışıyordu ama Lorraine değiştirmemesini istedi. Şarkı söylüyordu. Şarkı söylüyordu ve sen bu şarkıyı sevmiyor musun, diye sordu, ‘Black River.’”

Myerson komodinin üstüne bir bardak su koyup ona bakarak aksak bir şekilde kalktı. Utanç verici olmalıydı: Theo Myerson, Miriam’ın düştüğü –sıcak bir günde baygınlık geçiren gülünç bir Viktorya dönemi hanımefendisi gibi düşmüştü– yedekçi yolundan kalkmasına yardım ediyordu. İkisi birlikte yaşlı bir çift gibi sendeleyerek tekneye yürümüşlerdi. Theo onu çocukmuş gibi yatağına yatırmıştı. Engelliymiş gibi. Miriam utanç duyabilseydi kesinlikle kendini utanç içinde hissederd, tabii ki şaşkınlıkla yüklü bir dehşet duygusu dışında bir şeyler hissedebiliyor olsaydı. Sırtüstü yattı, gözleri tavanın ahşap suntaları arasında gezindi, nefesine konsantre olmaya, buraya, şimdiye konsantre olmaya çalıştı. Ama yapamadı, o buradayken yapamazdı.

“Başka kime gösterdin?” diye sordu. “Şeyi... eee, yazdıklarını. Başka kim okudu?”

“Hiçbir zaman kimseye göstermedim,” dedi Miriam.

“Laura Kilbride dışında ama ona da çok kısa süre önce gösterdim ama gazetelere göre o mektup yazacak durumda değil. Başka da kimseye göstermedim.”

“Doğru olamaz bu. Avukata gösterdin, değil mi?” dedi Theo, Miriam’ın başında dikilip kelleşen koca kafasını ovuşturarak. “Göstermiş olmalısın! Kesinlikle *benim* avukatıma gösterdin, şeyde, şikâyetin sırasında.” Ağırlığını bir bacağından diğerine verdi. “İddiaların sırasında.”

Miriam gözlerini kapadı. “Kimseye yazıların tamamını yollamadım. Birkaç sayfa seçtim ve çeşitli benzerliklere dikkat çektim. Şarkıdan hiç bahsetmedim, oysa... oysa *hırsızlığının* en büyük kanıtı oydu belki de.” Theo yüzünü ekşitti. Bir şey söylemek istiyormuş gibi bakıyordu ama fikrini değiştirdi. “Arkadaşımın şarkı söylediğinden bahsetmek istemedim, onun sesini o şekilde son duyuşumdan, onun mutlu ve umursamaz hâlini son görüşümden bahsetmek istemedim. Sesini son kez korkusuzca duyuşumdan bahsetmek istemedim.”

“Tanrım.” Theo yavaşça nefes verdi. “Affedersin.” Yatağı işaret etti, Miriam bir an ne istediğine anlam veremeyim olduğu yerde kalakaldı. Theo oturup kocaman kıcını yatağın köşesine, Miriam’ın ayaklarının birkaç santim yanına koydu. “Olamaz, Miriam. O öldü. Jeremy öldü. Sen öyle söyledin, polis öyle söyledi...”

“Ölmüş olmasını isterdim, polisin tahmini de bu yöndeydi. İnsanlar birçok yerde –Essex’te, İskoçya’da, Fas’ta– onu gördüklerini söylediler. Polis bunun takipçisi oldu ya da en azından öyle olduklarını söylediler, ne kadar ciddiye aldıklarını bilmiyorum tabii... Ama sen tüm bunları biliyorsun, değil mi? Kitapta yazıyordu.”

Theo yüzünü buruşturdu. “Bir ayaktan söz ediliyordu?” dedi yüzü kızarak.

Miriam başını onaylarcasına salladı. “Hastings yakınlarındaki sahilde oynayan çocuklar Jeremy’nin kaybolmasından birkaç hafta sonra bir insan ayağı bulmuşlar. Ayak boyutu ve rengi tutuyordu, kan grubu da aynıydı. Tüm bunlar DNA öncesiydi, o yüzden kesin olarak anlamının yolu yoktu ama o olduğu tahmin edilmişti. Kayalıklara vurmuş ya da bir teknenin motoruna takılmış olabileceğini tahmin ettiler. Her ne olursa olsun, olay burada sona erdi. Aramayı bıraktılar.”

“Ama...” Theo başını iki yana sallıyordu. “Bir düşün. Adam bir şekilde kurtulmayı başardıysa, kendini ölmüş gösterdiyse, kimliğini değiştirdiyse başka kurbanları da olmuştur, değil mi? Başka kızları kastediyorum, başka kadınları. Böyle bir adam, sana, arkadaşına bunları yapabilmiş bir adam bunu bir kez yapıp bırakmaz, değil mi?”

“Olabilir,” dedi Miriam. “*Hepsinin* bundan zevk aldığı nerede yazılı? Belki de denedi ve pek hoşlanmadı. Belki korktu. Belki sandığı gibi tatmin olmadı. Belki de” –tekne diğer bir teknenin dümen suyuyla sarsılınca Miriam gözlerini açıp yeniden tavana odaklandı– “belki de bunu yalnızca bir kez *yapmamıştır*. Belki defalarca yapmıştır ve insanlar aradaki bağlantıyı kuramamıştır. O zamanlar onun gibi insanların hayatlarına devam etmeleri, ellerini kollarını sallayarak dolaşmaları, kıyılarda köşelerde var olmaları, sağda solda salınmaları, yıllarca bu yaptıklarına devam etmeleri daha kolay değil miydi? Yurtdışına kaçmış olabilir, adını değiştirmiş olabilir, belki de...” duraksadı, “*herhangi bir yerededir.*”

Myerson yatak boyunca ilerledi ve artık ayaklarının dibinde değil, tam yanında oturuyordu. Uzanıp –Miriam buna inanamıyordu– elini tuttu. “Bende e-posta adresi var,” dedi. “Polis bu adresi kullanarak onun izini bulabilecek.

Onlara mektupları verebilirim, onlara anlatabilirim... anlatabiliriz – her şeyi anlatabiliriz.” Miriam’ın gözlerine baktı. “Her şeyi.”

Miriam elini geri çekti. *Her şeyi mi?* Anladığı kadarıyla, Myerson bir özür sunuyordu. Bir itiraftı bu. Bu mektuplarla birlikte polise giderlerse, Theo’nun nasıl bu mektupların alıcısı oluverdiğini, ikisinin dünya üzerindeki yalnızca bir adamın bu şarkıyı ve anlamını bilebileceği sonucuna ulaştıklarını anlatmaları gerekecekti. Bunu yaparken Theo’nun maskesini düşürmesi gerekecekti, kitabını yazarken Miriam’dan ilham aldığını itiraf etmesi gerekecekti. Miriam, istediği *her şeyi* elde edecekti.

Başını iki yana sallayarak yavaşça gözlerini kırıştırdı. “Olmaz,” dedi. “Olmaz, bu yetmez.” Elinin tersiyle yüzünü silip dirseklerinden güç alarak kalktı. “Polisle iletişime geçme, onunla geç. Sorularına cevap ver. En azından sorularının bir kısmına.” İyice düşünmek için bir an sustu. “Evet, sen onunla iletişime geç, mektuplarını ihmal ettiğin için özür dile. Bir görüşme ayarla.”

Theo başını onaylarcasına salladı, dudaklarını büzdü, başını ovaladı. “Bunu yapabilirim. Soruları hakkında konuşmak için buluşma talep edebilirim. Geldiğinde de polis orada onu bekliyor olur.”

“Hayır,” dedi Miriam sert bir tavırla. “Hayır, polis beklemeyecek.”

Theo uzun bir süre Miriam’ın gözlerinin içine baktı. Sonra başını çevirdi. “Peki,” dedi.

Irene'in evinin arka tarafındaki yatak odasında düzgünce yapılmış tek kişilik yatağa bakıyordu. Yatağın ucuna parlak sarı bir havlu katlanıp konmuştu. Odada bir gardirop, bir kitaplık ve Laura'nın anne babasıyla olan tahrip edilmiş fotoğrafının durduğu komodin vardı. Yüzlerini duvara çevirmeden önce bir süre fotoğrafa baktı.

Aşağı kattan Irene'in şaşırtıcı derecede çocuksu kahkahasını duyabiliyordu. Radyoda bir şey dinliyordu, insanların mümkün olduğunca uzun süre kendilerini tekrar etmeden ya da duraksamadan konuştukları bir program vardı. Laura, programı gizemli bulsa da Irene kahkahalara boğulmuştu ve bu da kendi içinde komikti.

Laura en sonunda eşyalarını yerleştirmeyi bitirdikten sonra –çok eşyası yoktu ama her şeyi tek elle yapıyordu– yatağa oturup sırtını duvara yasladı. Ayak bileğinin etrafındaki kenarı aşınmaya başlamış olan alçıyı aylak aylak didikleyerek duvarın öteki tarafında sağa sola yürüyen insanları dinledi. Sesleri ancak bir mırıltı kadar duyuluyordu. Ev –Angela'nın evi– satılıktı ve sürekli olarak evi gezmeye gelenler oluyordu, ne var ki hiçbiri teklifle gelmemişti. Ya da emlakçı ona öyle söylemişti. “Meraklılar,” demişti adam, Laura'yla evin önündeki yolda karşılaştığında. Sigarasını si-

nirli sinirli içerken, “dijital ortamda yaptıkları beş para etmez gerçek suç yayınları için malzeme topluyorlar.”

Birkaç tanesi Irene’in kapısını almıştı ama Laura hepsini göndermişti. Gerçek gazeteciler de gelmişti ama Irene kimseyle konuşmuyordu. Polise anlatacağını anlatmıştı. Dinleyeceğini de dinlemişti ve kaydı da polise sunmuştu – Laura deli gibi, aptal gibi gurur duyuyordu kendiyle, ailesinden birinden bile hiç bu kadar gurur duymamıştı. Laura ona Miss Marple* adını koymuştu ama Irene buna hızlı ve şaşırtıcı derecede sinir edici bir nokta koymuştu.

Şimdi, radyoda bir şeyler dinlemekle kitaplarını okumak, Laura’ya fiziksel yaralanma tazmini talebi ve yaklaşan mahkemesi gibi yapması gereken tüm hukuki işlerine yardım etmek arasında bir de birlikte tatile gitmeyi önermişti. Hep Positano’ya gitmek istiyordu ve görünüşe göre burası Hannibal Lecter hakkındaki o filmi çektikleri yerdı. Ya da öyle bir şey.

Laura tatile gidecek parası olmadığını ya da tanzim ödemesi gelene kadar parası olmadığını söyledi ama Irene bunun sorun olmadığını söyledi. “William’la belli bir birikimimiz vardı,” dedi. Laura o paraya dokunamayacağını söyleyince Irene söylendi.

“Neden olmasın? Mezara götüreceğ değ ilim ya.”

Laura epey sersemlemişti. Kan şekeri düşmüşü belki ya da belki uzun süredir daracık olan ufkunun yeniden genişlediğini görmek başını döndürmüş olabilirdi.

Şimdilik hiçbir yere gitmeyeceklerdi. Laura beyin sarsıntısı geçirmişti, kaburgası kırılmıştı ve sol eli fena hâlde ezilmişti. Burnunda hızma olan iriyarı kız, ocuk mezarı gibi

* Agatha Christie romanlarındaki kadın dedektif. –n

ayağıyla eline sertçe basmıştı. “Elimizde yirmi yedi kemik bulunur,” demişti doktoru, hasarın boyutunu anlaması için ekrandaki görüntüyü işaret ederek, “ve sen on beşini kırmıştın. Şanslıymışsın ki–”

“Kesinlikle şanslıyım,” dedi Laura.

Doktor hoşgörüyüyle gülümsedi. “Kırıkların temiz olduğu için şanslısın. Doğru fizik tedaviyle bütün hareket kabiliyetini geri kazanabilirsin.”

Yine fizik tedavi. Eski zamanlardaki gibi.

“Dönüp dolaşıp aynı noktaya geliyormuşuz gibi,” dedi Laura’nın annesi. Laura’nın yatağının yanında muhtemelen birkaç dakikadır histerik bir şekilde ağlıyordu ama sanki günler sürmüştü. “Yeniden bu noktaya döndüğümüze inanmıyorum – ciddi yaralanmışsın, hastanededin...”

“Yine de en azından bu kez manitan arabasıyla bana çarpıp kaçtığı için boylamadım hastaneyi, değil mi?”

Annesi çok kalmadı. Babası da öyle çünkü Deidre dışarıda, arabada bekliyordu ve park etmenin yasak olduğu bir yere park etmişti. “Umarım arabayı içinde Deidre’yla birlikte çekerler!” dedi gergin bir kahkahayla, Deidre’nın kulağına gitmesinden endişe etmiş gibi başını çevirip arkasına bakarak. Babası Laura’nın sağlam elini sıkıp alnından öperek kısa süre içinde yeniden ziyaretine geleceğine söz verdi.

“Belki biraz iyileştiğinde,” dedi dışarı çıkarken kapının eşiğinde durarak, “birlikte biraz daha fazla zaman geçirebiliriz. Belki birlikte yaşarız, ne dersin, fıstığımız?”

Laura başını iki yana salladı. “Baba, olmaz, denedik bunu. Deidre’yla hiçbir zaman anlaşılamayacağız...”

“Ah, biliyorum,” dedi, başını onaylarcasına hararetli bir şekilde sallayarak. “Biliyorum. Onunla yeniden bir arada yaşayamayacağını biliyorum. Ben biraz daha ilerisi için demiştim. Ondan ayrıldıktan sonrası için.” Laura ra-

hatlatıcı bir gülümseme takındı. Böyle bir şeyden umudu yoktu.

Yumurta Kafa da onu görmeye gelmişti. Adı Dedektif Barker'dı, en sonunda aklında tutmayı başarmıştı ama kalbinde o her zaman Yumurta Kafa olacaktı. Yaralandığını düşünce ne kadar üzüldüğünü söylemek ve kanalda yaşayan Miriam'ın hakkındaki şikâyetini geri çektiği konusunda onu bilgilendirmek için gelmişti. "Anahtarını aldığını itiraf etti," dedi. "En sonunda soruşturma boyunca pek de doğru olmadığı ortaya çıkan ifadeleriyle ilgili onunla konuşmamız gerekti."

"Şoke oldum," dedi Laura gülümseyerek. "Gerçekten şoke oldum."

Dedektif Barker kaşını kaldırdı. "Epey şey anlattı. Suçlu olduğuna inandığı sana yardım etmeye çalışırken masum olduğuna inandığı ama aslında suçlu olan Carla Myerson'ı da suçlamaya çalıştığını iddia etti."

"Gerçekten olacak iş değil," dedi Laura.

Dedektif gülümsedi. "Seninle iletişime geçeceğiz, Laura," dedi oradan ayrılırken. "İçinde bıçak ve mücevher olan o çalıntı çanta konusu henüz kapanmadı."

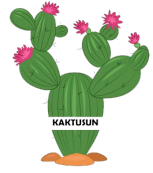
"Çatal olayını da unutma," diye hatırlattı Laura.

"Evet, tabii ki. Çatal olayı."

Geceydi, tek kişilik yatağında uzanıyordu, eski püskü çarşafı vücudunun etrafına sıkıştırmıştı ve sağlam avucunu duvara, Daniel'in odası olan diğer tarafa dayamıştı. Tüm bu olanlarda esrarengiz şekilde dairesel bir döngü vardı; her şey Daniel'in yatağında başlamış ve onun yatak odasıyla arasına birkaç santimlik tuğla duvarın girmesiyle sona ermişti.

Zihninin içinde sık sık Daniel'ın teknesine, sabahın ışıdığı o âna geri dönüyordu – tuhaf olan şey, onu allak bullak eden şey, Daniel, tavırlarındaki ani değişim ya da çekicilikten gaddarlığa sert geçişi değildi; dişlerini göstererek üstüne saldırdığı sırada yüzündeki ifade de değildi.

Hayır, aklından çıkarıp atamadığı şey tekneden ayrıldığı andı, kış güvertesinden kuru zemine inip sağına baktığı andı. Gri şafağın yarım ışığında köprünün tepesindeki kadının ona baktığını gördüğü andı. Onu şu an allak bullak eden, hayatı pahasına bile olsa o kadının yüzündeki ifadeyi asla hatırlayamamasıydı. Kadın üzgün müydü, sinirli miydi, kırgın mı yoksa cesur muydu, bilemiyordu.

KAPANIŞ

Bir adam kanaldaki teknelerden birinde ölü bulunmuştu.

Bunu daha önce duyduysan boşuna anlatmayayım.

Carla öğle molasında diğer kadınların dedikodularına ve aptal şakalarına maruz kaldı. *Seninkilerden biri mi, güzelim? Çok çapkın bir kızsın sen, değil mi?* Carla o öğleden sonra kütüphaneye gitti; internetten suçlara dair yeni haberler okuma izni olmasa da nöbetçilerden birini (Myerson'ın mega hayranıydı) haberi yazıcıdan basıp içeri getirmeye ikna etti.

KATİL ZANLISI ÖLDÜRÜLDÜ

Henry Carter ve James Henry Bryant olarak da bilinen 58 yaşındaki Jeremy O'Brien'in çürümüş cesedi Regent's Kanalı'ndaki yarısı sulara gömülmüş teknede bulundu. 1983 yılında Lorraine Reid adındaki gencin öldürülmesiyle ilişkili olarak aranan O'Brien'in Reid cinayetinin ardından ortadan kaybolduktan sonra intihar ettiği tahmin ediliyordu.

Polis, O'Brien'in görünüşe göre 1980'li yıllardan

beri üvey erkek kardeşiyle birlikte İspanya'da yaşadığı ve James Henry Bryant adını kullandığını açıkladı. O'Brien 1988 yılında geçirdiği trafik kazasında ağır yaralanmıştı ve omurgasında oluşan hasar nedeniyle tekerlekli sandalyeyle hayatını idame ettiriyordu. Polis, üvey erkek kardeşinin ölümünden sonra geçen yıl zanlının İngiltere'ye döndüğüne ve Henry Carter adıyla Londra'nın kuzeyindeki bir sığınma evinde yaşadığına inandıklarını açıkladı.

O'Brien cinayetiyle altı ay önce işlenen 23 yaşındaki Daniel Sutherland cinayeti arasındaki birtakım benzerliklere rağmen –her iki ceset de kanaldaki teknelerde bulundu ve her ikisi de göğsüne ve boynuna aldıkları bıçak yarası sonucu hayatını kaybetmişti– polis bu iki cinayetin bağlantılı olmadığını, Daniel Sutherland cinayetinden hüküm giyen kadının –temmuz ayından beri HMP Bronzefield Hapishanesi'nde tutuklu bulunan Carla Myerson'ın– suçunu kabul edip itiraf ettiğini açıkladı.

Carla okumayı bıraktı. Kâğıdı katlayıp nöbetçiye geri verdi. “Teşekkürler,” dedi. “Theo son çıkan kitabının bir kopyasını imzalayıp postaya vereceğini söyledi.”

Birkaç gün sonra Carla bir kriminologdan dava hakkında konuşmak üzere ziyarete gelmek istediğini yazan bir mektup aldı. Carla'nın davayla ilgili herhangi biriyle konuşmak için özel bir arzusu olmasa da eğitilmiş biriyle konuşmaya hasretti. Evet, dedi.

Parlak gözlü, yeni yetme, fazlasıyla genç bir kadın olan kriminolog, Carla'yı odak noktası hâline getirmeyi umduğu teziyle bölüm birincisi olma hayalleri taşıyan (belki bir kitap anlaşması bile yapabilirdi!) bir öğrenci çıkmıştı. Bu da-

vada bir kez biri yalan itiraflarda bulunduğuna göre ikinci itiraf da yalan olabilir miydi? Carla adli bir hatanın (kendine zarar veren) kurbanı olabilir miydi? Regent's Kanalı'nda ya da kanalın yakınlarında yaşayan erkekleri hedef almış bir seri katil mi vardı? Başka katilleri hedef alan bir seri katil mi vardı?

Zavalcılık öylesine içtendi ki Carla onun spekülasyonlarla dolu balonunu patlatacağına üzüldü. Adli hata falan yoktu, genç kadına kanalda cinayet işleyen bir seri katil olmadığını sakince anlattı. Bu davanın diğeriyle bir ilgisi yoktu.

“Ama kocanızın düşüncesi—”

“Ah.” Carla özür dilercesine gülümsedi. “Demek Theo'yla konuştun. O adama kuşkuyla yaklaşman gerek. Hayalperestin teki, kendi dünyasında yaşıyor.”

“Yani bu cinayeti kesinlikle... kesinlikle siz mi işlediniz?” diye sordu genç kadın, hayal kırıklığı güzelim yüzünden okunuyordu.

Carla başını onaylarcasına salladı. “Ben işledim, evet.”

“Peki... ama *neden*? Nedenini konuşabilir miyiz?”

Carla başını iki yana salladı. “Sana yazdığım e-postada olanların arka planını ayrıntılı bir şekilde konuşmaya hazır olmadığımı söylemiştim. Üzgünüm.”

“Ah, gerçekten mi? Ama siz standardın dışındasınız – orta sınıfsınız, eğitimlisiniz, evli değilsiniz...”

“Bunun tüm olanlarla ne ilgisi var?” diye sordu Carla. “Medeni durumumun yani.”

“Yani kadın katiller geleneksel rollere uyma eğiliminde – genelde evliler, çocukları var, bu tür şeyler işte. Siz kalıba pek uymuyorsunuz.”

“Bir zamanlar evli ve çocukluydum,” dedi Carla hüznü bir şekilde.

“Evet, ama... tamam.” Kafası karışmıştı. Odanın içine mutsuz ama umut dolu gözlerle, partide konuşacak daha ilginç birini arayan sıkıntıdan patlamış biri gibi bakındı. “Peki,” dedi en sonunda, “benim için en azından şunu söyleyebilir misiniz: Pişman mısınız?”

Carla, Irene’e itiraf ettiğinde –polise ettiği itirafla uzaktan yakından ilgisi yoktu; onlara buzdağının görünen kısmını anlatmıştı yalnızca, görünmeyen kısımları anlatmayı reddetmişti– Daniel’in yaptığıнын çocukça bir hata olduğu kısmını atlamıştı. İşkenceden, manipülasyondan bahsetmişti ve bu konularda ciddi idi.

Oysa şimdi, serbestçe dolaşmasına izin verdiği zihni –zaten zihninin yapacak başka şeyi yoktu– kendisinin istemeyeceği yerlere gidiyordu.

Aklı belki Carla’nın o ilk öfke nöbeti sırasında manipülasyona dair okuduklarının başka bir şey olup olmadığını merak ediyordu. Ya Daniel’in çapkınlığı hesaplıysa, ya onun sevme şekli buysa? Ya daha iyisini bilmiyorsa? Belki de Carla’nın kendine anlattığı hikâye, Daniel’in kendine dair uydurduğu efsaneden daha doğru değildi.

Bu karanlık bir yoldu ve tek yönlü bir yol olduğunu fark ettiğinde daha da karardı: Bir kez bu yola saptı mı bir daha ne o yoldan çıkabilir ne de geri dönebilirdi.

Bugünlerde Carla yaptıklarını düşündüğünde her şeyi farklı bir ışıkla görüyordu. Artık korkunun, neşenin (evet, ateşli anlar neşe doluydu) etkisi altında değildi, artık neler yaptığını görebiliyordu. Kan, oluk oluk kan! Daniel’in çıkardığı ses, boğazından çıkan mide bulandırıcı hırıltı, gözlerinin beyazlığının vahşiliği, demir kokusu, idrar kokusu, acısının kokusu, dehşetinin kokusu.

Delirmiş olmalıydı. Kendisine bu hikâyeyi anlatabilir

miydi? Kendini acıdan, kederden delirdiğine ve düşünmeden hareket ettiğine ikna edebilir miydi?

Avrupa'nın en büyük kadınlar hapishanesinin bekleme salonunda oturup şaşkınlık, hüznümlü, yoksunlar ve İngiliz kadınlığının sunabileceği en kötü insanlarla aynı yeri paylaşırken kendine şunu sordu: Kendisi buraya mı aitti?

Sonuçta delirmeseydi de neyi farklı yapabilirdi? Aklı başında olsaydı buna izin verir miydi? Daniel'ın neler yaptığını öğrendikten sonra bunu zihninden silip hayatını yaşamaya devam etmeyi seçebilir miydi? Aklı başında biri böyle bir şeyi nasıl seçebilirdi? Daniel'ın hâlâ hayatta olduğu, onu görmeye devam ettiği, onunla aynı havayı soluduğu bir dünyada yaşamayı nasıl seçebilirdi? Ona karşı hâlâ şefkat gibi, sevgi gibi şeyler hissedebileceği bir dünyada.

Bu ihtimali öldürmesi gerekmişti.

“Bayan Myerson? Pişman mısınız?”

YAZARIN NOTU

Kitapta geçen konumlarda Regent's Kanalı'ndaki ve yakınlarındaki, Londra'daki Islington ile Clerkenwell'in arasında bulunan bölgedeki caddelerden ve evlerden ilham alınmıştır. Ne evlere ne de caddelere tamamen sadık kalınmıştır; uygun gördüğüm yerlerde sanatçı özgürlüğümü kullandım.

TEŞEKKÜRLER

İsabetli düzeltileri ve sonsuz sabırları için Sarah Adams'a ve Sarah McGrath'a teşekkür ederim.

Atlantic'in her iki tarafındaki en iyi menajerler olan Lizzy Kremer'a ve Simon Lipskar'a muhteşem tavsiyeleri ve sadık destekleri için teşekkür ederim.

CLIC Sargent derneğinin hayır amaçlı düzenlediği me-
zadın kazananı Caroline MacFarlane'a adını kullanmama
izin verdiği için teşekkür ederim.

Kitabımı ilk okuyan Petina Gappah, Frankie Gray ve
Alison Fairbrother'a teşekkür ederim.

Ve Simon Davis'e teşekkür ederim, son üç yıl sensiz çok
zor geçirdi.